

Patt Bucheister

și RAJĂ
SUPERINȚĂ

EDITURA MIRON

CAPITOLUL 1

Phoenix Sierra era pe cale să-și concedieze secretara. Poate că ea nu l-ar fi luat în serios, de vreme ce era cu regularitate concediată, dar de data asta jură s-o facă de-adevăratelea. Belle va trebui să-și caute un alt loc unde să-și tot plimbe hârtiile de colo-colo. O s-o facă de îndată ce va ieși de la Urgență.

Pur și simplu, Belle întrecuse măsura cu ceea ce ea credea că s-ar numi o șotie reușită. Puțini oameni sunt capabili să pătrundă subtilitățile unei glume perfecte, se trezi el teoretizând. Ba încă și mai puțini o gustă, dacă ei sunt „parte vătămată”. Iar el se afla deocamdată în ultima categorie. În ciuda faptului că admira enorm farmecul ingenuu al secretarei sale, nu credea că încercarea ei putea fi considerată într-adevăr amuzantă. Mai degrabă dureroasă, nicidecum nostimă.

— Un pui de găină, mormăi el, dezgustat. Unul în carne și oase, însetat să-i soarbă sângele până la ultima picătură. Puiul îl atacase, iar el o s-o concedieze pe Belle.

Și ce conta că Belle era singura capabilă să găsească ceva în debandada de la birou? Adevărul e că trebuia să recunoască, dacă nu ar fi fost sistemul idiot dar eficient, de îndosariere al lui Belle, mai mult ca sigur că nici el, nici frate-său, Denver, nu ar fi avut cum să arate negru pe alb că primiseră diverse sume de bani pentru construcțiile sau renovările executate de firma lor în Richmond, Virginia. Dar faptul că Belle lucrase cu ei doi încă de la fondarea companiei de construcții, nu o îndreptățește să recurgă la crimă.

Fiindcă de crimă e vorba, își zise meditativ, admirându-și brațul drept, înfășurat în bandaje sterile. Acum chiar că depășise orice limită; crima se pedepsește prin lege. Chiar dacă nu avea argumente palpabile că Belle îi pusese găina aia psihopată în mașină, e clar că altcineva

nu putea fi, dacă nu-l punem la socoteală pe Denver. Numai ea îl amenințase cu o cruntă răzbunare, după ce el îi făcuse mica glumă nevinovată. Și cum frate-său cu nevastă-sa, cu Courtney adică, plecaseră din oraș la sfârșit de săptămână, iar Belle știa exact de planurile lui pentru seara respectivă, fiind la curent și cu faptul că nu-și va lua ca de obicei camioneta, ci *Porsche-ul* e clar că ea era singura persoană care avea motive, mijloace și posibilități să-și pună-n practică odioasa răzbunare. Nu trebuia să fie detectiv particular autorizat, ca să-și dea seama că Belle era marea vinovată.

Plin de nerăbdare, Phoenix își smuci în sus compresa absorbantă care alunecase pe antebraț, luând-o la vale. Sora medicală, care îl urcase pe masa de consultații acum vreun sfert de oră, îi înfășurase compresa în jurul rănilor celor mai grave, lăsându-i la îndemână un teanc de astfel de „întăriri” cum le zicea el în gând, până la venirea doctorului. Știuse ea ce știuse când i le lăsase pe toate; se pare că va avea ceva de așteptat. Nu mai zărise picior de cadru medical de o veșnicie, de când fusese „parcat” în această cutiuță cu perdele în loc de pereți.

Își coborî privirea asupra numeroaselor zgârieturi și tăieturi de pe braț, observând că cicatricea „zgaibei” de dinainte era puțin deasupra uneia dintre zgârieturile provocate de ghearele nebunului acelaia de pui. Două vizite la Urgență, și încă în aceeași săptămână, însemna deja cam mult, mârâi el printre dinți. Se pare că intrase în „săptămână patimilor și a accidentelor” Cu toate că asta din urmă nu se putea numi chiar un „accident” Pe de altă parte, oricum i-ai spune va fi tare greu de explicat cum de a ajuns să arate în halul ăsta. Când nu de mult își tăiasse zdravăn brațul, aflându-se pe un teren în construcție, explicația fusese apă de ploaie față de ce îl aștepta de data asta.

Cum să le povestească atacul criminalalal puiului din mașină? Cum?

Oare era prea mult să spere că va nimeri pe mâinile unui alt doctor decât cel căruia trebuie să-i explice că avusese o altercație în propriul lui apartament cu o... capră? Phoenix se străduise să-l convingă pe doctor că nu fusese decât o glumă de-a fratelui său, în replică la ceea ce pățise acesta datorită pasiunii lor pentru glume „nevinovate”. În final însă își dăduse seama că eminentul medic nu gustase nici pe departe rafinamentele umorului pe care-l practica pacientul său. Așa că acum nu va fi cu nimic mai simplu să descrie lupta cu... găina.

Își coborî privirea spre piepții plisați ai cămășii albe, de seară, și spre pantalonii asortați la frac. Poate nu era el chiar cel mai grav rănit din secția asta, dar era cu siguranță cel mai bine îmbrăcat. Papionul dezlegat atârna de o parte și de alta a șirului de nasturi descheiați de la cămașă. Rămăsese așa după ce își oferise pieptul dezgolit asistentei ca să-i controleze bătăile inimii și s-o pună în funcțiune în cazul în care aceasta încetase să mai bată.

Zâmbi amintindu-și de fracul lui de închiriat; fusese obligat să înfășoare haina în jurul puiului ucigaș. Doar așa putuse să se dea jos din mașină, în momentele acelea tensionate nu avusese timp să se gândească la ravagiile pe care un pui cu cioc ascuțit, cu gheare ca lama de cuțit și cu o igienă personală îndelung ignorată le va fi făcut asupra hainei sale de frac închiriate. Fusese primul obiect aflat la îndemână cu care reușise să-și protejeze cumva brațul și care-i permisesese să iasă din mașină, salvându-se în ultima clipă.

Oftă dramatic. Nu așa plănuise el să-și petreacă seara de sâmbătă. Iată cum prima lui întâlnire cu superatractiva Stacy McGillis devenise și ultima. Nu gustase deloc umorul situației când el o sunase din mașină,

conducând cu o singură mână, spre spital. Nici nu suportase cu stoicism vestea că nu va mai putea să vină s-o ia la Balul autumnal de caritate-evenimentul de seamă al anului, în fond, nu putea s-o învinovățească pentru că nu-i înghițise explicația. Ba mai mult adăugase blonda cu contururi voluptuoase nu intenționa să mai iasă vreodată cu el nici în viața actuală și nici măcar într-una viitoare.

Draperia care-i separa „camera” de cea imediat următoare flutură ușor. Auzi niște ușoare scârțâituri de roți ce se pun în mișcare; se pare că vecinul lui de suferință era mutat undeva în alta, parte. I se păru extrem de încurajator faptul că totuși cineva era băgat în seamă, ba chiar și îngrijit, chiar dacă el unul nu era.

Deodată capul unei asistente apăru în despărțitura dintre cele două draperii și îl anunță cu un zâmbet luminos:

— Imediat o să vină doctorul Justin și la dumneavoastră, domnule Sierra.

Și dispăru mai înainte ca el să poată măcar deschide gura, făcând încă o dată să fluture draperia. Apucă un alt tampon steril, mare cât un prosop, și și-l înfășură cu grijă în jurul brațului, fiind atent ca mușamaua de sub picioare să nu alunece cumva, lăsându-i pantalonii de mare gală, neprotejați. Nu știa de ce are atâta grijă de el. Oricum va trebui să plătească pagubele, adică să cumpere tot costumul de seară: fracul complet distrus de furia puiului, cămașa și pantalonii cu vipușca lucioasă, pe care sigur nu-i va mai îmbrăca niciodată. Se mai îmbrăcase în frac numai când se căsătoriseră Denver și Courtney. Dar nu se născuse femeia care să-l facă să mai îmbrace vreodată hainele astea de maimuțoi.

Ținându-și pansamentul peste brațul rănit, se întinse ca să-și dezmoștească spatele încordat. Asistenta, care fusese la el mai devreme, încercase zadarnic să-l convingă

să stea întins pe pat până ce-i va lua tensiunea, temperatura, și-i va întocmi fișa medicală. Refuzase însă cu obstinație. Se simțea și așa ca un mare idiot. Dacă s-ar mai fi întins pe spate, zgâindu-se la chipul încruntat al surorii, s-ar fi simțit încă și mai ridicol. Și-apoi, pe cât era el de obosit, ar fi adormit buștean dacă s-ar fi lungit puțin, după treizeci și șase de ore de nesomn. Aproape toată noaptea trecută și-o petrecuse în mașină, învârtindu-se în căutarea unui puști de vreo șaisprezece ani, care fugise de acasă. Când înființase organizația „Prietenii legii”, menită să ajute minorii cu probleme, nici prin cap nu-i trecuse că își va irosi nopțile în căutări disperate și-n misiuni benevole de salvare. Sau că îi va păsa atât de mult, punând toate eșecurile la inimă. Era hotărât deja să se ridice și să plece, când draperia se dădu într-o parte și când Phoenix își ridică privirea, așteptându-se s-o vadă pe asistentă, se trezi de fapt zgâindu-se la o tânără, cu părul de culoarea aramei, îmbrăcată cu un halat alb, ce studia de zor fișa lui cu datele personale și cele medicale. Era... copleșitoare! Și se simți copleșit.

La prima vedere părea genul profesionistei desăvârșite, pentru care nimic altceva nu mai contează. Cercetând-o în continuare cu atenție, se concentra asupra femeii ascunse sub halatul alb. Se impregna cu fiecare secundă de atracția ei, ca un parfum delicat dar persistent, simțind în stomac golul unei imense dorințe.

Nici măcar nu-i văzuse ochii-ce naiba! –, își zise în gând, cu exasperare. Dar deja se simțea plutind. Dacă i-ar fi trecut cuiva prin minte să-i ia acum tensiunea și pulsul, ar fi descoperit că nimic nu mai era în regulă cu el.

Linia delicată a gâtului era pusă în valoare de un stetoscop (Dumnezeule, am început s-o iau razna! își zise pentru a doua oară) care se termina undeva între sânii ei-ce voluptate! – sau altfel spus, intra în decolteul discret al

halatului ei alb. Phoenix întrezări pentru o clipă și marginea furoului de dantelă bej, care ieșise puțin de sub halat, împiedicându-l să-i aprecieze și frumusețea picioarelor. Măsurând-o de jos în sus cu privirea ajunse în cele din urmă în dreptul pieptului, unde dădu de un ecuson de plastic cu numele ei, înfipt peste buzunarul de sus al halatului. Dar, din poziția în care se afla îi fu imposibil să descifreze literele. Așa că își lăsă privirea să se odihnească asupra părului ei strâns într-un coc simplu și prea sobru, întrebându-se cum i-ar sta cu părul răsfirat pe umeri. Oare i s-ar fi ondulat în valuri mari pe spate sau i-ar fi căzut ca o perdea bogată și lucioasă drept, neted, gata să fie mângâiat și iubit? Dacă și-ar fi trecut degetele prin el, l-ar fi simțit aspru sau mătăsos?

Când ea se apropie cu încă un pas, îi ajunse până la nări un parfum de iasomie amestecat cu antiseptic. Din motive total necunoscute, i se păru extrem de stimulentă combinația. Poate că pierduse mai mult sânge decât își închipuise! Când în cele din urmă ea își ridică privirea din fișă, Phoenix își simți inima zvâcnind dureros, chiar în secunda în care privirile li se încrucișară. Ochii ei aveau culoarea zahărului ars sau a mierii de brad. Se trezi minunându-se de comparațiile care-i bântuiau pentru prima oară imaginația. Nu avea o fire poetică, dar femeia asta îi făcea sângele să-cânte, iar trupul să ardă în vâlvătai lirice.

— Domnul Sierra?

Vocea ei se potrivea întru totul ochilor de culoarea mierii; caldă, senzuală, dulce. El o corectă aproape automat:

— Phoenix. Ea consulta din nou fișa. Când își înălță privirea spre el, zâmbea ușor.

— Ia te uită! Și eu care credeam că ați completat fișa greșit, trecându-vă orașul de reședință în locul numelui.

Adică nu sunteți din Phoenix. Sunteți chiar Phoenix. Aveți un prenume deosebit, domnule Sierra. Mai auzise asta până acum, dar niciodată spusă de niște buze atât de senzuale, care îi purtau gândul spre moliciunea satinelor și spre încinsă îmbrățișare a trupurilor îndrăgostite.

— Ba ar fi putut fi încă și mai deosebit, dacă mama ar fi reușit să-mi pună numele pe care ea mi-l alesese: Lup Blând. Lăsându-și capul într-o parte, îi aruncă o privire care nu omise nici brațul rănit, nici ținuta de seară.

— Poate că Lup Sălbatic s-ar fi potrivit mai bine. Din ce se vede, nu pari a duce o viață prea blândă. Se destinsese abia când zări în ochii ei veselie, nicidecum dorința de a-l lua peste picior. N-ar fi permis nimănui să râdă de străbunii lui indieni.

— Lup Sălbatic trebuia să-l cheme pe frate-meu, îi zise.

— Și cum îl cheamă în cele din urmă?

— Denver. Când o văzu țuguindu-și buzele într-un fluierat admirativ se gândi că o să facă explozie. Ea adăugă:

— Regret că părinții mei nu au avut imaginația pe care au dovedit-o ai dumitale. Mă numesc doar Justin.

Ținând compresa să nu-i alunece, Phoenix ridică o mână spre ea, într-un gest abia schițat.

— Aș vrea să vă strâng mâna, dar deocamdată am probleme cu brațul ăsta.

— Da, văd. O să ne ocupăm de dumneata. Privirea ei hoinări din nou peste îmbrăcămintea lui de seară. Trebuie să fi fost o petrecere pe cinste.

— Nu știu, că eu nu am fost la ea. În mașină mi s-au întâmplat toate astea.

Ea își înalță ușor sprâncenele, fără însă să comenteze în vreun fel. Lipsa de curiozitate a doctoriței îl făcu să se întrebe dacă se datora felului ei de a fi sau meseriei în care

văzuse atâtea, că nu se mai putea mira de nimic.

Lăsă jos, pe noptieră, fișa medicală și se apropie de el să-l examineze. Fiindcă antebrățul lui se odihnea pe picior, iar el stătea în capul oaselor, fu nevoită să se așeze practic între picioarele lui desfăcute, ca să-i poată vedea rana.

Când el își ținu brusc respirația, își ridică ochii să-l privească.

— Vă doare, domnule Sierra?

— Nu e ceea ce credeți dumneavoastră, îi răspunse el răgușit. Ochii îi coborâră spre șoldurile ei suple. Își dădea seama că ea nu intenționase o apropiere prea intimă față de el, dar nu se putea abține să n-o găsească totuși al naibii de intimă, din punctul lui de vedere. E reacția mea firească-adăugă el-la prezența unei femei frumoase aflată între picioarele mele. Ea nu-i răspunse. Își puse doar o pereche de mănuși chirurgicale, după care desfășură cu delicatețe fașa de pe brațul lui.

— Aha, murmură gânditoare.

— „Aha”, ce?

— Aveți experiență în privința doctorilor, domnule Sierra?

În loc să-i răspundă la întrebare, îi puse și el una:

— Îmi imaginez că n-o să-mi folosiți deloc prenumele, nu?

— Nu, nu prea cred. Se întinse să ia un pachet de pansamente sterile, pe care sora le pregătise pe tăvița de pe noptieră. Dar nu mi-ați răspuns la întrebare.

— După cum se vede pe „zgaibele” de pe mâna mea, ultima experiență în domeniu este de dată recentă. De ce mă întrebați?

După ce-i curăță antebrățul cu o soluție antiseptică, alege o seringă cu ac subțire, ținând-o perfect vertical.

— Unul dintre primele lucruri învățate la Facultatea de medicină este cum să ignori anumite părți ale corpului,

ocupându-te doar de cele care necesită îngrijire și tratament.

— Cât de liniștitor e ceea ce-mi spuneți!

— Da, poate fi liniștitor atât pentru pacient, cât și pentru medic, atunci când trebuie să se ocupe de anumite porțiuni anatomice ce creează probleme.

— O să țin minte ce mi-ați spus, mormăi el, nescăpând din ochi acul din mâna ei, de teamă că ar putea fi îndreptat spre o zonă mai rușinoasă decât brațul accidentat.

— Așa mă gândeam și eu că veți face. Îi ridică ușor brațul și-i dezinfecă o porțiune mică. Gândiți-vă pentru o clipă la ceva plăcut, domnule Sierra. Vă voi face o injecție care să anestezieze puțin locul unde voi face sutura. Nu simți absolut nimic. Era de altfel mult prea ocupat încercând să-și verifice reacția la atingerea ei. Chiar și prin mânuși simți curentul fierbinte pe care mâinile ei i-l stârniră pe piele. Ea își ținea capul plecat, atentă la ceea ce făcea, așa că putu citi numele de pe ecuson: Deborah *Justin. Deborah, repetă* în gând. Nu-și amintea să mai fi cunoscut vreo femeie cu ngmele ăsta. Ceea ce era foarte potrivit, fiindcă nimeni nu-l mai făcuse să reacționeze așa vreodată.

Fie că era cu adevărat interesată, fie că dorea să-l facă să-și uite durerile făcând puțină conversație, ea mai zise:

— Doctorul care ți-a cusut plaga dinainte a făcut o treabă excelentă. Voi încerca să fac la fel, ca să te poți mândri cu o pereche de „zgaibe” perfect tratate. Poate ar fi bine să te gândești să-ți schimbi mașina. Ara *ironică*, se gândi el. Ceea ce nu putea fi chiar rău. Prefera să fie înțepat de ea, decât plictisit zilnic de tot restul lumii.

— Prima tăietură este de la un cui ieșit dintr-o scândură. Ca să fiu mai clar, scândura, la rândul ei, făcea

parte dintr-un tavan care a cedat, iar eu eram chiar sub el, așa că reacția normală a fost să încerc să-l susțin. Ce-i drept, nu a prea mers.

— Și cum arătai? În genul Atlas susținând Pământul?

La dracu', recunoștea că-i plăcea umorul ei sec. Adevărul e că nu găsisese nimic la ea care să nu-i fie pe plac. În afară de reticența ei în a-i folosi prenumele.

— Cam așa ceva, admise el, chicotind. În așteptarea efectului novocainei, își îndreptă atenția spre celelalte zgârieturi.

— Dar tăieturile acestea? îl întrebă, mirată. Privirea lui se fixase pe câteva șuvițe mătăsoase de păr, care reușiseră să scape din strânsoare și îi mângâiau acum obraji.

— Aș fi oare crezut dacă aș admite că am fost atacat de un pui?

Ea nu se opri nici măcar pentru o secundă, dar îi zise:

— Ar trebui să aflu mai multe ca să-mi dau seama. Ridicându-i ușor mâneca, îi mai trase o fașă peste zgaibele sângerânde, apoi continuă: Nu mi-aș fi închipuit că și fermierii umblă atât de pretențios îmbrăcați.

— Sunt constructor, nu fermier. Puicuța era în mașina mea.

— Atunci trebuia să vă dați întâlnire în altă parte. Phoenix pufni în râs, apoi nu reuși să se mai abțină. Și râse, și râse, obligând-o să se oprească din treabă până reuși el să se calmeze. Încă chicotind, el îi explică:

— Puicuța a fost ideea secretarei mele; a crezut că face o glumă, săraca! Știa că o să-mi pun Țoalele astea de protocol și că, în loc să-mi iau camioneta, o să ies cu limuzina personală. Toate astea i-au servit perfect pentru scenariul răzbunării. Ochii li se întâlniră brusc. Ea se încruntă câteva secunde, apoi expresia i se schimbă din

nou, devenind medicul destoinic și nimic mai mult.

— Dar de ce? Nu i-ați mai dat niciun spor la salariu în ultima vreme sau ce? îl întreabă în vreme ce alegea un ac pentru a-i coase rana.

— Nu, nu de genul ăsta de răzbunare e vorba. Dar a fost puțin cam... șocată, când i-am pus un peștișor mic-mititel în răcitorul de apă de la birou. Atunci mi-a zis că asta a fost ultima picătură care a umplut paharul, trei nopți mai târziu, găsisem în mașina mea acea puicuță blestemată.

— Și faceți des lucruri de astea?

Îl privi iar în felul acela ciudat, dar, fir-ar să fie, nu reuși să înțeleagă ce fel de emoție îi strălucise doar o secundă în licărul privirii.

— Ce anume? Să pun pești în răcitorul de apă sau să plimb pui bestiali cu mașina personală?

— Și una și alta. Dădu din umeri, ceea ce îi atrase o privire de mustrare din partea ei, fiindcă mișcase brațul.

— Scuze, murmură abia auzit, apoi se întoarse la conversația inițială: Sunt cunoscut pentru șotiile pe care le fac, dar numai celor pe care îi plac sau îi iubesc.

— O onoare declinabilă, în orice caz.

— Nu-ți plac renghiurile, Deborah?

Singura ei reacție la modul neprotocolar în care-i folosise numele fu o ridicare de sprânceană.

— Era o vreme când le-aș fi considerat demne de râs.

— Și ce te-a făcut să-ți schimbi părerea?

— Faptul că am crescut mare, îi replică ea pe un ton sec.

— Ceea ce vrea să zică într-un fel că eu nu am făcut-o?

Nu putea să-și dea seama de ce, dar părerea ei conta enorm pentru el. În fond, nu făcea decât să exprime părerea multor oameni, apropo de poantele lui. Ba mai

mult, asta corespundea imaginii pe care el singur și-o construise în mod intenționat.

— Asta nu mă privește, zise ea. Ceea ce faci ca să te amuzi e treaba ta, cu excepția acelor poante care se termină aici, la Urgență. Mai ales când sunt eu de gardă.

Dar el ar fi vrut să fie treaba ei. Ar fi vrut s-o intereseze tot ce avea vreo legătură cu el, așa cum și el ardea de nerăbdare să afle totul despre ea.

— Putem aranja lucrurile foarte simplu. Dar ea nu mai avu timp să-i răspundă.

O asistentă, al cărei chip îi era total străin, smuci draperiile.

— Doamna doctor Justin, mama copilului cu piciorul fracturat vrea să știe dacă poate merge și ea la radiologie. Concentrându-se asupra suturii din brațul lui Phoenix, îi răspunse:

— Sally, aș prefera s-o lași în sala de așteptare. Isteria mamei n-o s-o ajute cu nimic pe fetiță, ci dimpotrivă. Micuța e și așa foarte speriată. Vezi tu dacă nu cumva Fran e liberă și roag-o să ducă ea fetița la raze. Sora zâmbi conspirativ.

— Buni Franny, să trăiți, am înțeles. Phoenix așteaptă până ce draperiile fură trase la loc, apoi întrebă:

— Buni Franny?

— Fran e deja bunică la cei cincizeci și unu de ani ai ei și, în plus, este una dintre cele mai experimentate asistente. Parcă-i vrăjește pe copii.

Apropo de vrajă își zise Phoenix-se simțea și el victima unui soi de magie. Asta fiindcă atingerea ei îl înnebunea pur și simplu, cu toate că își dădea seama că nu asta era intenția ei. O privi cum îi înfășoară ultima tură de față, admirându-i suplețea și priceperea degetelor...

— Se pare că ai o gardă plină, comentă el.

— Cam așa-i pe aici sâmbătă seara. Își ridică privirea

spre el și-i zâmbi. Deși trebuie să recunosc cu mâna pe inimă că până acum nu am mai tratat niciodată victima unui atac de pui.

— În cazul ăsta mă bucur că am contribuit cu ceva la experiența ta medicală.

Simți că leșină când ea îi luă mâna într-a ei ca să i-o examineze. Își trecu ușor podul palmei peste vârfurile degetelor lui. Descifra în ochii ei o expresie uimită când, luându-i cealaltă mână, observă palma lui plină de cicatrice, una lângă alta, și simți apoi un fior care cobora vertiginos pe șira spinării, când ea își trecu arătătorul peste podul palmei lui.

— Nu vreau să crezi că nu-mi convine, îi zise el cu o voce ciudat de răgușită, dar nu are rost să-mi examinezi și palmele, fiindcă puiul nu a apucat să mi le ciugulească și pe astea.

— Știu, dar eram curioasă să mă uit puțin la semnele astea de pe mâini. E unul dintre cusururile mele majore.

— Care? ghicitul în palmă?

— Nu, curiozitatea.

— Simte-te ca la tine acasă; poți să-ți satisfaci curiozitatea pe orice porțiune a anatomiei mele dorești, o tachina el.

— Cât ești de amabil! îi replică ea cu rece ironie, îi eliberă mâna și își scoase un pix din buzunarul de la piept. Apoi, apropiindu-se de noptieră, începu să scrie de zor ceva în fișa lui. Asistenta mea o să vă ajute să vă îmbrăcați, iar când ajungeți la doctorul care vă tratează, să-l rugați să vă scoată firele.

— Eu vreau să mi le scoți tu. Ea continuă să scrie netulburată.

— Nu sunt medicul dumatăle personal, domnule Sierra.

— Ba chiar din această clipă, ești. Ea îl măsură de jos

în sus.

— Din câtă experiență păreți a avea cu medicii și cu Spitalul de Urgență, cred că știți deja că noi tratăm aici doar urgențele. El îi susținu privirea, cu seriozitate.

— Dar vreau să te mai văd. Ea luă mapa cu fișa și o strânse la piept ca pe un scut.

— Nu.

— Așa, pur și simplu? „Nu” și nimic mai mult? Nu am putea discuta despre astasă zicem, mâine cinând într-un restaurant frumos?

— Nu, domnule Sierra, îi răspunse ea cu voce blândă, dar fermă. Apoi îl întrebă: Mai dorești ceva pentru calmarea durerilor?

— Singurul lucru care îmi provoacă deocamdată dureri este faptul că mă respingi.

Îi zâmbi distant.

— Sunt totuși convinsă că o să vă reveniți rapid și că atât mândria rănită, cât și brațul se vor vindeca repede. Ezită o secundă, apoi îl întrebă: Vă supărați dacă vă dau un mic sfat, domnule Sierra?

Avea senzația că n-o să-i placă ceea ce o să audă, dar zise fără tragere de inimă: - Dumneata ești doctorul, așa că ascult.

— Din punct de vedere pur medical, v-aș sfătui s-o luați mai ușor cu farsele, fiindcă se întorc împotriva dumneavoastră. Nu toată lumea se dă în vânt după surprize neplăcute, deci s-ar putea ca data viitoare să nu mai scăpați chiar atât de ușor. Plecându-și capul pe un umăr, o întrebă:

— Ce gen de umor îți place ție, Deborah? Singurul semn că o deranja modul de a-i folosi prenumele fu o sclipire iritată în ochii de culoarea mierii. Și fu fericit s-o vadă. Prea era sigură de sine, iar el ar fi vrut s-o stârneasă puțin. La naiba, fu nevoit să recunoască: Își

dorea, de fapt, cu mult mai mult decât atât. Voia să-i guste buzele, să-i descopere formele delicate ascunse de faldurile halatului alb de spital. Dar după cum mergeau lucrurile nu părea să poată face niciuna, nici alta. Cel puțin deocamdată.

— Prefer un umor mai subtil, îi răspunse ea.

— Dă-mi un exemplu de ceea ce numești tu *un umor subtil*.

— Cary Grant și Deborah Keer în *o aventură de neuitat*.

— Aha! murmură el, ești o romantică.

— Aha! îi replică ea în gardă, ești un cinic. Își puse pixul la loc, în buzunarul halatului scrobit și îl întrebă, pe un ton profesional: Are cine să vă ducă acasă, domnule Sierra? Nu vă sfătuiesc să vă folosiți brațul drept, măcar până trece efectul anestezicului.

— Am mai trecut prin toate astea și nu de multă vreme. Așa că am rugat deja o soră să sune la prietenul meu. Pentru mai mult efect, adăugă:

— Tipul e polițai. Îi aruncă o privire surprinsă, buimăcită chiar, de parcă i-ar fi venit greu să creadă că poate fi prieten cu un polițist, în loc să fie vânat de el.

— Îmi închipui că nu i-ați jucat niciun renghii, nu? Ar fi putut să vă aresteze.

— De fapt, i-am și făcut unul, cu toate că el nu și-a dat seama, i-am făcut cunoștință cu secretara mea, iar el s-a prins și a început să se întâlnească cu ea. Nici nu-mi pot imagina o farsă mai haioasă ca asta.

— Secretara dumitale se întâlnește cu un polițist? întrebă ea, cu vocea tremurându-i ușor. Uluit de reacția ei, îi răspunse totuși:

— Păi, numai un bărbat cu pistol și cătușe la îndemână o poate struni pe nebuna de Belle. Ea închise ochii, devenind brusc extrem de palidă. Phoenix sări

aproape peste masa cu instrumentar și fu lângă ea s-o susțină. Dar ea deschise iarăși ochii și îl privi extrem de ciudat.

— Deborah? Nu te simți bine? Ce s-a întâmplat? Ea își scutură capul, reușind să redevină doctorul stăpân pe sine și pe meserie.

— Nu-i nimic. O luă încet spre draperie, dar, când să iasă, se întoarse și-i zise: îmi pare foarte rău pentru ce ți-ai pătit la braț, domnule Sierra.

— De ce? o întrebă el, mirat de modul serios în care i-o spusese. Doar nu-i vina ta. Gura ei se strânse într-un zâmbet circumspect.

— Poate că e. Phoenix rămase zgâindu-se la draperiile printre care ea se strecurase demult. Ar fi vrut să fugă după ea, să-i spună că or să se mai întâlnească, dar nu ca medic și pacient. Injecția pe care i-o făcuse nu-i anesteziase și dorința fierbinte care îi tortura întreg trupul. Rămase însă pe loc, încercând să înțeleagă ce voise să spună când îi dăduse de înțeles că ar gvea și ea o responsabilitate pentru ceea ce i se întâmplase. Ținând cont de împrejurări era absolut ridicol, așa că nu reușea cu niciun preț să înțeleagă de ce îi spusese așa ceva.

Nici de ce își simțea pieptul încărcat de o tristețe ciudată, de parcă s-ar fi simțit, brusc, singur pe lume, și asta doar de câteva minute, de când dispăruse ea de cealaltă parte a draperiilor ăstora blestemate.

Datorită staturii lui înalte se strecură cam greu prin spațiul dintre masă și pat, ieșind apoi din mica despărțitură care-i servise drept cameră de suferință. Studiind cu atenție sala lungă, observă o mulțime de oameni care gravitau în jurul unei mici încăperi care părea a fi camera de gardă. Se vedea înăuntru un doctor care vorbea la telefon, o asistentă completând de zor o fișă, dar nici picior de Deborah Justin. Phoenix recunoscuse însă o

siluetă suplă, înaltă, a unui polițist în uniformă. Se îndreptă spre triaj, când îl zări și își schimbă imediat traiectoria, alunecând ca un tipar prin apele mulțimii de la intrare.

— Acum ce ți s-a mai întâmplat? îl întrebă, de îndată ce ajunsese în dreptul lui Phoenix. Bietul rănit, neînțeles de nimeni, căuta să facă abstracție de tonul dezgustat al celui mai bun, prieten al său. Stan îi vorbise de parcă se rănise dinadins.

— Nu mi s-a întâmplat nimic special, în afară de faptul că nu am reușit să gonesc la timp o găină afurisită din mașina mea. Trecură cel puțin treizeci de secunde până când celălalt, de altfel un polițist foarte perspicace, să-i poată răspunde:

— Poftim?

— Ai auzit bine. Mi s-a pus un pui de găină în mașina personală. Și vinovata e prietena unui anumit prieten de-al meu. M-a atacat, pur și simplu.

— Un pui, murmură Stan, de parcă repetând ar fi clarificat înțelesul unor asemenea vorbe. Fără să se străduiască să-și ascundă iritarea, Phoenix adăugă, sarcastic: - Da, un pui. Ai auzit de treburile alea cu pene și gheare, care ne dau nouă carne și ouă. Un pui de găină. Sigur, sigur ai mai auzit denumirea, cândva.

Stan se abținu să nu râdă, dar, în ciuda eforturilor, nu reuși mai mult de câteva secunde. Cu brațul valid, Phoenix îl înșfacă și-l împinse între perdele.

— Ce naiba, omule, chiar trebuie să cloncăni ca un cocoș beat?

Însă selecția sa de epitete îl făcu să râdă încă și mai tare pe Stan. Când, în cele din urmă, hohotele se stinseră într-un chicotit înfundat și un zâmbet larg, Phoenix îl întrebă cu amărăciune:

— Ai terminat?

— Deocamdată, îi răspunse Stan, cu un rânjete până la urechi. Dar de ce crezi că Belle ți-a pus o găină în mașină?

— Fiindcă a fost modul ei pervers de a mi-o plăti pentru peștișorul pe care i l-am pus în apa rece.

— Atunci, bine ți-a făcut, îi zise Stan deloc impresionat. Probabil că și eu ți-aș fi făcut-o la fel, dacă ți-ai fi permis să-mi joci vreunul dintre renghiurile tale dubioase.

— N-ai face asta pentru nimic în lume! Doar ești mereu înarmat.

Dintr-odată ochii lui Stan descoperiră vestimentația prietenului său.

— O întâlnire plină de promisiuni, nu-i așa?

— Era cât pe aici. Din cine știe ce motive, femeia cu care urma să cinez și să dansez nu m-a crezut când i-am zis de ce nu puteam s-o mai duc la Balul toamnei.

— Înseamnă că nu te prea cunoaște.

Eu n-am fost deloc surprins când am primit telefonul ca să vin să te aduc acasă. Mi se pare firesc să poposești mereu pe la Urgență. Ei, ești gata să ieși de aici? M-a adus colegul meu de echipaj; eu o să conduc mașina ta, iar el o să treacă pe la tine pe acasă, ca să mă ia.

Pe când ieșea, alături de Stan, Phoenix fu surprins să constate că nu-i făcea deloc plăcere să plece de aici. Brațul îi fusese tratat cu grijă, dar nu reușea să scape de un ciudat sentiment că lăsa aici ceva important. Știa și despre ce e vorba. Despre cine adică: doctorița Deborah Justin.

O femeie dedicată unei profesii atât de serioase nu era de obicei genul lui preferat. Dar, de data asta, din cine știe ce motive, acest lucru nu mai conta deloc. Voia s-o mai vadă. Și o va vedea! Nu știa când va fi asta și nici cum, dar cert era că o va mai vedea, fie și doar ca s-o întrebe de ce credea ea că episodul cu puiul avea vreo legătură cu ea. Îi dăduse de înțeles că nu agreează genul lui de umor. Asta

nu-l deranja câtuși de puțin. În fond, reprezenta doar o mică parte din personalitatea lui, mai precis din fațadă. O fațadă pe care se luptase ani de-a rândul s-o ridice între el și lume. Nu permitea decât câtorva ființe dragi să vadă omul din spatele acestei baricade autoimpuse. Deborah Justin se anunța a fi și ea printre acele ființe dragi. Și de aceea o va vedea iarăși, cât de curând.

Chiar dacă pentru asta va fi nevoie să se mai lupte cu vreun pui care - l studiase pe Hitchcock.

Deborah reuși în sfârșit să facă o pauză, la vreo jumătate de oră după plecarea lui Phoenix. Afundându-se în moliciunea canapelei din camera de gardă, își scoase dintr-o singură mișcare pantofii și își ridică picioarele pe muchia mesei din fața ei. De jur-împrejur zăceau risipite o sumedenie de cești de plastic și o cutie goală în care fusese ambalată pizza. Dar nu se simți în stare să le strângă, așa cum o făcea de obicei. Se va găsi probabil cineva care s-o înlocuiască măcar o dată în viață. Rezemându-și spatele de canapea, închise ochii, dar îi deschise brusc când în spatele pleoapelor ei închise se materializa fără veste imaginea unui bărbat brun, o cu trăsături ferme dar frumoase, și cu o privire extrem de pătrunzătoare. Oftă. Se lăudase întotdeauna cu profesionalismul ei, dar acesta o luase razna, acordându-și o scurtă vacanță, când dăduse cu ochii de Phoenix Sierra. De obicei își putea da la o parte, cu ușurință, sentimentele personale, indiferent de cauzele medicale sau nu-care o obligau s-o facă. Acesta fusese unul dintre lucrurile cel mai greu de deprins în anii de facultate, dar crezuse că e capabilă să-și stăpânească emoțiile, indiferent de natura lor. Se înșelase. Din clipa când îl zărise pe Phoenix Sierra, începuse să lupte cu sine ca să nu se lase pradă atracției ce se statornicise spontan între ei. Putea să-și spună la nesfârșit că totul e pură imaginație, că e din cauza oboselii

acumulate sau că de vină e doar luna plină; orice argumente și justificări nu puteau schimba realitatea.

Nimic din ceea ce învățase la facultate sau întâlnise ca „boboc” într-ale medicinei, n-o pregătise pentru această senzație primitivă care-i răscolea sângele, ori de câte ori îl atinge pe Phoenix Sierra. Singurul lucru cu care putea asemăna cât de cât ceea ce simțise ar fi putut fi prima dată când zburase prin aer cu o mână încleștată pe trapez; se simțise atunci speriată, fericită și liberă de toate constrângerile. Numai că acum existau destule piedici. Prima și cea mai evidentă era relația medic-pacient; ea era medicul, el pacientul. Asta trăgea dintr-odată o linie invizibilă între ei doi și nimeni n-o mai putea trece. La partea cu frica și fericirea trebuia să se mai gândească. Era învățată cu avansurile pacienților bărbați, indiferent de vârstă pe care o aveau. Pe vremuri îi fusese ușor să decline propunerile mai ocolite sau mai directe. Nu însă și de data asta. Îi fusese-mult mai greu decât lăsase să se vadă, să-i spună „nu” lui Phoenix Sierra. Iar ca să-i coasă rana, pe care și un student de anul întâi ar fi putut-a face cu ușurință, îi trebuise o imensă concentrare. Când îl atinge pe Phoenix Sierra se simțea de parcă și-ar fi trecut degetele printr-un câmp magnetic puternic. Simțea că vibrează până în străfunduri chiar la multă vreme după ce se îndepărtase de el.

Oare ce avea atât de special? se întrebă pentru a nu știu câta oară. Fișa lui medicală o luminase doar în privința datelor personale strict statistice. Știa că are treizeci și patru de ani, că nu e căsătorit, că are ochi cenușii, păr negru, 1, 90 metri înălțime, locuind într-un apartament din Richmond și deținând în coproprietate firma Sierra Construction. Nimic din toate acestea nu putea explica de ce simpla lui vedere o făcea să respire precipitat: Domeniul de activitate explica de ce arăta atât de viguros

și suplu, cu pielea bronzată, bătând în arămiu. Dar nu putea explica micile cicatrice de pe degete. Chiar dacă și-ar fi dat din greșală cu ciocanul peste degete de o sută de ori, tot n-ar fi apărut genul ăsta de semne. Mai văzuse așa ceva pe când era mică. Unul dintre clovnii de la circul părinților ei se ocupa de sculptura în lemn, când avea răgaz. Ar fi fost în stare să petreacă ore în șir transpunând desenele de pe hârtie în micile bucăți de lemn pregătite cu grijă. Mâinile lui aveau permanent răni din acestea. Poate că și Phoenix Sierra se ocupa cu sculptura în lemn, cu toate că nu părea deloc genul de bărbat care să aibă timp și pentru așa ceva. Deborah își dădu jos picioarele de pe masă și se ridică. Se apucă să strângă ceștile murdare și resturile de mâncare, simțind nevoia să facă ordine în jurul ei, cu toate că nu reușea s-o facă și în interiorul ei. Se lupta din greu și cu sentimentul de vinovăție.

Avea oribila senzație că din cauza ei pusese secretara lui Phoenix puiul combatant în mașină.

CAPITOLUL 2

Luni de dimineață brațul încă îl mai durea pe Phoenix, care intra posomorât în birou, dar nu acesta era motivul pentru care se detesta în particular, atât pe el, cât și lumea în general. Ca de obicei, Belle era deja acolo, chiar dacă el ajunsese de data asta cu o oră mai devreme.

Indiferent cât de repede veneau Denver sau Phoenix, ea era prima la birou. Nici măcar apariția lui Stan în viața ei nu-i afectase punctualitatea. Și deși sărmanii ei șefi încercaseră s-o momească cu niscaiva zile libere sau măcar scurtate, nu dădură ei peste un asemenea noroc. Ea era mereu acolo, gata să-i orienteze pe drumul drept, diferent dacă ei voiau asta sau nu.

Din dosul biroului stivuit cu hârtii și dosare, Belle descifra o listă cu prețuri codificate și își freca, la răstimpuri, vârful nasului cam, apăsând de ochelarii de

vedere. Ca de obicei, cel puțin patru creioane bine ascuțite erau înfipite în părul ei, de culoarea morcovului fraged, strâns într-o coadă cocoțată în vârful capului. Ideea ei despre eleganța feminină la birou era o combinație de Madam Cuțit și Piele Roșie deghizată în gospodină. Versiunea adoptată azi era reprezentată de o cămașă albă, largă, purtată pe afară și sugrumată în talie cu o centură superlată, încheiată cu o cataramă care ar fi îndoit și un zgârie-nori sub greutatea ei, o fustă albastră și o vestă din petice, foarte la modă, încheiată într-o puzderie de nasuri colorați. Ridicându-și privirea la auzul ușii trântite, zări imediat bandajul alb care-i încununa șefului ei preferat mâna dreaptă.

— Un weekend dur, boss? întrebă ea cu inocență.

— Nu face pe proasta, Belle! Puiul tău blestemat a încercat să-mi ciugulească brațul până la os.

— El lăsa să-i cadă creionul și își duse o mână la gură.

— Oh, boss! îmi pare rău! Aplecându-se peste biroul ei, îi zise, clocotind: - Deci, recunoști că tu mi-ai pus puiul în mașină? Ce voiai să faci? Să mă omori? Fata își ridică bărbia cu demnitate.

— Încercam doar să vă arăt cât de iritante pot fi uneori glumele alea tâmpite pe care le numiți „haioase”. Numai că nu m-am gândit să vă omor în felul ăsta, nici măcar să vă rănesc. Pur și simplu am încercat să vă scot din sărite ca să simțiți ce simt și ceilalți când sunt ținta-acelor... farse. Îmi pare sincer rău!

Îndreptându-și ținuta, Phoenix își înfipse mâinile în solduri, dar îl apucă râsul.

— Te-am și iertat.

— Chiar?, îl întrebă ea, încruntându-se., îi aruncă o privire suspicioasă. Și de ce, mă rog?

— Păi, la început am vrut să te concediez, dar acum

m-am hotărât să-ți măresc salariul. Și intră în biroul lui, lăsând-o pe Belle cu gura căscată. Închise ușa, apoi ocoli biroul și se așază pe fotoliul din spatele acestuia. Pielea bătrânului său „suporter” scoase un protest slab, peste care Phoenix trecu cu indiferență, punându-și mâinile sub cap și proțâpindu-și privirea în tavan. Pereții superizolați termic, dar și acustic, nu permiteau trecerea sunetelor dinafară. Nici țâcănitul enervant al mașinii de scris a lui Belle, nici cel al calculatorului sau vocea ei care ar fi zdrobit chiar și nervii unui elefant adult nu reușeau să-l tulbure din reverie, netrecând de obstacolul pereților. Dacă un buldozer ar fi început să sape sub geamurile lui, nu s-ar fi strecurat niciun zgomot în birou. Denver nu se amestecase cu întrebări inoportune, când auzise ordinele fratelui său privitoare la izolarea pereților, atunci când începuseră construcția clădirii firmei lor. Și asta pentru că Denver făcea parte dintre puținii oameni care cunoșteau și latura privată, bine ascunsă a personalității fratelui său. Dincolo adică de fluturile nepăsător arătat întregii lumi. Phoenix oftă din greu și se lăsă cuprins de liniștea desăvârșită a biroului său. Mai bine s-ar fi dus la baraca lui, în loc să rămână în oraș, încercând în zadar să stabilească o legătură cu o femeie care nu voia să-l mai vadă niciodată. Poate că, dacă ar fi petrecut toată ziua în inima pădurii, ar fi văzut mai limpede pentru ce naiba se simțea obligat să alerge după un premiu pe care nu avea nici cea mai mică șansă să-l câștige.

Nu se simțea deloc în largul lui, confruntat fiind cu obsesia de a o revedea pe Deborah. Ea era ca un piept de pui pe lângă o friptură ațoasă de vită bătrână. Earomantică, el-cinic. Ei îi plăcea umorul subtil, lui-cel grosolan. Singurul lucru pe care îl aveau în comun era doar că știau ce, diferențe îi separă.

Și atracția fizică extrem de puternică. Știa că nu se

înșela în privința felului senzual în care percepea ea apropierea trupului lui sau a luptei pe care o dădea ca să-i reziste. Știa că femeile îl găseau extrem de atrăgător. Ar fi fost naiv și orb să nu observe, iar el nu era niciuna, nici alta. Deborah se prefăcuse că-i examinează degetele din curiozitate profesională. Dar zărise licărirea de dorință din ochii ei de culoarea mierii întunecate. Ridică receptorul și formă un număr deja știut pe dinafară. După câteva minute trânti receptorul, uitându-se cu ură la el, de parcă din cauza acestuia nu putuse el să vorbească cu doctorița Deborah Justin. Când sunase cu o zi în urmă la Urgență, i se răspunse că avea zi liberă.

La fel i se spusese și acum. Nu avea dreptul să se simtă stăpân pe timpul ei liber, dar îl înnebunea faptul că nu o putea vedea sau auzi măcar. Ca și cum ea ar fi fost doar un vis frumos pe care voia să-l viseze din nou. Pentru un bărbat ca el, care se considera capabil să înfrunte realitățile vieții, era greu de acceptat că ar putea fi susceptibil de a se îndrăgosti de o fantasmă.

Trebuia s-o vadă din nou, să-și demonstreze că tot ceea ce simțea pentru ea era pură imaginație. Nu o găsi în cartea de telefon. Ar mai fi fost o posibilitate să fie măritată, iar la serviciu să-și folosească numele de fată, din cine știe ce motive, dar nu-i văzuse verigheta pe deget. Fusesse chiar primul lucru pe care îl observase.

Se auzi o ciocănitură în ușa-biroului său. O ignoră, deși știa că nu ajută la nimic. Ar fi fost mai ușor să domolești avântul unui taur la corida, decât s-o temperezi pe Belle ca să nu dea buzna. Mai bătu o dată la ușă, așteptă încă o clipă și întredeschise puțin ușa, băgându-și capul înăuntru.

— Șefu'? îi aruncă un singur cuvânt, dar încărcat de frustrare, nerăbdare și necaz: - Ce-i? Luată prin surprindere de tonul lui certăreț, se retrase, dar pe urmă

reveni, întredeschizând ușa cât să încapă și ea în deschizătură.

— S-ar putea să nu fie momentul, dar de vreme ce adineauri mi-ați făgăduit o mărire de salariu, mi-am imaginat că sunteți într-o dispoziție cât de cât decentă. Oftă cu resemnare.

— Ce este, Belle?

— Aș avea nevoie de câteva reparații în noua mea locuință.

— Ce fel de reparații?

— Păi, o scurgere sub chiuveta din bucătărie, cremoanele stricate la vreo două geamuri și o ușa care nu se închide cum trebuie.

— Nicio problemă. Îi răspunsese automat, fără măcar să se gândească. Apoi îi căzu fisa și-o întrebă: Care casă nouă? Te-ai mutat? Fata își scutură capul a disperare.

— Da, cu o săptămână în urmă. Nu vă aduceți aminte? Mi-ați trimis câțiva băieți să mă ajute la mutat și mi-ați pus la dispoziție și un camion de la firmă, cu care să-mi mut lucrurile.

— Așa-i, îi răspunse el absent, alunecându-și privirea iarăși către telefon.

Ea făcu câțiva pași în direcția biroului lui.

— Șefu'? Vă simțiți bine? Vă tot uitați la telefonul ăla de parcă l-ați urî de moarte, cât despre ce vă spun, e clar că nu ați ascultat nimic. Sunt convinsă că nu am ales momentul potrivit, dar nu am încotro. Știu că mai târziu o să plecați la vreunul dintre șantiere și s-ar putea să fie asta singura ocazie să vă rog să-mi trimiteți pe cineva acasă. Dându-și un bobârnac în gând, Phoenix o privi pentru prima dată.

— Am auzit tot ce mi-ai spus. Ba mai mult, îmi amintesc că ți-am promis că o să-ți construim noi o casă, așa încât să nu mai fi nevoită să te muți de colo-colo,

plătind chirie.

— Da, știu. Dar v-am spus și atunci, și vă repet și acum: nu vreau să fiu legată la mâini și la picioare cu responsabilitățile unei case-a mea și numai a mea.

— Păi, simplul fapt că te zbați să reperi și să cauți oameni pentru asta, mie îmi sugerează exact tipul de responsabilități de care vorbești.

— Nu, nu-i același lucru. El ridică din umeri.

— Dacă zici tu. Spune-mi deci când vrei să vină omul să-ți repare ce ai tu nevoie și îți trimit pe cineva.

— Păi, treaba e să ajungă după ce ies eu de la serviciu. Proprietara mea lucrează și ea, așa că nu-i nici ea tot timpul acasă. Ea s-a oferit, de fapt, să-mi aducă pe cineva, dar i-am zis că e mai bine să apelez la unul dintre băieții noștri de la firmă. Cel puțin așa o să fiu sigură că n-a dat nimeni rasol. Îi întinse o foaie de hârtie.

— Aveți aici noua mea adresă. Am scris și numărul de telefon.

Phoenix se ridică în picioare.

— O să mă ocup eu de asta, îi zise, făcând să dispară peticul de hârtie în buzunarul pantalonilor. Mai ai ceva de aranjat?

— Nu, dar voiam să vă spun că puștiul ăla pe care ni l-au trimis ieri cei de la „Prietenii legii” pare a avea nevoie de mai multă supraveghere decât ceilalți.

I l-am repartizat lui Ralph, după cum mi-ați indicat, dat puștiul are față de el o atitudine mai dură decât glaspapirul de cea mai bună calitate.

— O să văd cum stau lucrurile pe acolo chiar azi. Niciunul dintre copiii ăia nu are aureolă de sfânt. Altfel nu ni i-ar fi trimis nouă.

— Nu, doar le-a crescut puf pe umeri, nimic mai mult. Phoenix i-ar fi putut răspunde că unii dintre copii aveau motive întemeiate să se poarte așa, numai că Belle știa

perfect de bine acest lucru. Ea sprijinise încă de la început programul inițiat și sponsorizat de firmă, cu toate că mai bombănea câteodată la adresa puștilor.

— Azi preiau și sarcinile lui frate-meu. El mai rămâne la Nag's Head până diseară. Cu Courtney, bineînțeles.

— În cazul acesta vă așteaptă o zi lungă și grea. Agenda e plină ochi - Perfect, mormăi el. Poate că în felul ăsta nu va mai avea când să se gândească la un anume doctor cu păr ca arama bătută. Ziua de ieri numai așa și-o petrecuse. Nu fusese capabil să înțeleagă de ce Deborah îi spusese că din vina ei se întâmplase povestea cu puiul din mașină. Nici nu reușise să uite ochii ei uluitori. Sau senzația minunată pe care o avusese ținând-o între picioare.

Luă agenda de lucru de pe birou și desprinsese dintr-un cui o cască de protecție.

— Probabil că n-o să mă întorc prea devreme, așa că ne vedem mâine, Belle. Știi cum să dai de mine, dacă e nevoie.

— Poate n-o să uiți de data asta să-ți cuplezi telefonul din camionetă.

Așa voi putea într-adevăr să te găsesc, îl persifla ea fără milă. Joia trecută nu te-am prins cu niciun chip și știi de ce.

— Știu, replică el zâmbind. A fost ca-n paradis să fiu la volan și să scap de țipetele tale de coțofană. Aproape că ajunsese la ușă, când ea îl mai strigă o dată:

— Să nu mă uitați cu ce v-am rugat. O să aștept pe vreunul dintre băieți, ca să vină să-mi repare ce v-am rugat. Bine?

El ridică mâna în semn de salut și promisiune, după care dispăru.

Numai că reuși să uite foarte repede de promisiune.

Abia după ora șapte seara, când Phoenix se întorcea

la birou, își aminti că trebuia să fi aranjat cu cineva să meargă acasă la Belle. Lovi cu ciudă volanul camionetei, apoi, dându-și seama că nu rezolva nimic în felul ăsta, se căută prin buzunare după biletul cu adresa. Dacă nu venea nimeni să-i repare țeava spartă de la bucătărie, Belle ar fi fost capabilă să creadă că-i poartă pică pentru povestea cu puiul și că se răzbună, neluându-i cererea în serios.

În cele din urmă, după îndelungi căutări, dădu de petecul de hârtie în buzunarul blugilor. Luă telefonul din mașină și apăsă tastele, formând numărul ei. În ureche îi sună zgomotul acela iritant care vestea că linia e ocupată. De fapt nu era deloc surprins să găsească telefonul ocupat. Atâta timp cât Belle era trează, era normal să vorbească. Cel puțin se convinsese că e acasă.

Era prea târziu acum să-i mai ceară vreunui dintre angajați să facă reparațiile de la Belle. Cu toate că i-ar mai fi găsit poate la bufetul lui Pacco, unde se opreau mereu după orele de program ca să bea o bere, dar era greșeala lui că nu se ocupase de asta mai devreme. Așa că nu mai avea încotro; se va duce el să repare ceea ce era de reparat, ca să aibă parte de liniște la birou... Măcar pentru o vreme. În fond și la urma urmei, nici nu avea altceva mai bun de făcut, își zise indispus. Toată ziua se agitase ca o curcă beată. Dacă nu s-ar fi cunoscut atât de bine, ar fi zis că e deprimat, ceea ce era absolut ridicol.

Încă din fragedă pruncie se străduise să accepte viața așa cum era fără să-și facă griji, dacă nu i se împlineau chiar toate dorințele.

Îi trebuiră vreo douăzeci de minute ca să descopere unde locuia Belle. Cartierul era destul de nou și nu figura pe harta lui din mașină. Din *fericire*, *Sierra Constructions* avea un șantier prin apropiere, așa că ajunse în cele din urmă. Într-un grup de șase case relativ identice, casa lui Belle era chiar a doua de la capătul străzii. Mai pierdu

câteva minute căutând un loc liber de parcare. Toate erau ocupate, cu excepția unuia situat în capătul unui bloc din apropiere. Avu nevoie de câteva manevre destul de strânse ca să poată intra în parcare. Cu geanta de depanator în mână o luă înspre casa lui Belle.

Chiar de pe verandă se auzea muzica rock dată la maximum. Fiindcă soneria de la ușă țârâi degeaba, se hotărî să bată în ușă.

Într-un târziu ușa se deschise și Belle rămase ca trăsniță zărindu-l. Se zgâia de parcă l-ar fi avut în față pe Moș Crăciun în persoană. Sau mai degrabă pe Jack Spintecătorul.

— Șefu'? Ce căutați aici? Își ridică în sus cutia cu scule.

— Instalatorul preferat la îndemâna tuturor.

— Ați uitat să-i spuneți unui băiat să vină să-mi facă reparațiile, nu-i așa? îi zise ea, dându-se la o parte, astfel încât să-i facă loc să intre.

— Cât de bine mă cunoști! Unde e bucătăria? o întrebă pe când străbătea livingul cu pași de uriaș, strecurându-se printre cutiile aruncate vraște pretutindeni. Lasă, nu contează, mă descurc eu cumva. Drăguță casă, Belle!

— Va fi de îndată ce o voi termina de aranjat. Mergând în spatele lui, îl urmări cum deschide ușa dulapului de sub chiuveță. Nu trebuia să veniți dumneavoastră, șefu'. Nu-i o treabă chiar atât de urgentă. El dădu la o parte găleata plină ochi cu apă, așezată sub chiuveță.

— Eu n-aș spune asta. Nu-i trebui prea mult timp până să repare țeava de la chiuveță. Din câteva răsuciri bine plasate, robinetul cu garnitura acum schimbată deveni uscat ca un deșert. Se duse apoi la fereastră, refuzând oferta lui Belle de a bea ceva. Nu voia decât să

termine odată reparațiile astea blestemate și să se ducă acasă, cu toate că gândul de a se întoarce în apartamentul lui gol nu i se părea prea ademenitor.

Înainte nu l-ar fi deranjat să petreacă o noapte liniștită. Ba, ca să fie cinstit, chiar prefera un pic de refacere, dar în seara asta, doar gândindu-se și se simțea extrem de iritat. Prima fereastră nu-i dădu bătaie de cap. Se ocupase puțin de mecanismul de închidere și acum cremonul funcționa perfect. A doua însă, cea de la stradă, nu putu fi biruită atât de ușor, ci se luptă cu ea, reușind în cele din urmă s-o deschidă. Apoi se așează pe reparat. Schimbându-și poziția, se întinse să prindă vreo două unelte care o luaseră pe pervaz, la vale, dar când le prinse, zări cu coada ochiului oarece mișcare pe stradă, așa că își ridică privirea.

Trecea o femeie care se opri chiar în fața casei de alături. O femeie cu părul ca arama, cu picioare lungi și cu șoldurile legănându-se amețitor în mers. Gura i se uscă brusc. Șocul revederii îl făcu să se îndrepte și, cum era cocoțat pe pervaz, se izbi cu capul de partea de sus a ramei ferestrei.

Primul lucru de care își dădu seama când își reveni, fu că stătea întins pe jos, cu spatele rezemat de perete. Dincolo de hazul pe care i-l stârni poziția în care se trezise, își dădu seama că era fericitul posesor al unei dureri de cap gigantice.

Simțea ceva greu și rece în creștet. Ridicându-și cu greu mâna, dădu peste o pungă cu gheață. Nu-i micșora durerea, dar măcar reducea proporțiile cucuiului care rezultase din impactul capului lui tare cu lemnul rezistent al ferestrei. Blestemând printre dinți, își înfipse o mână în covor și se lăsă pe ea cu toată greutatea, sperând că astfel se va putea ridica. Dar firele din proaspăta cusătură începură să protesteze dureros, așa că îi încetiniră avântul.

Totuși nu se dădu bătut și, pe când se aduna cu greu de pe jos, vocea furioasă a secretarei lui îl făcu să ezite din nou:

— La naiba, șefule! Stai liniștit! îi ordonă Belle, grăbindu-se să se apropie de el. Să n-ai vreo comoție serioasă. Din fericire, proprietăreasa mea tocmai s-a întors acasă și e de acord să te examineze puțin.

— Spune-i să se care. Mă simt minunat, mârâi el, încercând din greu să se pună pe picioare. O voce pe care începuse să creadă că n-o va mai auzi vreodată, îi răspunse:

— Văd că nici lupta cu un pervaz nu te-a făcut să-ți bagi mințile-n cap. - Deborah, murmură el, întrebându-se dacă era încă în stare de înconștiență și visa. Clipi deci, apoi se zgâi de-a dreptul, dar făptura de vis nu dispăru. Belle se uită când la șeful ei, când la proprietăreasă.

— Da' ce, voi doi vă cunoașteți?

— E și ăsta un fel de-a spune, îi replică Deborah. Ne-am mai întâlnit la Urgență, sâmbătă seara. Phoenix continuă să se zgâiască la ea, încă nesigur că ceea ce vedea e aievea. Cu toate astea, ea era cât se poate de reală. Picioarele, strânse în blugi de culoare albastru-deschis, păreau să nu se mai termine, pe măsură ce se apropia de el. În mână dreaptă ținea o trusă medicală. Privirea lui alunecă mai sus, spre o bluză albă de sifon, presărată cu mici buline bleumarin. Materialul era suficient de transparent ca să lase să se vadă dantela soutienului.

La spital se întrebase cum ar arăta cu părul lăsat liber pe umeri. Imaginația lui nu se dovedise la înălțimea realității. Părul ei arămiu-roșcat îi încadra fața, în valuri mătăsoase, care-i stârneau până la durere dorința de a-și trece degetele prin buclele bogate și lucioase. Ba îl făceau să mai dorească cu egală durere și alte lucruri. Gândindu-se ce senzații i-ar stârni părul ei pe trupul lui gol, simți că

bietul lui corp vătămat se revigorează periculos de mult. Ținând seama de turnura pe care o luaseră gândurile lui, primele cuvinte pe care i le adresa mult visatei sale fură neașteptat de dure:

— Unde dracu' ai fost? Fu rândul ei să se zgâiască cu egală stupoare, clipind din genele dese.

— Poftim?

— N-ai fost la serviciu în ultimele două zile.

— Sunt perfect conștientă de asta, îi răspunse ea în derâdere. Chiar și doctorii au uneori zile libere.

— De ce nu figurezi în cartea de telefon?

Ajunse lângă el și îngenunche sprintenă. Apoi își așează degetele la încheietura mâinii lui, luându-i pulsul.

— Văd că îmi spui în continuare lucruri pe care le știi prea bine.

Inima începuse să-i bată nebunește încă din clipa în care își ridicase privirea și o văzuse trecând. Acum, când îi simțea atingerea, simți că îi crește tensiunea și că sângele i-o ia razna prin vene, răscolindu-i cele mai îndepărtate mădulare.

Pe când ea își coborâse privirea asupra limbilor ceasului spre a-i lua pulsul, ceva spus de Belle îi reveni în memorie.

— Tu ești proprietăreasa lui Belle?

— Mhm, murmură ea preocupată. După câteva secunde își înalță capul, privindu-l drept în ochi, îngrijorată.

— Ai pulsul foarte rapid.

— Nu sunt deloc surprins, o luă el peste picior. Ai efectul ăsta incontestabil asupra mea. Ea își deschise trusa, ignorându-l cu desăvârșire. Scoțând de acolo un fel de lanternă micuță, care emitea un fascicul luminos, îi cercetă fiecare pupilă. Apoi, evident satisfăcută de ce descoperise, se aplecă mai mult să-i poată examina rana

cea nouă.

— Vrei să te mai apleci puțin? îl întrebă. Ascultând-o, Phoenix nu mai putea s-o privească în ochi, lucru pe care și-l dorea foarte mult să-l poată face pentru cel puțin încă un an. Dar, aplecându-se așa cum i se ceruse, constată că acum gura lui era aproape lipită de sânii ei. Parfumul ei se făcu simțit dintr-odată: miros de iasomie și de femeie. O combinație năucitoare. Când ea își trecu cu delicatețe degetele prin părul lui, căutând alte eventuale lovituri, Phoenix crezu că-și va pierde mințile. Nu i-ar fi trebuit prea mult ca s-o înșface în brațe și s-o aibă chiar acolo, pe covor. Găsi cucuiul și-l examina cu atenție.

— Pielea e întreagă, slavă Domnului! Te simți amețit?

El clătină din cap, dar se opri, străbătut brusc de o durere ascuțită.

— Nu, dar am o durere de cap pe cinste.

— Nici nu mă miră. Ai un cucui zdravăn; poate că n-ar fi o idee rea să faci niște radiografii la Ur...

— Nu. Nu mai pun piciorul la Urgență. Nu e decât un cucui. Mare scofală! O să-mi treacă. Capul meu tare e de vină. Ochii ei sclipiră amuzați; era perfect de acord cu ultima aserțiune.

— O să-ți dau ceva ca să nu te mai doară capul.

— Nu am nevoie de nimic. Când o văzu depărtându-se, o apucă disperat de mână. Unde te duci? Ea își răsuci ușor brațul, scăpându-i din strânsoare.

— Acasă. De vreme ce nu vrei să urmezi niciunul dintre sfaturile mele, înseamnă că-mi pierd timpul de pomană. Phoenix își duse într-un gest dramatic o mână la frunte și se sprijini cu spatele de perete, ca și cum era gata-gata să leșine.

— Ah, nu mă simt prea bine. Nu poți să mă lași așa. Deborah privi cu înțeleș spre Belle, care își ridică semnificativ ochii în tavan. Apoi își întoarseră amândouă

privirea spre bolnav; acesta însă își ținea pleoapele strâns închise și brațul încă așezat pe frunte.

— Păi, zise ea începând să cotrobăiască prin geanta burdușită, poate că totuși e vorba de ceva mai serios decât mi-am închipuit eu. O să-ți fac o injecție zdravănă, după care te vei simți mult mai bine. Unde o fi acul mare? Sunt sigură că am pus unul suficient de mare în geantă. Este exact ce ne trebuie pentru o astfel de urgență. Ochii lui se deschiseră brusc.

— Cât de mare e acul?

— Extrem de mare. În felul ăsta n-o să te mai doară nimic după aceea.

— Nu am nevoie de înțepături, zise el și se ridică în picioare. Nici nu mă mai doare chiar atât de tare. Ea zâmbi.

— Vezi cât te-a ajutat? Îl bătu amical pe umăr. Ai capul tare din mult mai multe puncte de vedere, domnule Sierra. Vei supraviețui accidentului, să știi.

El o privi lung.

— Mă faci să sufăr enorm, spunându-mi în continuare „domnule Sierra”.

Ea își strânse buzele, apoi capitulă:

— Poate că-ți datorez asta. Perfect... Phoenix. Acum ești mulțumit? El zâmbi triumfător.

— Răsplătit, da. Dar nu satisfăcut. Asta poate mai târziu.

Îndreptându-se spre Belle, o întrebă:

— Așa vorbește de obicei? Fără șir?

— Da, cam așa ceva, se prinse Belle în joc, ridicând din umeri.

— Nu făcusem legătura între personajul principal al poveștilor tale de la birou și persoana aici de față. Îi ziceai mereu „șefu” atât lui, cât și atunci când vorbeai despre celălalt. Înainte ca Belle să poată face vreun comentariu,

Phoenix zise: – Vreți să încetați odată să mai vorbiți despre mine ca și când nu aş fi de față? Amândouă femeile se uitară spre el de sus, cu aceeași expresie de excesivă toleranță întipărită pe figură. Simțindu-se tratat ca un copil rău și neascultător, făcu o nouă încercare să stea în picioare fără ajutor.

O amețelă neașteptată îl făcu să apuce zdravăn pervazul.

— Șefu'! exclamă Belle. Îl înșfăcă de braț, iar Deborah îl luă de celălalt. Reușiră amândouă să-l aducă până în dreptul canapelei. Acum era clar că nu mai încercase să se prefacă. Scoase un scâncet de ușurase când se înfundă între pernele moi. Se luptă cu valurile succesive de amețelă care îl invadau, apoi închise epuizat ochii. Deborah își mușcă buzele, simțindu-se vinovată că i-a subestimat starea.

— Belle, vrei să înmoi un prosop în apă rece și să mi-l aduci, te rog?

Aplecându-se deasupra lui Phoenix, îi ridică ușor pleoapele, examinând reacția la lumină. Privirea lui întunecată se adânci în ochii ei; se puteau citi cu ușurință dorința dar și durerea și epuizarea oglindite în pupilele puțin contractate. Când Belle apăru grăbită, Deborah își desprinsе privirea dintr-a lui ca să ia prosopul cerut. Îl împături de mai multe ori, apoi îl așeză pe ceafa lui Phoenix.

Belle se năpusti spre ei.

— Ce mai pot face ca să vă ajut?

— Adu un pahar de apă, dacă vrei, îi zise Deborah.

— Imediat. Pernele se lăsară puțin, când Deborah se așeză lângă Phoenix. Își întoarse fața spre el, apoi îi ridică ușor mâna într-a ei, ca să-i controleze iar pulsul.

— Inima mea e O.K. zise el răgușit, închizând ochii pentru a doua oară. Poate că dacă nu o mai privea, n-o va

mai dori atât de tare. Numai că nu-l ajuta cu nimic, mai ales că ea începu să-i vorbească. Și avea o voce minunată, conținând o umbră ușoară de răgușeală, ca un gând intim ce-ți dă fiori neașteptați. Corpul începu să-i vibreze brusc, precum o strună bine întinsă.

— Pulsul ți-e încă neregulat, îi zise ea. El deschise ochii și zări privirea ei îngrijorată.

— Nici c-o să revină la normal câtă vreme ești lângă mine și mă atingi așa, ca acum. Ea îi eliberă automat încheietura mâinii.

— Regret mult că nu ți-am luat în serios rana. Am greșit. Pentru un medic așa ceva este de neiertat. De data asta Phoenix îi luă mâna, plimbându-și degetul mare peste rețeaua fină de vene albastrii. Simți cu plăcere că și pulsul ei o luase razna. Deci nu era singurul afectat de atracția atât de puternică ce se năștea între ei cu fiecare apropiere.

— Poate că de acum înainte, zise el, o să mă iei în serios. Ea oftă.

— Sper că e ultima oară când ai nevoie de un doctor. Măcar câteva zile de acum încolo.

— Nu asta am vrut să spun. Vreau să mă iei pe mine în serios, nu „zgaibele” mele. Gura i se arcui într-un zâmbet ironic.

— Mi se cere oare să iau în serios pe unul care pune peștișori aurii în apa din răcitorul secretarei sale?

— Nu amesteca ceea ce fac cu ceea ce sunt de fapt. Deborah se încruntă cercetându-i fața cu atenție. Avea senzația că spusele lui ascundeau mai mult adevăr, decât i-ar fi plăcut chiar lui să recunoască.

— Domnule Sierra, începu ea, încă neștiind ce îi va spune în continuare. Ezită o fracțiune de secundă. Phoenix trase aer în piept.

— Văd că mă rănești din nou, domnișoară doctor. Deja îmi promiseseși că o să-mi spui Phoenix.

— Îmi pare tare rău dacă am lăsat cumva impresia că îmi bat joc de tine.

El își împleti degetele cu ale lui Deborah și îi zise pe un ton **b** când:

— Nu te mai învinui degeaba. N-a fost decât o clipă de ameteală trecătoare. Atât. Și aș pune-o mai degrabă pe seama lipsei de mâncare și de somn, decât a cucuiului cu pricina N-am băgat nimic în gură toată ziua și nici n-am prea dormit în ultimele două nopți.

— Nu-i un lucru prea inteligent. În colțul gurii lui apăru un zâmbet.

— Poate că nu, dar vrei să-mi spui că tu reușești să mănânci la ore fixe când ești de gardă la spital?

— Păi nu, dar...

— E exact același lucru. Am fost prea ocupat ca să mă mănânc sau să dorm. De fapt, ca să fiu sincer, nu lipsa de timp m-a împiedicat, dar se pare că de când te-am cunoscut mi-am pierdut deprinderea de a mânca sau dormi. În cele două zile care au trecut de când te-am zărit prima oară, la Urgență, nu am reușit altceva decât să mă gândesc la tine și mi-a venit să iau pe cineva la bătaie când mi-am dat seama că nu pot vorbi la telefon cu tine. Își ridică precaut o mână la cap, continuând:

— Și asta e tot din vina ta. Am fost atât de surprins văzându-te aici, că am dat cu capul de pervaz și am căzut jos cât ai zice pește. Deborah își întoarse privirea de la el, brusc enervată de intensitatea sentimentului pe care-l citea în ochii lui. Îi zări iarăși degetele brăzdate de cicatrice, împletite strâns cu ale ei. Simți o căldură aparte undeva, în partea de jos a trupului.

— Poate că... Făcu o pauză ca să-și dreagă vocea. Poate că ai fi mai în siguranță, dacă nu m-ai avea prin preajmă.

— Dimpotrivă, îmi asum riscul, mormăi el. Dar poate

n-ar fi o idee rea să-ți aduci și trusa când vom ieși pe undeva. Asta pentru orice eventualitate.

— Nu am de gând să ies cu tine, ripostă ea cu atâta fermitate câtă reuși să-și descopere. Numai că, din nefericire, vocea îi mai tremura ușor. El îi zâmbi.

— Păi, nici nu trebuie să ieșim neapărat.

Aș fi la fel de fericit și să stau cu tine acasă, cu toate că mă simt dator să te avertizez că o să-mi fie mult mai greu în acest caz să-mi țin mâinile la distanță de tine. Zâmbetul lui o captivă. Își încleșta degetele, ca să se abțină să nu-i atingă gura ispititoare, dar realizează prea târziu că mâna îi era captivă într-a lui. Dorința ei de a-l atinge și altfel decât strict profesional, o ului. La fel reacția pe care i-o stârnise evidentul lui interes în ceea ce o privea. Una dintre concluziile la care reușise să ajungă, încercând să se adune puțin, fu că Phoenix nu prea lua viața în serios. Ori ea era exact pe dos. Atât munca, cât și propria ei ființă i se păreau extrem de serioase. Poate pentru că se născuse și fusese educată într-o familie care își câștiga existența tocmai din râsetele și hazul celorlalți. Dintr-o asemenea perspectivă era clar că între ea și Phoenix Sierra nu existau compatibilități.

Și pe urmă, chiar dacă ar fi avut timpul necesar și afinitățile pomenite, el nici măcar nu era genul ei. Însă, în ciuda resentimentelor, nu reușea să reziste decât cu mare efort zâmbetului lui chemător și privirii sale percutante.

Belle se întoarse cu paharul de apă, salvând-o pe Deborah de a-i mai răspunde lui Phoenix la replica lui extrem de provocatoare. Îi făcu semn lui Belle să-i dea paharul lui Phoenix. Îi puse apoi câteva întrebări de rutină ca să afle dacă a avut vreodată alergii la ceva și își trase binișor mâna dintr-a lui, spre a scotoci în geanta ei imensă. Scoase în cele din urmă o sticlută cu un medicament calmant împotriva durerilor. Vărsă în palmă două pastile,

apoi închise geantă.

— Probabil că-mi pierd timpul degeaba, zise ea, dar n-ar fi rău să și mănânci ceva. El înghiți pilulele.

— Unde ți-ar plăcea să mergem? Își scutură capul, dar admirația pentru obstinația lui o făcu să zâmbească.

— Eu vorbeam despre tine, nu și despre mine.

— Iar eu-vorbesc despre noi. Își înălță sprâncenele și se uită la Belle.

— De ce nu mi-ai spus că patronul tău are probleme cu auzul?

— Păi „da, aude numai ce vrea el să audă, replică Belle. Și cum cuvântul „nu” nu face parte dintre preferințele lui...

— Încep să înțeleg și eu asta. Phoenix se uită de la una la alta; în cele din urmă se încruntă spre Belle.

— Ești pe cale să pierzi mărirea aia de care ți-am vorbit azi de dimineață. Ce ai bârfit despre mine? Ridică brațul ca în fața unui judecător nevăzut și îi răspunse: – Adevărul și numai adevărul. Asta însă îl făcu pe Phoenix să se râdă îngrijorat.

— Atunci nu-i de mirare că nu vrea să iasă cu mine nicăieri. Îmi imaginez că i-ai umplut capul cu prostii; i-oi fi spus povești de groază despre felul în care eu și Denver îți exploatăm biete degete lucrătoare până la sânge.

— Și cum m-ai pus să trimit flori la cel puțin o duzină de tinere doamne cărora le anunțai în felul ăsta că povestea de dragoste tocmai s-a terminat.

— Ah, cât m-ai ajutat, mârâi el. Luă prosopul de pe frunte și-l azvârli într-o cutie din apropiere. Apoi, sprijininându-se de spătarul canapelei, se ridică cu greu, strâmbându-se când brațul rănit protestă din nou. Reușind să se țină drept, o privi pe Deborah.

— Nu te știi de multă vreme, dar m-ai impresionat prin felul tău voluntar de a fi. Și nu cred să fii genul de

femeie care îi lasă pe alții să hotărască ceva în locul ei.

— M-am și hotărât. Cum noi doi nu avem nimic în comun, ar fi curată pierdere de vreme să ne întâlnim doar ca să ne prefacem că totuși avem ceva în comun. Cuvintele ei sunau a decizie irevocabilă, dar Phoenix nu voia să accepte așa ceva.

— De unde știi că nu avem nimic în comun? Doar dacă vom petrece ceva timp împreună, vei putea să-ți dai seama dacă e așa sau nu.

Deborah deschise gura să-i răspundă, dar îl văzu încruntându-se și frecându-și ceafa. Chipul îi era încă alarmant de palid, în ciuda bronzului auriu care contrasta și mai tare cu albeața nesănătoasă. Așa că îl luă de braț. Nu era nevoie să fii doctor ca să vezi că nu se simțea nici pe departe atât de bine pe cât ar fi vrut să arate. Știa că n-o să-i asculte sfatul, așa cum nu ascultase cu adevărat nimic din ce-i spusese ea. Trebuia neapărat să gășască o cale de a-i înfrânge încăpățănarea.

— Belle, zise, întorcându-se către cealaltă femeie, noi două o să-l ducem pe Phoenix acasă. Știi cumva unde locuiește?

CAPITOLUL 3

Îl luă fiecare de câte un braț și-l împinseră ușor spre ușă. În fond, nu avea rost să protesteze că nu are nevoie de ele, tot nu l-ar fi ascultat, se gândi Phoenix. Erau ca două locomotive în plină viteză, cu capetele pline de aburi, iar el era platforma pe care trebuiau s-o tracteze. Deci le va lăsa s-o facă.

Belle încuie ușa de la intrare, apoi ieșiră toți trei pe stradă. Fără să discute între ei trecură de *Volkswagen-ul* lui Belle; Phoenix nu protestă în niciun fel. Apoi ajunseră în dreptul unei mașini micuțe și elegante, parcate în fața casei lui Deborah.

— Doar nu-ți închipui că o să mă urc în cutiuța asta

pe roate? zise el, în timp ce Deborah își căuta cheile.

— Perfect, atunci n-ai decât să fugi de lângă ea, îi răspunse. Dar, ținând cont de împrejurări, cred că ar fi mai bine să nu încerci, căci s-ar putea să rămâi prea mult în urmă. Băgându-și mâna în buzunarul pantalonilor, Phoenix extrase un inel cu chei.

— Să luăm camioneta mea, îi zise, exultând că găsisese soluția perfectă de a rămâne singur cu ea. Cum camioneta avea numai două locuri, era clar că Belle urma să vină cu propria ei cutie de conserve. Dar ea îi smulse cheile din mână.

— Foarte bine. O să mergem amândoi cu camioneta ta. El își înfipse mâinile în șolduri și se rățoi:

— Nu las pe nimeni altcineva să-mi conducă mașina.

— Întotdeauna există un început pentru toate. Îl luă iarăși de braț și îi făcu semn și lui Belle să facă la fel.

— Ai nevoie de odihnă, așa că n-ai de ales: sau mă lași să-ți conduc prețiosul camion sau te lași înghesuit în „cutiuța mea pe patru roți

— Deborah... începu el, dar uită imediat motivul ciondănelii lor când simți că ea îi luase brațul și și-l pusese peste umeri ca să-l poată ajuta să meargă, sprijinindu-se de ea. Sânul ei delicat îl împungea în coaste. Câteva șuvițe de păr îi gâdilau gâtul, făcându-l să uite complet de camionetă.

Când ajunseră lângă mașina lui, se așeză cu greu pe locul din dreapta.

— Zău, Deborah, nu prea îmi surâde ideea că tu o să conduci.

— Din nefericire pentru tine, numai așa poți ajunge acasă în siguranță. Totuși să știi că există și altă alternativă.

— Și care ar fi aceea? se grăbi el bucuros să înhațe vreo altă posibilitate.

— Aș putea să chem o Salvare care să te ducă la spital pentru o perioadă de observație. El își ridică bărbia, punându-și în valoare proaspetele zgârieturi de pe ea și de pe nas.

— Doctore, ai o doză de răutate în tine. Poate că în alte condiții aș fi apreciat-o.

— Privește lucrurile mai optimist; ești singurul om din Virginia care dispune de un doctor pe camioneta proprietate personală. Consideră-te norocos și nu te mai plânge. Se strecură de sub brațul lui și îi asigură portiera. Apoi înconjură mașina și se sui la volanul *Bronco-ului* său drag. Dar văzându-i fața întunecată îi zise: Uite, să știi că am destulă experiență în domeniu. Am condus o dată un tir cu optsprezece roți, un motostivuitor de mare capacitate și chiar un tractor cu remorcă. Ca să nu-ți mai povestesc cum am reușit să bag un elefant în cușcă și apoi să-l tractez cu un camion cu remorcă de o mie de ori mai puternic decât jucăria asta. E greu de spus cine rămase cu gura căscată mai larg după-această izbucnire de furie: Belle sau Phoenix? Se zgâiră în tăcere la ea vreo două minute încheiate. Ea așteptă să le treacă, nedezipindu-și în tot acest timp privirea dintr-a lui Phoenix. Un firicel de vânt îi răvăși părul în joacă, dar ea nici nu băgă de seamă. Phoenix însă observă. Îi amintea de unicul tablou atârnat pe pereții livingului său. Cu toate că femeia din tablou era o amerindiancă cu fața albă și părul ca pana corbului, înveșmântată doar cu o bucată de piele de căprioară, stând pe creasta unui munte, totuși Deborah îi semăna. Amândouă aveau aceeași figură nobilă, de o frumusețe maiestuoasă, un anume port plin de mândrie, completat de o senzualitate năvalnică ușor de ghicit.

— Of, la naiba! mormăi el. Simțea că e momentul renunțării supreme, ca un soi de testament al felului său de a fi dinainte de a o cunoaște pe Deborah. Hai, condu tu

Bronco-ul ăsta blestemat. Belle nu se putu stăpâni, îi dădu drumul la braț și își duse mâna la gură ca să-și ascundă chicotelile. O secretară bună nu râde niciodată de șeful ei, cel puțin nu în prezența lui.

Pe când Deborah se dăduse jos să mai verifice o dată stopurile, Belle îi zise: – Urmărește-mă și o să-ți arăt eu drumul. Voi merge cu mașina mea în față, așa că după ce îl punem să facă nani, o să te pot aduce înapoi acasă.

Phoenix dădu să-și întoarcă puțin capul în direcția lui Belle. Numai că asta cam dăuna durerii lui de cap, așa că se văzu nevoit să renunțe. Își întoarse deci neprecupețit atenția spre șoferul de lângă el.

Ea îi întâlni privirea încărcată de îngrijorare și i se făcu milă de el. Se aplecă peste el și îi puse centura de siguranță, după care reveni pe locul său. Îl bătu ușor și liniștitor pe genunchi.

— Calmează-te! N-o să te doară deloc. Îți reamintesc: sunt un șofer foarte bun. Phoenix își coborî privirea spre locul unde mâna ei îl atinsese adineauri. Într-adevăr, nu-l duruse deloc. Doar că încă se simțea ca turnat în bronz. Iar mâna ei îl părăsise de mult, în ciuda faptului că lui i-ar fi plăcut ca atingerea să dureze la nesfârșit. Să simtă atingerea ei pe tot corpul, să petreacă împreună o noapte de dragoste pătimășă. După câțiva kilometri, pe parcursul cărora *Bronco-ul* său drag nu pățise absolut nimic, Phoenix îndrăzni să se relaxeze.

Ea se îndepărtase deja când Phoenix întinse mâna s-o împiedice. Îi cuprinse ceafa, dându-i capul pe spate.

— Doctore, sufăr îngrozitor. Vocea îi era aspră și joasă. Fă-mă să mă simt mai bine. Deborah deschise gura vrând să protesteze, dar nu mai apucă să zică nimic, fiindcă Phoenix începu s-o sărute. Primul imbold fu să se îndepărteze. Numai că, deși strânsoarea brațelor lui nu era dureroasă, era suficient de fermă, cât să nu-i permită să se

miște. Iar el nu glumea, nici nu se juca; își așezase buzele peste ale ei și o făcu din plin să simtă cât o dorea, cât de înfometat era de gura ei, și cât de sigur pe sine. Când își dădu seama că fără să vrea răspunde la pasiunea deloc ascunsă din sărutul lui, Deborah ridică o mână și i-o puse în piept. Dar degetele ei încheștară cutele cămășii când simți limba lui cercetătoare în profunzimea catifelată a propriei guri. Suspînul acela de dorință frustrată o mira pe Deborah.

Venea chiar de la ea. Sări brusc pe locul șoferului, căutând să-l protejeze chiar și în timp ce se lăsase cuprinsă de panică. Spre ușurarea ei, Phoenix îi dădu drumul de bunăvoie. Luă deci volanul în stăpânire, încheștându-și mâna pe el, ca și cum ar fi găsit un liman salvator.

— Te simți mai bine? îl întrebă, simțind o strângere de inimă la auzul propriei voci răgușite.

— Nu, niciun pic. Deborah fu fericită s-o zărească pe Belle ieșind cu spatele în stradă. Răsuci cheia în contact, ascultă o secundă motorul și ieși la rându-i pe stradă. Îi trebui multă stăpânire de sine ca să nu-și înfigă piciorul în accelerație până la fund. Știa că oricum n-ar fi ajutat la nimic. Nu ar fi făcut să dispară motivul încordării ei. Erau amândoi în aceeași cabină.

Văzând că *Bronco-ul* nu este deloc brusc, Phoenix începu încet-încet să se mai relaxeze. Recunoscă în sinea lui că Deborah nu exagerase când spusese că e o șoferiță bună. Ba chiar, se putea spune că e supercompetentă. Îl mai zgândărea încă ideea că ea îi conduce mașina, dar nu la fel de mult ca mai înainte. Pentru el contase întotdeauna enorm de mult să dețină controlul absolut, indiferent că se afla la volanul mașinii sale, în biroul firmei sau în fața unei femei frumoase. Numai că de când o întâlnise pe Deborah nu mai reușise să controleze nimic. Privirea îi coborî spre

mâna ei, care schimba vitezele cu ușurință și eleganță.

— Cum se face că un medic știe să conducă chiar și pe un tir? o întrebă el.

Deborah nu-l privi, dar îi răspunse concentrată asupra drumului și a mașinii lui Belle care le arăta drumul:

— E unul dintre lucrurile pe care le-am deprins când eram aproape un copil.

— Vorbești de parcă acum ai fi o babă. Și unde ți-ai petrecut copilăria?

— Într-o cu totul altă lume, îi răspunse ea vag.

— Ești la volanul mașinii mele preferate și în centrul atenției; timp avem berechet, așa că te ascult. Vorbește-mi despre această „*cu totul altă lume*”.

Oprind mașina la un semafor, strecură o privire în direcția lui.

— Te-ai căptușit deja cu o durere de cap. De ce s-o mai combini și cu o porție bună de plictiseală?

— Deborah, nimic din ceea ce te privește nu poate fi nici pe departe plictisitor. Frustrant, poate. Frumos, cu certitudine. Poate chiar puțin neconform realității, dar plictisitor? Nu, în niciun caz. Pot jura cu mâna pe inimă că nu mai cunosc vreo altă femeie care să fie capabilă să conducă un tir cu optsprezece roți. Bănuiesc că, de fapt, nu vrei să-mi spui, nu?

— Nu e vorba de asta. Dar el păru că nu o ascultă.

— În ordine, putem păstra povestea vieții tale pentru o altă ocazie mai nimerită. Știu să aștept.

— O să aștepti cam mult, fiindcă nu va exista nicio „*altă ocazie*” Lui Phoenix nu-i plăcu un anumit ton de hotărâre definitivă din vocea ei. Și, oricum, era hotărât să nu lase lucrurile baltă.

— Ai ceva împotriva întâlnirilor în general sau te deranjează doar să te întâlnești cu mine? Și să nu-mi vii cu scuze de genul: „*suntorea ocupată*” leri și azi nu te-ai dus

la spital, ceea ce înseamnă că mai ai și ceva timp liber la dispoziție.

— Îmi pare rău să te dezamănesc, dar să știi că am lucrat și ieri și azi.

— În orice caz, nu la spital. Te-am sunat și nu erai.

Deodată îi trecu prin minte că poate ea ceruse să nu fie dată la telefon.

— M-ai evitat? Asta este? Erai acolo când am sunat?

Ea își țuguie buzele scoțând un sunet nu prea elegant.

— Nu-i de mirare că te-ai lovit la cap. E și așa de două ori mai mare și mai greu decât ar trebui să fie. De ce simți nevoia să îți închipui că tot ce fac sau unde mă duc ar trebui să fie treaba ta? El oftă și închise ochii, lăsându-și capul pe spătar.

— E pur și simplu peste puterile mele. Asta-i tot.

Deborah se încruntă, surprinsă de vocea lui încărcată de resemnare, ba chiar cu o nuanță defensivă. Se așteptase la o remarcă glumeață, ironică eventual, dar răspunsul lui o lăsase fără replică.

Riscă o privire în direcția lui, pe când așteptau la un alt semafor. Ținea ochii închiși, iar între sprâncene se zăreau riduri fine. Ca medic era înclinată să le pună pe seama durerii de cap, dar ca femeie se întreba dacă nu cumva era vorba de cu totul altceva. Îi vorbise pur și simplu despre sentimentele lui pentru ea, fără s-o oblige să recunoască măcar că și ea simțea același lucru.

Dacă îi răspunsese cinstit de data asta, poate că fusese așa cu ea încă de la început. Mergând mai departe cu raționamentul, asta ar fi însemnat că e sincer interesat de persoana ei, nu că urmărește doar o aventură ieftină. Nici ea nu era prea sigură de ceea ce simțea în legătură cu asta. Fusese cu mult mai ușor să-l refuze când avusese impresia că vrea s-o cucerească întocmai ca un robot

programat dinainte. Dacă era cu adevărat serios, atunci situația devenea mult mai confuză... dar și mai tentantă.

De vreme ce fusese cinstit cu ea, ar fi fost cazul să nu se mintă singură. Era atrasă de el. Pur și simplu, bărbatul acesta avea ceva care o atrăgea, o făcea să-și pună zeci de întrebări și să se simtă dorită și feminină. Chiar dacă el nu-și dădea seama de asta, o determinase să facă lucruri neașteptate. Așa ca adineauri când se apucase să-i povestească despre tirul cu optsprezece roți. Ca să nu mai vorbim despre faptul că se lăsase în asemenea măsură implicată într-o relație personală cu un pacient, încât ajunsese acum să-l și ducă acasă. Rareori vorbea despre viața pe care o trăise cu ciroul. Dar nu pentru că i-ar fi fost rușine, ci pentru că oamenii nu prea înțelegeau despre ce le vorbește. Nici nu se mai sărutase vreodată cu vreun pacient. Din punct de vedere tehnic, Phoenix nu era chiar pacientul ei, dar cert e că îl sărutase.

Sunetul ascuțit al unui claxon venind din spate o aduse la realitate. Observă că se făcuse verde. Pe când apăsa accelerația și demara ușor, realizează că Phoenix deschisese ochii și o privea. Îi trebui multă voință ca să se stăpânească să-i întâlnească privirea, dar chiar și așa se simți de parcă ar fi atins-o. Nu-i plăcu intensitatea curentului electric care plutea între ei și nici nu putu înțelege cum se născuse. Știa atât: că e aici.

În fața lor, Belle pornise indicatorul semnalizând stânga, arătându-le astfel că urma să intre într-o parcare situată lângă un cartier cu construcții extrem de înalte și elegante. Urmând mașinuța din față, Deborah descoperi și un loc de parcare. Se întinse spre bancheta din spate, luându-și trusa medicală, apoi deschise portiera și sări de sus direct pe trotuar. În timp ce ea ocolea camioneta, Phoenix sări și el, așteptând-o cu mâinile încrucișate pe piept și cu privirea ațintită spre ușa de la intrarea blocului.

Modul concentrat în care privea distanța până la ușa de la intrare o făcu pe Deborah să creadă că poate nu era sigur dacă va reuși să ajungă până acolo. Cucuiul din creștet nu era mare lucru, dar ținând cont de lipsa de somn și de faptul că nu prea mâncase atunci era clar de ce se simțea puțin slăbit. Se opri în fața lui, observând că strânsese din ochi, ca și cum s-ar fi apărat de lumina prea puternică a soarelui. Numai că soarele tocmai apusese. O boare adie scurt, răsucindu-se prin părul lui negru și îl observă tremurând, în ciuda nopții deloc răcoroase. Rezistă cu stoicism dorinței de a-l lua de braț, intuind că i-ar fi refuzat ajutorul. În loc de asta îi întinse cheile.

Phoenix auzi clinchetul cheilor și se întoarse cu fața la Deborah. Săltându-se de pe capota unde se odihnise până atunci, întinse o mână luând-o prizonieră pe a lui Deborah, cu tot cu chei. Apoi cu cealaltă mână desprinsese ușor cheile. Avea o privire grea, când o țintui asupra ei.

— N-o să pleci, îi zise aproape șoptit, dar ca pe o hotărâre deja luată, nu ca o întrebare.

— Nu, răspunse ea, adăugând: Nu încă. El porni spre clădire, fără să-i dea drumul la mână. Belle îi aștepta deja la intrare. Deborah zări privirea lui Belle ațintită asupra mâinilor lor încleștate posesiv. Pentru prima oară femeia asta guralivă reuși să-și țină gura. Phoenix nu-i dădu drumul mâinii nici în ascensor, cât dură scurta lor călătorie până la etajul patru, în mod obișnuit, Belle ar fi umplut tăcerea cu tot felul de fleacuri, dar își dădea seama, ca și Deborah, de nevoia de liniște a lui Phoenix. Se sprijinise cu spatele de peretele ascensorului, cu ochii închiși ca să nu-l deranjeze lumina fluorescentă de deasupra lor. Luând-o apoi pe Deborah iar de mână, se îndreptă spre ușa cu numărul 416 și o descuie.

Strângerea lui de mână era posesivă și asta nu din pricină că ar fi avut nevoie ca să nu-l deranjeze lumina din

punct de vedere medical. Deborah simțea că ar fi fost nevoie de mai mult decât un cucui pentru ca Phoenix Sierra să se simtă neajutorat. Era rănit, furios, obosit, dar nicidecum neajutorat.

Deschizând larg ușa, făcu un pas într-o parte, lăsându-o pe Belle să intre prima, apoi o trase pe Deborah în fața lui, în așa fel încât să intre înaintea lui. Când intră și el în micul hol, se întinse undeva în spatele umărului lui Deborah și răsuci un comutator. Lumina electrică izbucni strident de pretutindeni.

Belle își înfipse mâinile în șolduri și privi peste tot, nelăsând să-i scape niciun detaliu. Fluieră admirativ, apoi se întoarse spre Deborah.

— Ei, ce zici? Exact tipul de decor în care mama m-a prevenit să nu mă las atrasă. Phoenix dădu să-i spună lui Belle ce să facă cu propriile-i opinii, dar își schimbă gândul în ultima clipă. Abia îi rostise numele și simți fiori de durere ca niște junghiuri prin cap. Așa că nu merita efortul. În fond, Belle nu era prima persoană care își exprimase la modul ăsta părerea despre locuința lui.

Se întrebese mai înainte care va fi reacția lui Deborah. În mod normal, nu dădea doi bani pe părerea altora, dar se trezi dintr-odată extrem de preocupat de a ei. O parte a ființei lui-cea nevătămată probabil-ar fi vrut ca ea să fie dezgustată de ceea ce vedea. Cealaltă parte însă-cea în care se adunase toată singurătatea lui-ar fi vrut ca ea să înțeleagă.

Remarca lui Belle îi atrăsese atenția, așa că Deborah aruncă o privire plină de interes livingului. Atât covorul, cât și mobila erau roșii. Dar nu de un roșu-cireașă sau eventual ceva spre vișină putredă. Nu, era exact roșu-pompier, minus sirena aferentă. De n-ar fi fost pernele negre aruncate ici-colo și măsuțele de crom în combinație cu sticla, nici că s-ar mai fi putut observa și altceva. O

canapea opulentă, cu curbe molatice, ocupa mai mult de jumătate din spațiu. De-a lungul unuia dintre pereți își lua ochii cu o linie audio-video supersofisticată, din care nu lipseau ultimele găselnițe în domeniu, de la clasicele: video, televizor, compact-disc, până la cele mai mici detalii imaginate de vreo minte de inginer electronist. Pe când Deborah își plimba privirea pe rafturile pline cu discuri, casete video și audio, se întreba dacă arsenalul ăsta impresionant era menit să-i distreze pe alții sau pe cineva atât de ocupat și în același timp atât de singur. Și, în ciuda faptului că nu putea înțelege de ce gândește. astfel, hotărî în cele din urmă că erau folosite de Phoenix în persoană, nu spre a epata pe cineva.

Ceea ce îi atrase atenția pentru mai multă vreme fu însă un tablou așezat pe unul din pereți: o tânără indianca stând pe vârful unei stânci și privind deșertul desfășurat la picioarele ei. Părul lung și negru al femeii unduia în bătaia vântului, așa cum stătea acolo sus, dreaptă, mândră, înveșmântată doar cu o sumară piele de căprioară, care-i acoperea pieptul și soldurile zvelte. Deborah simți că i se pune un nod în gât de emoție: avea în față una dintre cele mai Originale opere de artă din câte îi fusese dat să vadă vreodată.

— Ei? Uluită de întrebarea laconică a lui Phoenix, își întoarse capul spre el, privindu-l cu atenție.

— Ei ce? Ochii lui se îngustară brusc, studiind-o cu atenție.

— Tu nu m-ai trimis „în corzi” pentru gustul meu, așa că e timpul s-o faci.

— Vai, dar n-aș îndrăzni să lovesc un om doborât și scos din joc, mai ales că nu înțeleg de ce se așteaptă să o fac totuși. Îi aruncă lui Belle o privire, apoi încă una lui Phoenix. Niciunul nu se mișca.

— Există vreun descântec, ceva, pe care să-l rostim

ca să putem pătrunde mai adânc în vastele tale apartamente sau nu permiți vizitatorilor să treacă mai departe?

Un oftat discret de ușurare se auzi dinspre Phoenix. Chiar că Deborah nu-și dăduse seama despre ce vorbea el. Poate că era timpul să înceteze s-o mai așeze în aceeași categorie cu alți oameni. Simțind că-i datorează o explicație, zise:

— De obicei am de-a face cu diverse remarci vizând prostul meu gust în materie de „decor”, atunci când cineva îmi calcă pragul pentru prima oară. De asta le așteptam și pe ale tale. Ceva, ceva asemănător unei emoții intense străluci o clipă în ochii lui și Deborah se simți răvășită timp de câteva secunde bune. Apoi acel ceva se risipi. Lui Phoenix îi păsa într-adevăr de părerea ei chiar și în legătură cu aranjarea propriului apartament. De ce? Asta nu putea spune, însă de vreme ce el voia cu adevărat să-i audă părerea, trebuia să-i facă pe plac. Altfel vor rămâne în același loc încă o oră, cel puțin.

— Cândva am cunoscut o țigancă ghicitoare, începu ea, care își ducea traiul într-o baracă pe roți. Își pusese perdele roșii ca focul la ferestre, o piele artificială de tigru pe jos, în loc de covor, și apucase să scrie și două cărți înainte de a se retrage de la catedră pentru a deveni circăreasa ambulantă... Dar tot ce am văzut până acum e făcut doar să atragă atenția și nimic mai mult. Mutându-și privirea asupra tabloului, adăugă: Cu excepția tabloului. Asta e singurul lucru din decor pe care îl ții doar pentru tine. Phoenix inspiră profund, ca și cum tocmai ar fi primit o lovitură în abdomen. Mâna i se încleșta deasupra mâinii lui Deborah, dar ea înțelese greșit motivul.

— Belle, zise ea, nu vrei tu să vezi cam ce s-ar găsi de mâncare prin bucătărie? Dar să fie ceva ușor: ouă, pâine prăjită și, eventual, o supă limpede.

Belle țâșni ca din pușcă spre bucătărie, exact ca un alergător de cursă lungă ținut prea multă vreme la start. Deborah își concentra din nou atenția asupra lui Phoenix, în timp ce acesta se rezema de perete. Scoțându-și degetele din strânsoarea lui, ignoră privirea întunecată de protest pe care el i-o aruncase și îl cuprinse pe după mijloc.

— S-o pornim în căutarea patului. Arăți de parcă ai fi trecut de două ori prin mașina de spălat cu o haltă în storcător. El emise un zgomot slab, care putea fi luat drept chicotit și zise, cu greutate:

— Oh, doctore, ce limbaj! Brațul lui poposi pe umerii ei, apoi continuă: în ciuda plăcerii pe care mi-a stârnit-o invitația ta, sunt obligat să-ți reamintesc că nu suntem singuri. Oftă resemnat. Cred că ar fi trebuit s-o concediez pe Belle când mi se ivise șansa nesperată.

— Am zis că ai nevoie de pat, nu că am avea nevoie de pat.

— Eh, la naiba! mormăi el. Deborah îl simți că se lasă tot mai greu pe umărul ei, pe măsurii ce se apropiau de dormitor. Treceau printr-un hol în care două uși din trei erau deschise. Prima îi oferi imaginea unei băi mobilate cu opulență, iar următoarea se dovedi a fi cea de la dormitor. Cum găsisese ceea ce o interesa, restul, adică a treia cameră, îi ieși complet din minte. Pătrunzând în dormitorul lui Phoenix, constată cu ușurare că arăta mai mult ca un dormitor normal, decât ca un bordel. Lumina din hol pătrundea și aici; zări pereții de cărămidă aparentă, mobila întunecată și un pat imens, acoperit cu o cuvertură în culorile toamnei. Pe jos se afla un covor oriental, ce nu reușea să acopere în întregime parchetul din lemn de fag. Se opri drept în fața patului, dându-se un pas înapoi și ignorând privirea lui iritată, datorită neașteptatei distanțe apărute între ei. Punându-i mâna pe umăr, îl apăsă ușor,

până ce el ascultă comanda nerostită și se așază pe pat.

Înainte ca ea să apuce să se depărteze, o înhață de încheietura mâinii și îi șopti: – Nu vreau să pleci. Rezistă cu greu ispitei de a-i da la o parte părul răvășit de pe frunte. Fără să-și dea seama ce face, îi zise:

— Când te vei scula, mă vei găsi aici.

— Perfect, mai mormăi el. Îi eliberă mâna, întinzându-se, apoi continuă: Fiindcă dacă ai fi vrut să pleci în timp ce dorm, aș fi venit după tine și nu prea mă simt în stare de așa ceva.

— Petrecerile tale de fiecare noapte încep să se cam observe, zise Deborah. Încercase să-și păstreze un ton blând, numai că era prea supărată pe ea însăși că cedase în fața lui, dar și că rămăsese. Asta mai ales. Îl auzi scoțând un țâțâit dezaprobator, dar fără să-și poată da seama dacă se referea la comentariul ei sau la petrecerile pomenite. Închisese ochii, așa că ea se depărta în vârfurile picioarelor ca să nu-l trezească. Trase draperiile, iar când se întoarse iarăși cu fața spre el, descoperi că respira deja liniștit. Se apropie din nou de pat și-i murmură numele abia auzit. Singurul lui răspuns fu că-și întoarse capul pe pernă, cu fața la perete de data asta, fără să-și deschidă ochii. Deborah aruncă o privire la ceas, căutând să-și dea seama cam cât timp trecuse de când îi verificase reacția oculară. O să i-o vadă din nou ceva mai târziu. Înconjurând patul, se apropie de el și-i deznodă șireturile ghetelor mari, de lucru. Pe urmă i le scoase din picioare. Singura lui reacție fu o ușoară încruntare. Se mai gândi să-i scoată și hainele, dar în cele din urmă se abținu. Dacă o să-l stingherească îmbrăcămintea, o să și-o scoată și singur. Nu că ar fi fost ea o puritană, dar era precaută.

Îmbrăcat, Phoenix Sierra reprezenta o amenințare emanând senzualitate. Dezbrăcat, ar fi devenit o tentație irezistibilă. Își puse dosul palmei pe fruntea lui, fără să

simtă că i-ar fi crescut temperatura. Apoi își alunecă degetele către tâmpile, răvășindu-i câteva şuvițe aspre și ondulate. Îl atingea fără vreun pretext medical, dar era incapabilă să reziste unei plăceri senzuale care o învăluia treptat. Ar fi putut să-și inventeze o groază de scuze pentru că venise cu el acasă sau pentru că îl mângâia acum, dar nu avea rost să se mintă. Belle și Phoenix își puteau închipui că ea își face doar meseria cu scrupulozitate, dar ea știa că se află acolo pentru că Phoenix Sierra o făcea să simtă lucruri de neînțeles. De aceea era important pentru ea să și le limpezească. Nu știa despre el decât ceea ce aflate din fișa medicală. Dar asta nu însemna decât o cunoaștere superficială, fără s-o ajute cu nimic să înțeleagă omul ascuns dincolo de ele. Ceva totuși bănuia: Phoenix avea o sensibilitate interioară pe care se străduia să și-o camufleze în spatele glumelor și a fațadei de Don Juan. Voia să afle mai multe despre el, în ciuda faptului că instinctul o avertiza că s-ar putea ca el s-o rănească dacă nu va fi pregătită. Îl auzi oftând adânc și murmurându-i numele. Își retrase mâna imediat. Rămase câteva minute lângă patul lui, privindu-l pur și simplu dormind. Se simțea ciudat de mulțumită doar văzându-l. Și asta o speria. Un zgomot slab o făcu să-și reamintească de faptul că nu erau singuri în apartament. Aruncându-i lui Phoenix o ultimă privire, se întoarse pe călcâie și o luă spre ușă. Ajunsă în bucătărie rămase înmărmurită în prag.

— Belle, ce faci aici, pentru numele lui Dumnezeu?

Înainte să-i răspundă, Belle descoperi un loc liber pe dulap, unde să pună o cutie impozantă cu cereale pentru micul dejun. Apoi îngenunche-și reuși să mai îndese într-un spațiu infim de sub chiuveță, câteva cutii cu tot soiul de bunătăți.

În jurul ei zăceau mormane de borcane, cutiuțe și cutii.

— Păi, tu mi-ai zis să-i fac șefului ceva de mâncare, zise Belle în cele din urmă. Și în timp ce căutam ceva comestibil pe aici, m-am hotărât să fac puțină ordine. El cum se mai simte?

— A adormit. Zicea că n-a prea dormit în ultimele nopți și îmi închipui că n-a zis așa doar ca să-i plâng de milă. Este clar că bună ziua că e epuizat de atâta benchetuit nopțile și de cât lucrează ziua. Belle nu păru însă prea îngrijorată de starea sănătății lui Phoenix. Se apucă extrem de concentrată să pună la loc în dulap pastele de diverse categorii, așezate acum în ordine alfabetică.

— Sunt sigură că n-a prea dormit, într-adevăr. A fost plecat împreună cu Stan acu' vreo două nopți, încercând să dea de urma puștiului fugit. Nu m-ar fi mirat să-și fi petrecut la fel și noaptea trecută.

— Puștiul era al lui? Phoenix are copii?

La auzul uimirii din vocea lui Deborah, Belle se ridică până ajunse să stea față în față cu ea.

— Puștii lui nu-i sunt progenituri. Așa îmi place să le zic în loc de „huligani” sau „delincvenți” Etichetările de genul ăsta mă fac să mă cațăr pe pereți.

Deborah se săltă cu fundul pe masa de bucătărie, simțind deodată că ar avea nevoie de ceva care s-o susțină. Picioarele îi spânzurau ca la copiii proști.

— El se ocupă de puștii cu probleme de delincvență? Belle încuviință.

— Totul a început cu un jaf pus la cale de un băiat și prietena lui, chiar la casa lui Courtney Sierra. Mai precis, Courtney Caibe, pe atunci. Sărind de la una la alta, adăugă: Știai că mama lui Courtney e celebra cântăreață country, Amethyst Rand?

— Nu, n-am avut habar. Belle dădu iar din cap, cu multă râvnă.

— Și surorile lui Courtney cântă. Nu ai auzit de *Nestematele Sudului*? E vorba de ele și de mama lor. Știi, toate au nume de pietre prețioase.

De îndată ce Belle făcu o pauză ca să respire, Deborah întrebă repede:

— Ziceai parcă ceva de... puștii lui Phoenix?

— Exact. Spargerea a avut loc înainte de a se căsători Courtney cu Denver și s-a datorat unei iubiri pătimașe. Cei doi adolescenți urmau să fie despărțiți, fiindcă „Romeo” picase la examenul lui Courtney și nu mai putea frecventa aceeași grupă cu iubita lui. Ei au considerat-o vinovată pe Courtney, în ciuda faptului că nota fusese într-un totuș meritată. Simțindu-se ca și cum s-ar fi afundat în nisipuri mișcătoare, Deborah încercă să readucă discuția pe făgașul inițial.

— Păi și ce legătură aveau cei doi cu Phoenix?

— Tocmai voiam să ajung la asta, zise Belle, cu o fărâmbă de iritare în glas.

În loc să-l predea pe băiat autorităților, Courtney i-a rugat pe Denver și pe Phoenix să-i găsească ceva de lucru băiatului, astfel încât cu banii obținuți să poată plăti pagubele făcute în casa ei. Când Phoenix s-a convins că treaba asta e extrem de folositoare, ajutându-l pe băiat nu numai să-și plătească datoriile, dar să-și și înece agresivitatea în muncă, a discutat serios cu un consilier din Departamentul Tineretului și au pus la punct un program care se numește „*Prietenii /egii*” Stan și alți colegi de la Poliție îl sună pe Phoenix ori de câte ori dau de vreun puști fugit, care trebuie convins și pus la treabă. Uneori își pierde nopți întregi gonind cu mașina de colo-colo, în căutarea unuia sau altuia. Și uite-așa, nopți întregi Phoenix nu a dormit deloc, iar la serviciu a lucrat fără program redus. Deborah rămase cu privirea în gol. Nu voia ca Phoenix să se dovedească a fi un tip sensibil și altruist.

Îl voia un animal petrecăreț, un fustangiu cu comportament de mătă vagabondă. Așa i-ar fi fost mai ușor să-și înfrângă atracția pentru el. Ar fi avut nevoie de toate imprecategoriile pe care să le poată mormăi împotriva lui, numai că acum ideile ei preconcepționale se dovediseră baloane de săpun. Se văzu deci obligată să își reevalueze părerea despre el, tăindu-și practic craca de sub picioare.

— Înțeleg, se trezi rostind ca nuca-n perete. Cât despre mâncare, uită ce-am spus; a adormit. Apropiindu-se de Belle, începu s-o ajute să bage înapoi tot ce scosese din dulap. O să stau aici toată noaptea, iar din două-n două ore o să-l scol ca să-i fac niște investigații, să mă conving că n-are cumva leziuni de pe urma loviturii. Belle se încruntă văzând ce încurcătură îi făcea Deborah în sistemul ei alfabético-maniac.

— Vrei să rămân și eu? Scuturând din cap, Deborah renunță s-o mai încurce pe Belle.

— Ar fi o prostie să rămânem amândouă. Tu du-te acasă. De vreme ce ultima lui incursiune la Urgență mi s-a datorat mie, mai mult sau mai puțin...

— Ție? Dar de ce spui așa ceva?

— În seara când te-ai mutat ușă-n ușă cu mine, ai adus o sticlă de șampanie odată cu chiria pe prima lună. Când eram la jumătatea sticlei, mi-ai povestit despre unul din șefii tăi care te șicana cu glume proaste. Îmi amintesc destul de vag că ți-am povestit atunci de una dintre celebrele farse studentești practicate la Medicină; ceva cu o mașină în care se puneau vreo douăsprezece broaște. Sărind de pe marginea chiuvelei unde stătuse până atunci, Belle zise zâmbind răutăcis:

— A trebuit să înlocuiesc broaștele cu puiul, că nu aveam de unde să fac rost de ele.

— Vezi că ți-am dat, în linii mari, ideea?

De aceea mă simt vinovată într-un anume fel și, prin

urmare, rămân aici cu Phoenix.

— Vrei să trec să te iau mâine de dimineață? Scutură din cap.

— Nu, mâine trebuie să fiu abia pe seară la spital. Ori o să-mi chern un taxi, ori îl voi ruga pe Phoenix să mă repeadă până acasă, în drum spre serviciu.

— Dacă n-aș avea nevoie de somnul-rege al frumuseții mele, m-aș împotrivi, dar tu ești doctorul. Belle se opri din ordonarea cutiilor cu paste și a ingredientelor pentru salate, și îi aruncă o privire ciudată lui Deborah.

— Ești sigură că vrei să rămâi aici, singură cu Phoenix Sierra? O fi el obosit, dar mort nu-i. Deborah îi zâmbi.

— N-ai nici cel mai mic motiv de îngrijorare. Sunt aici din motive strict profesionale. N-o să fi obligată să-mi trimiți și mie buchetul de despărțire peste câteva săptămâni. N-o să mă amoresc de șeful tău, fii fără grijă!

Belle își lăsă capul pe un umăr într-un gest interogativ.

— De, poate că tocmai ai făcut-o, dar nu știi tu. Se trezi cu o privire din partea lui Deborah, rezervată de obicei personalului incompetent și pacienților neînțelegători.

— Nu sunt și o știu foarte bine.

— Ai fi putut alege și mai rău, șopti Belle pentru sine.

Numai că Deborah o auzi. În forul intim trebuia să recunoască adevărul celor spuse de Belle, dar cu voce tare n-ar fi admis pentru nimic în lume. Phoenix Sierra se dovedea a fi mult mai mult decât își închipuise, iar reacția ei era mult peste ce și-ar fi dorit ea să fie.

CAPITOLUL 4

Când Deborah reuși s-o ajute pe Belle să termine de pus totul la loc și să-i facă vânt pe ușă, se făcuse deja zece seara. Adică ora la care trebuia să-l scoale pe Phoenix și

să-i facă testele. Când îi atinse umărul, mișcându-l cu blândețe, mormăi ceva ininteligibil. Nu se putu abține să nu râdă auzindu-l, dar insistă totuși să-l scoale.

— Spune-mi cum te cheamă, Phoenix. El întredeschise, precaut, numai o pleoapă.

— De ce? Știi doar. Adineauri mi-ai zis pe nume. Apoi oftă ca un martir și mormăi: - Phoenix Sky Sierra. Își stăpâni cu greu râsul.

— Cum ai zis? Sky (Cer)? De data asta își deschise amândoi ochii.

— Doctore, nu-i frumos să râzi de prenumele pacienților tăi. Vocea deborda de seriozitate.

— Mai degrabă m-a frapat acest nume neobișnuit.

O prostie din partea mea, dacă mă gândesc la celelalte nume pe care le ai.

— Ai marcat. Dar tu ce prenume mai ai în afară de cel pe care îl știu?

— Păi, nu am. Ochii lui se făcură mari-mari. Uluirea i se citea limpede pe chip.

— Bine, dar toată lumea are un al doilea prenume.

— Eu una, nu.

— Și de ce nu, mă rog? Ea ridică din umeri.

— Mama voia să-mi dea un nume imposibil de pronunțat, ceva bulgăresc, pe când tata voia să mă cheme ca pe mama lui-adică Armintina. Din fericire pentru mine, n-au reușit să ajungă la vreo înțelegere până le-au cerut cei de la spital să le comunice numele definitiv pentru a completa certificatul de naștere.

— N-ai nici măcar o poreclă, cât de mică? Hai, zău, Deborah, nu mă lăsa baltă.

— Cred că sunt prea anostă pentru orice cuvânt. Hei, dar cine trebuia să pună întrebări aici? îndreptă fasciculul de lumină spre pupilele lui. Nu închide ochii, te rog!

— Scuze, dar asta fac când o lumină puternică mă

orbește brusc. Apucase totuși să se convingă de faptul că pupilele lui se contractaseră așa cum trebuie. Mulțumită, stinse mica lanternă.

— Acum poți să stai cu ochii închiși. O ascultă, dar îi deschise iarăși.

— Sky Maiden (Fecioara Cerului) era numele de indiană al mamei mele. După ce s-a măritat cu tata, a devenit Sky Maiden Sierra. Nu și-a luat niciodată un nume englezesc. Deborah se întreba în sinea ei de ce îi vorbea acum Phoenix pe un ton de provocare. El făcu o pauză, apoi îi zise de-a dreptul:

— Sunt pe jumătate indian, Deborah.

— Eu sunt jumătate bulgăroaică dinspre mamă și bulgăroaică, englezoaică, irlandeză, dinspre tata. El se încruntă mirat.

— Și de ce-mi spui toate astea?

— Credeam că ne întreținem pe teme genealogice.

— Eu ți-am vorbit de asta, fiindcă există mulți oameni care pun preț în mod special pe așa ceva. Ea știa cum e să te simți altfel, dar mai ales cum e să te faci ceilalți să simți că ești altfel.

— Dar eu nu-s printre aceia. Sunt doctor, dacă e să-ți amintesc, și vreau să-ți spun că ai nevoie de somn.

— Dar nu pleci, nu-i așa? Ea scutură din cap.

— Nu, nu încă. Vreau să-ți mai urmăresc reacția la lumină peste încă două ore.

— Aha, atunci o să devină o treabă excitantă, Deb, caută el să braveze.

Ea își puse râzând mâna peste pleoapele lui.

— Treci și te culcă imediat!

Degetele lui se strânseseră peste ale ei, după care îi luă mâna și și-o puse pe piept.

— De ce nu vii lângă mine? Oferta lui era tentantă. N-ar fi trebuit să fie, dar... era.

— Nu, mulțumesc.

— Nu te-ai odihnit din pricina mea. Asta e mai mult decât ești obligată să faci pentru mine, în calitate de doctor. Ai doar și tu nevoie de odihnă.

— Bine, dar nu eu m-am lovit la cap. Și sunt obișnuită să dorm puțin, așa că n-ai de ce să te simți vinovat din cauza mea.

— Trăgându-și mâna prizonieră dintr-a lui, se ridică în picioare.

— Culcă-te!

— Sună ca un ordin.

— Ia-o cum vrei, dar ascultă-mă. Deborah își încleșta mâna pe lanternă, ca să nu cadă pradă tentației de a-i netezi părul răvășit și încruntarea frunții. Phoenix, te rog, fii rezonabil! Ești epuizat, iar durerea de cap nu te-a lăsat încă.

— Asta de unde-o mai știi?

— O văd în ochii tăi. Expresia lui deveni deodată bătaioasă, ceea ce o făcu să se întrebe dacă asta se datora dorinței lui de a nu fi citit cu atâta ușurință.

— Aș prefera să stau cu tine de vorbă, decât să dorm, zise el, dar pe măsură ce vorbea, hotărârea inițială se topea și, în cele din urmă, fraza se pierdu într-un căscat. Ea își mușcă ușor buzele ca să nu înceapă să râdă.

— Da, știu, zise pe un ton liniștitor. Apoi, fără să-și mai poată stăpâni tentația, începu să-i dezmierde fruntea cu vârfurile degetelor. Însă toate astea sunt spre binele tău, Phoenix. Eu nu plec nicăieri, stai liniștit. Pieptul lui se ridică de parcă i s-ar fi luat brusc o greutate.

— Păi, în cazul ăsta, simt că deja mi-e mult mai bine. Și fiindcă părea să-i placă lucrul ăsta, Deborah continuă să-l dezmierde pe frunte și pe păr. Ochii lui Phoenix se închiseră și respirația îi deveni profundă. Câteva minute mai târziu, Deborah stinse lumina. Când îl trezi din nou la

douăsprezece noaptea, nu mai avu niciun fel de probleme cu el. Își deschise ochii doar cât să lase fasciculul de lumină să-i pătrundă sub pleoape, mormăi numele ei, în loc de al lui, și se culcă cât ai zice pește. Ea începu să se uite cu jind la patul vast, în care se lăfăia trupul suplu, interminabil al lui Phoenix, găsimdu-le pe amândouă extrem de ademenitoare. Și asta pe măsură ce noaptea se apropia de sfârșit.

Cu toate că reacția pupilelor la lumină era vădit normală, se hotărî totuși să-l mai trezească o dată, la două dimineața. După care hotărî ea, va lua un taxi și se va duce acasă. La unu și jumătate, Deborah porni să se plimbe prin casă din dorința de a nu adormi. Trecu iar prin holul lung și se îndreptă curioasă spre singura ușă închisă. Se gândea că, poate, acolo va da peste un pat decent, fiindcă vasta canapea roșie de la intrare, părea concepută doar pentru amor activ, nu și pentru odihna banală. Frecându-și mușchii înțepeniți de la ceafă, puse mâna pe clanța ușii și o împinse ușor. Surpriză! Nici vorbă de cameră de oaspeți, așa cum sperase ea. În lumina slabă ce se strecura din hol, Deborah nu zări nimic asemănător unui pat. Sau altceva care să te ducă cu gândul la un dormitor. Îl găsi într-un târziu și răsucindu-l, privi în jur.

Nu, aici nu avea cum să fie dormitorul mult sperat. Văzu în schimb dălți și dălțițe, așezate în ordine, câțiva bușteni de diverse mărimi și multe alte scule de tâmplărie. La mică distanță trona o masă de lucru prevăzută cu veioze în toate tocurele și acoperită grijuliu cu o bucată imensă de postav. Desluși apoi câteva miniaturi care n-o mirară deloc, ținând cont de cicatricele zărite pe degețele lui Phoenix. Ceea ce o ului totuși fu imensul număr de scule depozitate pretutindeni. Se vedea bine că în camera asta se cheltuiseră mult timp și muncă, deci nu era vorba de un simplu hobby, ci de mai mult decât atât.

Simți deodată ceva sub piciorul ei gol; se uită imediat în jos. Un soi de cearșaf imens fusese întins pe jos, spre a proteja parchetul și covorul. Incapabilă să reziste ispitei traversă camera și se îndreptă spre un colț în care se vedea ceva acoperit cu un alt cearșaf. De data asta era vorba de ceva așezat pe un soi de platformă susținută de doi câpriori.

Tot repetându-și fără folos ce i s-a întâmplat pisicii care murise de prea multă curiozitate, Deborah se apropie și, ridică puțin marginea pânzei albe. Iscodi o clipă și rămase ca împietrită. Apoi, cu amândouă mâinile, dădu cearșaful la o parte, ca să poată vedea totul.

Rămase vrăjită privind fără grai scena ce se desfășura sub privirea ei: colibe miniaturale ale pierilor roșii-executate cu minuțiozitate din surcele și lipite cu pământ, apoi piei de animale puse la uscat, întinse pe mici cadre de lemn, mici războaie de țesut în care se zăreau țesături dense, asemenea păturilor. Avea în față un sat indian din vremurile de demult, din vremurile când viața era mai frumoasă și mai simplă.

Păși cu grijă de jur-împrejurul platformei fără să-și poată lua ochii de la micul sat. Mai văzu focuri în aer liber, copii, bărbați, femei, oi, cai și copaci. Apropiindu-se și mai mult zări un cuib de păsări într-unul dintre copaci ba chiar și micile oușoare dinăuntru. Dându-se un pas înapoi privi totul din perspectivă. Nu mai văzuse în viața ei ceva atât de uluitor de frumos și de adevărat. Și, ținând seama de copilăria ei petrecută într-un circ pe roți, cu zeci de decoruri, ca să nu mai vorbim de ceea ce văzuse străbătând atâtea țări și mări-aprecierea ei devenea cu atât mai valoroasă. Îi era imposibil să-și dea seama câte ore de muncă îi trebuiseră lui Phoenix ca să creeze așa ceva. Ea nu ar fi putut face nici într-o viață o asemenea minune de frumusețe și sensibilitate. Ar fi rămas așa,

pierdută în contemplarea sătucului ore în șir, dar îi ajunse la urechi ticăitul ceasului de perete, care o aduse la realitate, amintindu-i că era timpul să-l trezească pe Phoenix. Acoperi din nou satul indian, aruncă o ultimă privire atelierului și stinse lumina. Ieși închizând ușa încet, ca și cum s-ar fi temut să nu tulbure încremenirea sătenilor miniaturali. Nu reușise să găsească patul mult visat, dar găsisese totuși o piesă din puzzle-ul care alcătuia imaginea ciudatului Phoenix Sierra. Oricum, ceea ce descoperise acum, avea de gând să păstreze pentru ea. Și asta fiindcă creația lui Phoenix, plină de dragoste și respect pentru strămoșii săi indieni, dezvăluia mai mult din ceea ce era el cu adevărat, decât ar fi vrut să lase să se vadă vreodată. Faptul că-și ținea lucrarea învăluită în cearșafuri și ascunsă în spatele unei uși închise arăta clar că sculpturile lui în lemn erau numai și numai pentru el, în niciun caz pentru vreun ochi indiscret. Dacă ar fi vrut să-i arate ceea ce făcea, ar fi făcut-o, cu siguranță. Ea n-o să pomenească nimic despre ce descoperise. Intrând în dormitor, văzu că acum Phoenix dormea pe o parte. Reușise, sculându-se la un moment dat, să se descheie la nasturii de la cămașă, dar nu și-o mai scosese. Privirea ei trecu cercetătoare peste pieptul lui bronzat, coborând spre abdomenul plat și musculos, și se opri scurt pe nasturele care încheia pantalonii; după care se întoarse într-aiurea. Se duse și aprinse veioza de la capătul patului. Tonurile întunecate ale mobilierului și pereților se scaldară într-o lumină plăcută, devenind în mod ciudat intime, calde. Atingându-i ușor umărul, îl trezi.

— Phoenix, scoală-te pentru o clipă! El mârâi ceva ce putea fi luat drept înjurătură sau protest vag. Dar orice ar fi vrut el să spună era imposibil da deslușit. Ochii îi erau închiși în continuare. Stând pe marginea patului, cu șoldul apropiat de al lui, îl mai zgâlțâi o dată ușor.

— Deschide ochii, Phoenix!

— De ce? mârâi el fără să-i asculte cererea.

— Haide, haide, caută ea să-l convingă mai departe.

Lasă-mă numai puțin să-ți văd ochii. De acum știi ce ai de făcut. Fă-mi plăcerea și deschide ochii, după care te las iar să dormi. Deși ținea încă ochii închiși, o cuprinse pe neașteptate cu mâinile de după mijloc.

— Până acum am făcut lucrurile așa cum le-ai vrut tu, de-acum o să le facem cum vreau eu. O cuprinse ușor și o ridică fără efort, așezând-o alături de el, în pat. Fără să asculte protestul ei slab, o lipi de trupul lui athletic, prelung, ținând-o cu un braț pe dedesubt și cu celălalt petrecut peste șoldul ei și-și îngropă fața în umărul ei delicat. Îi simțea trupul fierbinte și dur lipit de al ei și capul începu să i se în varta. Deborah fu șocată, descoperind că îl cuprinsese și ea cu o mână pe după umeri, în loc să-l respingă așa cum ar fi trebuit.

— Phoenix, dă-mi drumul și lasă-mă să mă ridic!

Cuvintele lui se deslușeau greu, înăbușite de buzele acum lipite de gâtul ei.

— Nu, nici vorbă. Își aruncă un picior peste ale ei, cuprinzând-o și mai strâns de teamă să nu o piardă. Ar fi trebuit să se simtă ofensată. Ar fi trebuit să țipe la el. Ar fi trebuit să-l lovească sau măcar să-l sperie că o va face. Dar nu făcu nimic din toate astea. În loc să se întrebe de ce nu era furioasă pe el, își strecură mâna prin deschizătura cămășii și începu s-o treacă ușor peste mușchii încordați, cuprinzându-i apoi umărul. Când degetele ei ajunseră în părul aspru, îl auzi scoțând un scâncet mic, de plăcere. Repetă deci mișcarea, răvășindu-i șuvițele cu grijă, ca să evite porțiunea de cap care făcuse cunoștință cu pervazul lui Belle.

Nu așa ar fi trebuit să decurgă testul asupra pupilelor lui, așa că se apucă să improvizeze.

— Cum mă cheamă?

— Flacăără, zise el, și-și lipi buzele fierbinți de gâtul ei neted. Ea fu străbătută de un fior și murmură:

— Flacăără?

— Mhm. Flacăără. Femeie de foc, cu părul de culoarea cărbunilor aprinși.

Nu reușea să înțeleagă dacă el vorbea în somn sau era practică halucinațiilor.

— Te mai doare capul?

— Sunt tot numai durere, zise el răgușit. Dar nu e capul de vină. Deborah strânse pleoapele din dorința de a-și îneca fluviul de senzații care o invadase deodată. Mâinile lui îi apăsau șoldurile de ale lui, iar ea îi simțea căldura și încordarea. Încercă să facă apel la profesia ei, ca și cum așa ar fi găsit un liman de salvare, din marea de senzații în care se afundase.

— Cum te cheamă?

— Mă cheamă „Idiot” cu i mare. Râse și-l întrebă:

— De ce? El își deschise ochii și o privi.

— Pentru că ai stat aici cu mine toată noaptea, iar eu am dormit. Aș numi asta „o pierdere de timp uriașă”, ca să nu mai pomenesc de dobitocia mea. Gura lui se afla la câțiva milimetri de a ei. Phoenix se ridică în capul oaselor, trăgându-și-o alături. Cu o mână o ținea în siguranță, ca și cum s-ar fi temut să nu fugă, iar cu cealaltă își sprijinea capul, astfel încât porțiunea dureroasă să nu vină în contact direct cu peretele. Camera era întunecată, tăcută și primitoare.

— Asta nu înseamnă că te-ai comportat ca un dobitoc, zise ea.

Se luptă cu dorința imensă de a-l săruta pe gât. Aș zice că asta înseamnă înțelepciune. Erai epuizat.

— Of, asta sună a scuză de doi bani. Ești în sfârșit în casa mea și eu ce fac? Mă culc. Dar m-am deșteptat și tu

ești în pat, lângă mine, așa că până la urmă poate că nu sunt chiar atât de dobitoc.

— Eu sunt aici ca să te scol din două în două ore și să mă uit la pupilele tale, să te întreb cum te cheamă și nicidecum să mă culc cu tine.

— Deh, doctore, chiar că ești o aventură nostimă cu picățele.

— Asta nu-i o aventură. El nu zise nimic. O clipă, brațele i se încordară, apoi, cu un mic efort, se relaxa din nou.

— Și atunci, ce-i? o întrebă pe un ton gânditor. Ea oftă și-și lăsă capul pe umărul lui. Oboseala și confuzia îi copleșiseră judecata rece de care dădea dovadă de obicei.

— Speram ca tu să știi. Degetele lui se afundară în părul ei lung, ridicându-l și lăsându-l apoi să cadă încet.

— Ei bine, habar n-am. Presupun că va trebui să stăm și să așteptăm să vedem ce se mai întâmplă.

— Dar nu suntem actori ca-n filme. Nu trebuie să facem nimic dacă nu vrem, iar eu nu vreau să mă îndrăgostesc de tine. Un râs cald umplu pentru câteva secunde încăperea.

— Flacăără, te afli în patul unui bărbat la ora două noaptea. Eu aș zice că e un început. Deborah admise în sine ea că și ea gândea cam la fel.

Patul confortabil, mângâierile lui delicate și apropierea trupului emanând virilitate și forță îi slăbeau toată rezistența. Ar fi trebuit să se ridice din pat, să se depărteze de atingerile lui cu dulce otravă, și să-l lase și pe el să se odihnească. Faptul că stătea întinsă lângă el în pat era nu numai incredibil de neprofesional, dar și complet prostesc. Nu se temea că el ar profita de situație, cât de ceea ce ar fi simțit dacă el n-ar fi făcut-o. Dezgustată de propriile-i sentimente care se băteau cap în cap, încercă să se rostogolească spre cealaltă margine a patului. Voia să

încerce să-i demonstreze lui că greșește. Sau poate să-și arate ei că poate să stea departe de el. Dar brațul lui se strânse la prima mișcare în jurul ei.

— Unde vrei să te duci?

— Acasă. Dar el n-o lăsa să plece.

— Rămâi. O să te duc eu acasă mâine de dimineață. O obligă să-și culce iar capul pe umărul lui. Ai avut grijă de mine toată noaptea. Acum e rândul meu.

Începu s-o maseze ușor pe spate și Deborah simți că se scufundă cu totul în adâncurile patului, ca într-o groapă fără fund.

— Păi, ar trebui ca eu să fiu aceea care are grijă de tine.

— De ce, mă rog? Deși vocea lui fusese doar o șoaptă, putuse citi mirarea lui neascunsă.

— Sunt totuși doctor, sper că-ți amintești, nu? Și noi, doctorii, facem treburi d-astea.

— Da, doctorița Justin mi-a cusut brațul, numai că Deborah este cea care m-a adus acasă și a rămas lângă mine. Vreau să știu de ce ți-ai dat atâta osteneală, la capul unui bărbat de care nu vrei să te-appropii sufletește. Are vreo legătură cu ce ai spus la spital?

— Ce am spus?

— Că poate-i și vina ta faptul că am fost victima atacului unei găini.

— Ah, da.

— Mda, da. Îl cunoștea acum destul de bine, încât să-și dea seama că nu se va mulțumi cu un răspuns atât de evaziv.

— La scurt timp după ce am cunoscut-o pe Belle, mi-a povestit câteva dintre glumele tale așa-zis hazlii. Eu i-am „furnizat” câteva dintre șotiile pe care și le făceau mediciniștii între ei. Și una dintre ele era cu o mașină plină-ochi cu broaște. Noi le luam din laborator, dar Belle a

trebuit să improvizeze și de aceea a înlocuit broaștele cu un pui de găină. N-am făcut legătura până nu mi-ai povestit tu de secretara ta, Belle, al cărui prieten este polițist.

— Deci ești aici, fiindcă te simți vinovată? Trupul lui împietrise alături de-al ei și-i simți reproșul și durerea din voce.

— M-aș fi simțit într-adevăr vinovată, dacă aș fi pus puiul cu mâna mea în mașină. Așa însă, mă simt puțin responsabilă pentru ce ți s-a întâmplat. Dar nu de asta sunt acum, aici. Phoenix n-o întrebă de ce se afla alături de el. Dar tăcerea lui o făcu într-un fel, în locul lui. Deborah se simți brusc invadată de furie: situația era de vină sau poate ea sau el, sau întrebările nerostite și pâcla care-i cuprinsese mintea. Ridicându-se într-un cot, se uită fix la el. Lumina ce se strecura din hol o ajută să-i zărească fața, dar nu și gândurile. Nu-i era greu totuși să-și dea seama când avea de-a face cu o atitudine defensivă, bine betonată.

— Habar nu am ce se întâmplă între noi, zise. Vocea îi muri pe ultimul cuvânt, așa că trebui să respire adânc ca să poată continua: Știu de ce sunt în casa ta, dar nu și ce caut eu în patul tău. O întinse încet pe spate, acoperind-o aproape în întregime cu propriul lui trup. Degetele însemnate de cicatrice i se strecurară prin părul ei lung și des, apoi îi cuprinse fața între palme.

— Se pare că suntem amândoi în aceeași situație: nu știm de ce naiba ne simțim atrași unul de celălalt, în afară de asta... Își plecă capul asupra ei. Asta înțeleg.

Ca și mai înainte, o săruta plin de siguranță, fără șovăială și fără putință de a i se împotrivi. Deborah simți ceva asemănător unei căderi din vârf de munte, minus truda urcușului până sus. Între ei doi, preliminariile, gesturi amoroase nu aveau sens. Muzica siropoasă,

cuvintele uzate și menite să seducă nu-și aveau locul. O atingere, un sărut îi aruncaseră deja în adâncurile pasiunii și ale dorinței.

Phoenix simți că explodează când o simți depărtându-și picioarele, ca el să fie și mai aproape de ea. Nu simțise niciodată că se potrivește atât de perfect cu o femeie, că e făcut numai și numai pentru ea. De aceea mintea începu să i se învârtă sub povara consecințelor. Îi șopti numele, înțețindu-și asaltul asupra gurii și luând-o într-o călătorie spre orizonturi necunoscute. Deborah simți vag că el îi trage bluza din pantaloni; apoi simți degetele aspre alunecându-i pe piele. Dantela ce-i acoperea sânii deveni o barieră între pielea ei încărcată de senzualitate și atingerea lui provocatoare. Îi îngăduia prea multe și prea repede. Bărbatul ăsta era de fapt un străin pentru ea, iar ea se afla în patul lui, lăsându-se mângâiată de mâinile lui tandre, care-i răscoleau trupul și îl modelau după tiparul lui propriu. Ea era dornică deși mai mult. Phoenix își zise: încă o clipă și va trebui să mă opresc aici. Sânii ei se ghiceau duri și delicați sub dantela neagră, iar pielea părea satin fierbinte. Își plimbă degetele peste liniile ei grațioase și dulci, fără să se poată opri. Respiră adânc și stomacul i se strânse de dorință, când îi simți degetele subțiri strecurându-i-se pe piept în jos, apoi poposind la nasturele pantalonilor, îi prinse mâna și i-o lipi de locul acela fierbinte și dur, care se ghicea sub fermoarul încă închis. În clipa în care degetele ei atinseră și mângâiară, prin țesătura aspră a blugilor, virilitatea lui întărită, lui Phoenix îi scăpă un geamăt plin de dorință. Cu bruma de voință pe care și-o putu cu greu aduna, se depărta de ea, încă prizonier sub dezmierdarea ei intimă, dar temându-se s-o lase să încerce mai mult. Îl durea tot trupul, dar știa că nu trebuia să facă dragoste acum cu ea. Dorința îl îndemna, dar mintea i se limpezi ca sub imperiul unei forțe

prea puternice ca să nu fie ascultată. Dacă ar fi fost a lui în noaptea asta, mâine s-ar fi îndepărtat de el cu certitudine. Pentru prima oară în viață, se gândea la ziua de mâine alături de o femeie. Și asta îl speria al naibii de tare. O auzi încercând să-și regleze respirația precipitată, apoi îi zise:

— Parcă ziceai ceva cum că nu știi ce faci? El începu să râdă. Rostogolindu-se iar lângă ea, îi cuprinse mâinile într-ale lui, și astfel îngemănate, și le duse la piept.

— Doctore, dar știu că ai niște maniere... Zău așa! Deborah zâmbi, ce-i drept cam tremurat.

— Cum asta pare a fi noaptea întrebărilor, te-aș mai întreba ceva.

Gura lui trăda zâmbetul, ridicându-și colțurile în sus.

— Doar una? Mie-mi trec o sută prin cap și chiar în clipa asta.

Părul ei se împrăștie pe pernă, când ea își întoarse capul să-l privească.

— Spune-mi, de ce te-ai oprit? Dădu să-i spună, dar ezită. Dând din cap, mormăi: - Nu, nu pot. Voiam să-ți dau un răspuns care să transforme totul într-o glumă, dar nu pot. Înainte nu mi-ar fi fost greu. Acum însă...

— Înainte? Înainte de ce?

— Înainte de a te cunoaște. Zâmbi văzând cum ochii ei se măresc sub imperiul uimirii. Ai un efect oribil asupra mea; mă faci să fiu cinstit cu tine. Își trecu ușor degetul mare peste buza de sus a lui Deborah. Aș fi putut să-ți ofer clasica scuza cu durerea de cap, în ciuda faptului că e de fapt scuza femeilor în asemenea situații.

— Numai că ție ți se cam potrivește acum.

— Nu, durerea mi-a dispărut de mult. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, te-aș fi dezbrăcat și am fi făcut dragoste până ce niciunul n-am mai fi fost în stare să umblăm. Deborah înghiți în sec.

— Dar n-o vei face.

— Nu de data asta. Am avut destule femei cărora nu le-am dăruit decât o noapte de iubire. De data asta vreau mai mult decât atât. Cu tine simt că totul e altfel.

Ea desluși expresia de îngrijorare din ochii lui.

— Și nu-ți place că vrei mai mult, îi zise ea cu tristețe.

— Nu. Își trecu iarăși degetul peste buzele ei umede și atât de ispititoare. Gestul lui părea a contrazice flagrant ceea ce tocmai spusese. Nu, nu-mi place că te doresc atât de mult și într-un fel pe care nu l-am mai simțit. Ar fi trebuit să se simtă ușurată că el simțea același lucru ca și ea. Și totuși de ce oare o răniseră atât de mult vorbele lui? se întrebă neajutorată.

— Ai prezentat lucrurile într-un ambalaj frumușel, zise ea. Acum eu o să pun punctul pe i. Nu vreau să mă îndrăgostesc de tine sau de altcineva. Cel puțin nu acum. Așa încât, se pare că amândoi ne-am liniștit.

— Ba, pe naiba! îndulci expresia cu un zâmbet, apoi continuă: Dacă ne-am lămurit cum zici, atunci de ce nu îmi pot imagina că aș mai putea avea vreun sentiment vreodată pentru o altă femeie? Așa ceva nu mi s-a mai întâmplat până acum. Pur și simplu, în clipa în care mă gândesc că aș putea mângâia, iubi sau face dragoste cu cineva, aceea ești doar tu.

— Fiindcă sunt aici. Lasă-mă să plec acasă și atunci o să ai la ce te gândești. O să mă uiți cât ai zice pește. Știi doar: *„Ochii care nu se văd se uită* – Nu e adevărat. Până acum nu a fost așa, Flacăra. Doar la tine m-am gândit din clipa în care te-am văzut intrând în salonul de la Urgență. Și să știi de la mine, când îmi ești alături, imaginația nu e nimic în comparație cu realitatea.

Era prea obosită ca să-l mai contrazică. Oftând din greu, rămase o clipă nemișcată, căutând să-și adune puterile să se ridice din patul ispititor. Când consideră că e

capabilă să stea în picioare, încercă să-și scoată mâna de sub brațul lui. Dar degetele lui se strânseseră ca o menghină în jurul alor ei.

— Nu. Nu pleca, te rog. Oricum e prea târziu ca să te mai duci acasă. Era prea târziu și pentru multe altele, se gândi ea, cedând strânsorii.

— Phoenix, sunt obosită. Vreau să merg acasă.

— Tot ce ai de făcut e să închizi gura, la fel și frumoșii tăi ochi și să dormi.

— Credeam că am pus odată lucrurile la punct: nu dorm cu tine. El o luă în brațe și-i apăsă capul pe pieptul lui.

— Nu cred că dormitul are vreo legătură cu subiectele noastre de conversație de mai înainte. Scoase un oftat de martir spre a sublinia toate implicațiile. Doamne Sfinte, nu-mi vine să cred. Practic, se poate spune că mă voi culca cu tine.

Deși părea incredibil, Deborah se trezi aproape râzând. Țasta era de altfel unul dintre lucrurile pe care le considera irezistibile la omul cu care se hotărâse să împartă patul pentru un sfert de noapte: reușea s-o facă să râdă chiar în situații care nu aveau nimic comic. Ca și aceea de acum.

— Phoenix?

— Nu-ți forța norocul, doctore. Mă străduiesc din greu să nu-mi calc promisiunile făcute într-un moment de nebunie. Hai să amânăm discuția asta pe mâine, când n-o să-mi mai simt capul ca un de bostan sfărâmat și corpul ca la finalul unei curse de alergare viteză, până la Indianapolis și retur.

— Ce aiureli spui!

— Perfect de acord dar nu ai de ales. Ne vom gândi la toate când ne sculăm.

— Noapte bună, Phoenix. El scoase un mormăit care

putea semăna cu orice mai puțin cu un răspuns civilizat. Zâmbind, Deborah se afundă în căldura primitoare a așternutului și, lipindu-se de trupul lui Phoenix, adormi imediat. Avu totuși timp să mai raționeze că nu se întâmpla nimic doar fiindcă doarme câteva ore în brațele lui Phoenix. Oricum, dacă ea ar fi insistat să se ducă acasă, el nu s-ar fi lăsat până n-ar fi condus-o. Iar el avea nevoie de odihnă. Aiurea, nu-i adevărat!

În cameră se auzea doar ticăitul ceasului de pe noptieră. Întinericul crea o intimitate aparte, făcând-o să creadă că ar fi singurii oameni de pe pământ. Ce gând plăcut! Ultimul de altfel pe care-l avu până târziu, spre amiază.

Phoenix se trezi blestemând și dădu automat să întindă mâna spre blestematul de deșteptător. Simți în aer parfumul discret de iasomie. Zâmbi de unul singur și se rostogoli din pat, cu ochii închiși în direcția lui Deborah.

Nu dădu însă decât de cearșaful rece. Deschizând ochii zări cearșaful și pătura făcute ghemotoc și patul gol.

— Fir-ar să fie de treabă, Deborah! exclamă el cu glas tare, fără să se mai poată controla...

CAPITOLUL 5

Stând la birou, Deborah scria o rețetă. Era de gardă. Deodată apărură o asistentă care îi puse dinainte un pachet.

— Ce-i cu asta, Sandy? zise, ridicând privirea către fată.

— L-a lăsat cineva la recepție pentru dumneavoastră. Deborah îl împinse puțin și semnă rețeta pe care o avea în față. O luă apoi și i-o întinse asistentei, care o aștepta. Se pregătea să ia un alt set de analize anexate unei fișe, când Sandy o întrebă:

— Păi, nu deschideți pachetul ăsta?

— Ba da, dar mai târziu.

— Nici măcar nu sunteți curioasă? Vocea ei vibrase

de mirare și nerăbdare. Deborah îi aruncă o privire, iar figura încruntată i se destinse deodată într-un zâmbet.

— Speri poate într-o altă cutie uriașă cu ciocolată, așa ca și aceea de săptămâna trecută?

— Ar fi frumos, dar nu prea cred să fie vorba de prăjituri. Sandy bătu ușor în hârtia cafenie cu care fusese împachetat coletul.

— Pe ăsta scrie „Personal” și încă de două ori. Pe urmă, numele vă e scris fără precizarea obligatorie „medic” și văd și un desen reprezentând un fel de pasăre, înconjurată de flăcări din toate părțile.

Amănuntul îi atrase atenția lui Deborah, dar și celorlalți colegi aflați din întâmplare acolo. Micile atenții din partea bolnavilor externați erau un lucru obișnuit și erau împărțite frățește, mai ales dacă era ceva de mâncare. Cadourile neobișnuite erau apreciate pentru bârfele pe care le stârneau. Îngrășau mai puțin și erau mult mai interesante. Întorcând pachetul pe toate fețele, Deborah zări schița unei păsări mitice, ridicându-se din flăcări. O pasăre Phoenix renăscând din cenușă. Oh, Doamne! suspină în gând. Acum că știa cine îi trimisese pachetul, se întreba dacă nu cumva, deschizându-l, se va trezi cu ceva sărindu-i în față. Iar cu atâția curioși în jurul ei, va trebui să-l deschidă numaidecât.

Îndepărtă cu mare grijă hârtia de ambalaj și o împături cu grijă. Sandy nu-și putu ascunde deziluzia și nici nu se obosi s-o facă. Zise tare ceea ce toți cei din jur doar gândiseră: – O carte? O carte veche pe deasupra. Și eu care credeam că e o cutie de bomboane.

— Vrei să spui că sperai să fie, o tachina altă asistentă. Deborah răsuci cartea ca să poată citi titlul: „*Manierele elegante și eticheta desăvârșită*”, citi cu voce tare. Deschizând cu grijă cartea, în caz că ar fi conținut și altceva în afară de file, zări ceva scris cu o cerneală

albastră, decolorată, chiar pe pagina de gardă: „*Apartține lui Sky Maiden*”. Se zgâi la scrisul ordonat. Deci cartea asta aparținuse mamei lui Phoenix. Îi trimisese ei cartea mamei lui. Dacă își imaginase el o poantă bună, ea nu reușea să-i înțeleagă subtilitatea. De ce făcuse așa ceva, pentru numele lui Dumnezeu?

— Ce vrea să însemne și asta? O carte despre maniere? Întrebă o altă asistentă. De la cine e?

— Nu scrie, răspunse ea, închizând repede cartea, mai înainte ca să poată citi cineva dedicația. Cu toate că știa deja cine i-a trimis-o, Deborah o deschise iar, căutând cu discreție o carte de vizită. Pe când frunzărea cartea, descoperi un bilețel între foile de la jumătatea volumului. Numai că nu era acum momentul să cerceteze ceea ce îi pregătise Phoenix. Bârfa locală va da în clocot cu acest subiect gras: doctorița Justin, care tocmai primise un manual de maniere elegante.

— E clar că unul dintre pacienții mei crede că mai trebuie să-mi șlefuiesc conduita, zise tare. Bill Freedden, unul dintre medici, începu să chicotească.

— Singura plângere pe care o pot adresa manierelor tale este refuzul tău vizavi de generoasa mea ofertă de a te scoate din acest mic balamuc. De fiecare dată m-ai refuzat. Și nici măcar cu un: „*Nu, mulțumesc, diavol superb ce-mi ești*”. Pur și simplu mi-ai frânt inima fără nădejde, cu un simplu și sec „nu”.

Deborah subtiliza cu discreție bilețelul din carte și-l ascunse în buzunarul halatului.

— Așteaptă numai până o să am ocazia să citesc această carte. Atunci o să fiu în stare să te refuz cu mai multă politețe. Zâmbindu-i, colegul ei galant luă din mâna lui Sandy o fișă și se îndreptă spre sala de pansamente în așteptarea unui pacient. Cu mormăieli și rânjete asortate, toată lumea sparse gașca îndepărtându-se. Sunetul

îndepărtat al unei sirene îi făcu pe toți să se miște mai repede, în așteptarea urgenței astfel anunțate. Deborah ascunse cartea în vestiar. Știa că va mai trece ceva timp până ce va reuși să citească bilețelul lui Phoenix.

Trecură două ore foarte grele până reuși să ajungă iar în camera destinată personalului ca să bea o cafea. Ignorându-l pe Bill care se lăfăia pe canapea, într-un colț, își aruncă pantofii din picioare și se trânti pe un fotoliu comod. Sorbi puțină cafea și se strâmbă când îi simți amăreala. Așeză cu grijă ceașca pe măsuta de alături și scoase biletul din buzunar, apoi îl despături încet, ca să nu foșnească. Nu se simțea în stare să facă față întrebărilor lui Bill sau ale altcuiva care ar fi alimentat apoi bârfa din spital. Cu toate că nu văzuse niciodată până atunci scrisul lui Phoenix, putea fi sigură că nu se înșală, doar privind literele mari și apăsate.

„Mama ne toca mereu, pe frate-meu și pe mine, cu manierele elegante, fie că ne plăcea sau nu. Unul dintre capitolele asupra cărora nu a insistat însă niciodată este modul corect din punct de vedere al etichetei, în care o tânără doamnă trebuie să se comporte după ce și-a petrecut noaptea în același pat cu un bărbat. Pentru precizări, citește pagina 59”.

Nu era semnat, dar avea o reproducere mai mică a păsării mitologice cuprinsă de flăcări. Încet, ca și cum biletul ar fi fost de sticlă, îl împături cu mare grijă și îl reținu în mână pentru o clipă. Nu adusese și cartea cu ea, așa că partea pe care ar fi vrut s-o citească acum trebuia să mai aștepte puțin.

Omul ăsta o va scoate din minți. Nu folosea nici tertipuri clasice de seducție și nici ocolișuri. O purta pe drum drept, țintuind-o la zidul infatuării. Ca femeie, nu știa la ce se poate aștepta din partea lui, dar ea cel puțin nu se va plictisi.

Își strecură iarăși bilețelul în buzunar și aruncă o privire ceasului de la mână. Cu puțin noroc, va fi atât de ocupată tot restul gărzii, cât îi mai rămăsese de făcut, încât nu va avea timp să-și bată capul cu Phoenix și felul în care reușea s-o zăpăcească. Datorită unei ședințe de ultimă clipă, cu tot personalul, Deborah nu reuși să plece decât pe la zece și jumătate noaptea din spital. Conducând spre casă, puse cartea dată de Phoenix chiar pe scaunul de alături, lângă pantofii de spital. Era aproape sigură că îi va vedea *Bronco-ul* mare și negru în fața casei când va ajunge și fu mai mult decât dezamăgită văzând că nu era așa. Odată intrată în casă se strădui să piardă cât mai mult timp cu dezbrăcatul, dușul și îmbrăcatul apoi într-o salopetă de mecanic, care văzuse la viața ei mai multe decât mașina lui Belle. După ce încălzi apa ca să-și facă o ceașcă de ceai și udă violetele de Parma, cu florile alea ale lor de-a dreptul teatrale, se duse la robotul telefonic și apăsă pe butonul „Derulare”. Primul mesaj înregistrat era de la mama ei.

— Bună, Debbie. Ce mai faci? De ce nu ești niciodată acasă, ca să nu trebuiască să mai vorbesc cu ticălosul ăsta de robot? Cred că venim sigur săptămâna viitoare în Richmond. Ne vedem atunci. De parcă viața ei nu avea și așa destule vântejuri, își zise în sinea ei. Venirea lui Krakor și a lui Ellie Justin o să ațâțe și mai mult focul problemelor ei zilnice. Următoarele două mesaje nu erau de cât greșeli, apoi un comis-voiajor care lăuda excesiv virtuțile vinilinului în gospodărie. Niciun mesaj de la Phoenix. Puse iar robotul pe „înregistrare”, își luă ceașca de ceai și o porni spre dormitor. Ghemuindu-se în pat, stătu puțin așa, apoi se întinse spre noptieră ca să ia cartea trimisă de Phoenix.

Răsfoi cu răbdare paginile îngălbenite până ce, ajunse și la pagina 59. La sfârșitul capitolului respectiv era

adăugat cu un scris de mână:

„Eticheta privitoare la modul în care se comportă două persoane civilizate care au dormit împreună cere ca dimineața, cel care se trezește primul să-i dea un sărut celui care încă mai doarme, spunându-i apoi câteva fraze romantice și mângâindu-l cu tandrețe. Conform unei înțelegeri prestabilite se hotărăște cine va face cafeaua și cine ajunge primul la duș (dacă nu-l fac amândoi deodată). Apoi se pun la punct detaliile viitoareii întâlniri. Cea mai importantă parte-absolut obligatorie-este că niciuna din părți să nu se evapore fără un preaviz. Așa ceva ar fi un gest extrem de nepolitic și impardonabil”.

Ultima propoziție era subliniată.

Deborah închise cartea. Deci era lezat că plecase în timp ce el dormea. Dar ea încercase să evite în numele amândurora o discuție care nu ar fi dus nicăieri.

Nu se încrezuse suficient în propriile-i forțe ca să-l împiedice pe el să facă ceva ce își dorea și ea în egală măsură. Așa că fugise. Și va continua s-o facă.

Își trecu degetele peste copertele vechi și se gândi la femeia care citise cartea cu mulți ani în urmă. Phoenix păstrase cartea pentru că avea o valoare sentimentală; de aceea va trebui să i-o restituie. Nu-i rămânea deci, decât să hotărască cum s-o facă. Bubuiturile muzicii lui Belle făcea pereții să vibreze, ceea ce însemna că vecina ei era acasă. Trează. Se mai auzeau și niște bătăi ca de ciocan, care bate ceva în peretele despărțitor dintre cele două case. Sigur Belle era trează și căuta să se asigure că și ceilalți erau. Deborah înșfăcă imediat cartea și ieși ca o furtună. După ce ținu degetul pe sonerie un minut încheiat, Deborah o auzi pe Belle descuind ușa. Când o deschise în sfârșit și văzu pe cine are înaintea, Belle începu să se scuze.

— Aoleu, îmi pare rău că te-am trezit! când m-am

apucat de bătut nu m-am gândit la asta.

— Nu am venit din pricina gălăgiei. Pot să-ți vorbesc o clipă?

— Bineînțeles. Belle se dădu la o parte din prag ca s-o lase pe Deborah să intre.

— Îți aduc ceva de băut?

— Nu, mulțumesc. Aș vrea să te rog să-mi faci un serviciu.

— Dacă pot, poți conta pe mine. De ce nu stai jos să-mi spui despre ce e vorba? Acum puteai să te streкори mai ușor prin living, fiindcă dispăruseră toate cutiile. Deborah se trânti pe canapeaua pe care stătuse ieri Phoenix.

Doamne Sfinte, asta fusese doar ieri? se gândi, uimită, îi întinse cartea.

— Vrei să-i dai asta lui Phoenix mâine, când ajungi la serviciu?

Belle aruncă o privire uluită spre carte.

— Și de ce nu i-o dai chiar tu?

— Este prea complicat să-ți explic, zise ea, simțindu-se de parcă tocmai i-ar fi ieșit din gură spiritul numărul unu pe anul în curs.

— Vrei să i-o dai și atât?

— E cartea lui?

— Mi-a trimis-o la spital, dar aparținea mamei lui și de aceea cred că trebuie să i-o dau înapoi. Belle își strânse buzele dezaprobator, apoi scutură din cap.

— Nu, nu prea cred. Mă năucește ce-i drept, la birou, dar chiar și așa nu mă amestec în viața lui sentimentală. E evident că el a vrut ca tu s-o ai, fiindcă altfel nu ți-ar fi trimis-o. Deborah nu mai insistă. Ce idee prostească avusese! Și asta numai din disperare.

— Las-o baltă. Nu are nicio importanță. La ce meșterei cu ciocanul în mână?

Belle o lăsa să schimbe subiectul, așa că îi arătă o

mică etajeră pe care voia s-o atârne pe perete. Cum tot se afla acolo, Deborah se oferă să-i țină unul din capete, în timp ce Belle o potrivea pe cele două cuie bătute mai înainte. Apoi, tot cu cartea în mână, Deborah se întoarse acasă.

În ziua următoare, pe când era din nou de gardă, primi o altă surpriză de la Phoenix. De data asta era o cutie mai mare, în care erau o mulțime de bomboane în formă de cactus, șerpișori de ciocolată și alte „reptilități”. Din motive absolut necunoscute, nimeni dintre ceilalți colegi aflați la datorie nu fu nerăbdător să guste așa ceva. Doar când un temerar gustă cu teamă un colț de cactus și declară că era delicios. Biletul dinăuntru-pe care reuși și de data asta să-l subtilizeze, astfel ca niciuna dintre asistente să nu-l zărească-conținea următoarele cuvinte: *„Toate astea mă poartă cu gândul la tine. Țepoasă - dar dulce”*.

Îndesându-și biletul în buzunarul halatului, puse cutia pe marginea mesei și ieși să dea un telefon de la interurban. Nu voia să-l folosească pe cel destinat personalului, ca să nu tragă nimeni cu urechea. Când auzi în receptor vocea familiară a lui Belle, îi zise:

— Belle, la telefon e Deborah. Mi-l dai, te rog, pe Phoenix?

— Este în depozit. Înainte ca Deborah să mai spună ceva, Belle adăugă: Ți-l dau imediat. Stai așa. Degetele lui Deborah se încleștară pe receptor când auzi o voce de bărbat răspunzându-i:

— Mda? Simțindu-se ca o proastă, fu obligată să ridice vocea ca să se facă auzită în toată hărmălaia care se auzea de acolo: - Îl caut pe Phoenix Sierra. E acolo?

— Stai așa. Oricine o fi fost cel care răspunsese la telefon, avea o voce care te băga în răcori. Îl auzi țipând:

— Șefuuu! Te vrea o damă la telefon. Sprijinindu-se

cu spatele de zid, Deborah își ridică privirea, dând cu ochii de câțiva curioși tare dornici să afle mai multe din conversația ei telefonică. Erau cei așezați la măsuțele de la bufet, care, mestecând alene, nu aveau nimic altceva de făcut. Se întoarse cu spatele. Acum însă dădu cu ochii de fețele curioase ale recepționarilor de la intrare.

Era gata să închidă telefonul când îl auzi pe Phoenix.

— Deborah?

— Da. De unde ai știut că sunt eu?

— Dar ți-a trebuit ceva timp să mă suni. Habar nu avea despre ce vorbea el, lucru de altfel devenit obișnuit între ei doi.

— Vreau să încetezi să îmi mai trimiți tot felul de lucruri la spital.

— În regulă. La ce oră termini treaba?

— La opt. Dar ce legătură are cu ce am vorbit? Atât îți spun: încetează...

— La tine acasă. Opt treizeci. El închisese deja. Făcu și ea la fel, având grijă să nu trântescă receptorul. Ce e drept, ar fi uns-o pe inimă, dar ar fi stârnit un alt val de curiozitate. Nu reuși însă să plece la opt de la spital. Apăru un accident de mașină destul de serios, în care fuseseră implicați membrii unei familii și un cuplu în vârstă din cealaltă mașină. Iar ea trebui să le dea asistența necesară.

Era mai mult nouă decât opt, când în sfârșit ajunse acasă. Apucă volanul și îl strânse până îi intră în palme, apoi respiră adânc. Căută să așeze într-o anumită perspectivă lucrurile petrecute în ultima jumătate de oră. În ciuda aparatelor sofisticate de care dispuneau și a încercărilor disperate ale întregului personal medical, nu reușiseră să salveze două dintre victimele dezastrului: un copil de trei ani și o femeie de optzeci și doi de ani.

În ciuda eforturilor aproape inumane ale doctorilor, uneori lupta cu moartea era pierdută. Ca de data asta. Știa

prea bine că în meseria asta băătăia putea fi pierdută, chiar dacă războiul niciodată. Dar nu se putea obișnui cu ideea.

Își descălță pantofii și rezistă cu greu tentației de a-i arunca pe geam. N-ar fi fost cel mai inspirat lucru, mai ales dacă ar fi lovit pe cineva, și nici nu i-ar fi ușurat durerea dinăuntru ei. Porni motorul și dădu drumul aparatului de radio, din dorința de a umple tăcerea cu orice fel de sunete. După ce coborî geamurile ca să lase aerul răcoros al nopții să pătrundă înăuntru, dădu în marșarier și ieși din parcare a spitalului. Phoenix stătea rezemat de trunchiul unui copac din fața casei lui Deborah. Avea brațele încrucișate pe piept și urmări cu privirea dâra farurilor ei când mașina apăru în noapte. Și, în ciuda luminii slabe, datorată doar lanternelor aprinse încă, înțelese că i se întâmplase ceva. Își clătină capul amuzatmuștrător. După privirea uluită cu care Deborah țintuise *Bronco-ul* lui parcat în fața casei, Phoenix ghici că întâlnirea lor îi ieșise complet din minte.

Până acu' vreo jumătate de oră clocotise la gândul că poate ea și-a bătut joc de el. Iar descoperirea că pur și simplu uitase de el nu reuși să-i îmbunătățească starea de spirit. Dar când îi văzu fața cu o clipă înainte ca ea să și-o aplece peste brațele încrucișate pe volan, înțelese totul.

În câteva secunde străbătu distanța care îi despărțea și deschise portiera, luând-o în brațe. Capul ei se clătină ca dezarticulat când o lăsă jos și o luă de mână.

Zări surpriza din ochii ei, dar mai ales durerea coplesitoare. Știa cauza primei, dar nu o înțelegea e a doua. O strânse tare în brațe, sperându-se când o simți tremurând. O strânse și mai tare. După o ezitare de o clipă, ea se contopi cu făptura care o ocrotea acum. Când brațele ei i se încolăciră în jurul gâtului, ținându-l strâns, Phoenix își simți gâtul prins ca într-un cârcel de o emoție absolut necunoscută. Ea purta o pereche de blugi albi și un

maiou decoltat, scurt, din ceva auriu, strălucitor. Era desculță și se ridicase pe vârfuri, peste cizmele lui butucănoase. Deși nu purta mare lucru pe ea, nu se gândi nicio clipă că tremura din cauza frigului. Phoenix o ținu așa până când ea își slăbi strânsoarea brațelor așezate pe după gâtul lui. Mângâindu-i ușor spatele cu mâna lui mare, murmură cu blândețe:

— Te simți mai bine? Sâni ei se mișcă pe pieptul lui și îi simți mai tare când ea trase adânc aer în piept, înainte de a-i răspunde:

— Da, scuză-mă.

— Nu-ți cere scuze. Mă bucur că am fost aici. Ai avut o zi grea?

Lăsându-și brațele în jos, Deborah își păstră doar palmele pe pieptul lui, simțindu-se ciudat de în siguranță, doar fiindcă îi simțea inima bătând cu regularitate.

— M-am simțit și mai bine uneori.

— Va trebui să ne ocupăm de asta. O lăsa o clipă șiint rând în mașina ei îi stinse lanternele și scoase cheile din contact. Pe locul din dreapta erau geanta, un sacou alb, mototolit, și pantofii. Deși nu avea nimeni nevoie de primele două, luă totuși tot calabalâcul, inclusiv pantofii, care erau ceva mai importanți, și încuie portiera.

— Încalță-te, îi zise, întinzându-i pantofii. Dar cum era la doar câțiva pași de casă nu vru să-și mai risipească puțină energie.

— Nu am nevoie de ei.

— Iarba e udă și ar fi bine să ți-i pui totuși. Ca să-l contrazică i-ar fi trebuit prea multă voință acum, așa că intră în pantofi fără să mai spună nimic.

Phoenix o luă de mână și o trase către camioneta lui. În loc s-o ia spre ușa casei ei, se îndreptă spre porțița din spate. Îl urma totuși fără să protesteze-încă un indiciu al stării ei groaznice. Închizând porțița după ei, o conduse

spre unica salcie din peisaj, care ocupa o bună parte din curticica ei, supranumită „grădina. „Dădu la o parte câteva crengi care le stăteau în cale și, deodată, ieșiră la iveală un coș de picnic și două pături. Păturile fuseseră întinse la rădăcina copacului, iar felinarul ei cel vechi lumina, aruncând o lumină blândă în jur. Totul părea o peșteră de întuneric, cu o oază de lumină proiectată de felinarul atârnat printre ramurile copacului.

— Ce-i cu toate astea? Îl întrebă ea.

— Cum nu te-am găsit aici când am ajuns eu, m-am uitat puțin pîmprejur. Am găsit lanterna pe masa din verandă și restul în camionul meu. Îl privi cu adevărat de-abia acum.

— Te-aș fi invitat înăuntru, să știi.

— Altă dată. Nu protestă nici de data asta că s-ar putea să nu mai existe „o altă dată”. Pierduse deja două bătălii în această noapte și nu mai voia să lupte. Nu se împotrivi nici când el îi indică să se așeze pe pătura de jos. Îndoindu-și picioarele sub ea, își trecu apoi degetele peste țesătura de lână, căutând s-o localizeze în mintea ei.

— E și asta tot a lui Sky Maiden? Întrebă.

— A mamei ei. Ea învăța tinerele fete din rezervație să țeară aceste pături Navaho autentice. Numai că mama nu se prea pricepea la ele. Îi plăcea să citească ore în șir. În schimb nu avea răbdare să stea și să țeară pături. Amintindu-și, când el îi vorbise despre mama lui citind cărți, de cartea trimisă, îi zise:

— Vreau să-ți înapoiez cartea mamei tale. E în casă. Așezat lângă ea, Phoenix se întinse după coșul cu mâncare ascuns în spatele copacului.

— Ai citit capitolul pe care ți l-am recomandat?

— Cel pe care l-ai scris, vrei să spui. Îi întinse două pahare, apoi aduse o cană mare de plastic și le umplu.

— Cum vrei să-i zici. Ai citit, deci?

— Da, am citit. Dar nu din pricina proastei creșteri am plecat atunci. Ea își coborî privirea către cele două pahare, izbită de aroma extraordinară pe care o simțise brusc.

— Suc de mere?

— Mda, mormăi el, pe când inspecta iarăși în coș, de unde scoase o farfurie pe care o așează între ei.

— Porți de obicei un coș de picnic la tine? îl întrebă.

— Nu, doar când clienții noștri îmi oferă așa ceva. Șeful unei agenții imobiliare pentru care facem diverse reparații de multă vreme știe că nu beau nimic alcoolic, așa că în loc de șampanie, a venit cu niște suc de mere ca să udăm un contract în derulare.

— De ce nu bei alcool?

Umerii lui se mișcă în sus și-n jos, într-un gest deja familiar.

— Fiindcă nu-l tolerez prea bine. Mai bine mă fac de râs făcând pe sobrul, decât să mă umplu de „apa de foc” Comentariul lui neașteptat fu o altă piesă în puzzle-ul pe care îl reprezenta Phoenix pentru ea. Și încă un bobârnac părerilor ei preconcepute, conform cărora Phoenix Sierra era un ușuratic.

Schimbând brusc subiectul, îl întrebă:

— Ce-i pe platoul acela acoperit?

— O surpriză. Apoi ridică paharul pe care îl avea în mână și-l ciocni de al ei.

— Pentru zile mai bune.

— Beau cu plăcere pentru asta. Așa că sorbi puțin, după care îl întrebă: Nu cumva există un proverb cu „*De mănânci un măr pe zi/Orice doctor va fugi*”?

Phoenix îi zâmbi, admirând reflectarea jucăușă a luminii felinarului în pupilele ei de culoarea mierii.

— Doar dacă e vorba de un măr întreg. Sucul de mere nu contează, fiindcă în el merele sunt făcute praf. Ba,

din câte ştiu, sucul de mere chiar la asta foloseşte: să-i facă pe doctori să se relaxeze.

— Păi, se pare că aşa şi e. E într-adevăr foarte bun.

Simţi un fior de triumf când o văzu zâmbindu-i. Poate că era un zâmbet cam ofilit pe la colţuri, dar era totuşi un zâmbet. Nu-i venea în clipa asta nimic în minte din ceea ce şi-ar fi dorit mai mult decât ce vedea acum: zâmbetul ei.

Poate doar s-o țină în braţe ar fi fost mai fericit; sau poate... dacă le-ar fi putut avea pe amândouă-femeia şi zâmbetul. Deborah îşi lăasă paharul jos şi începu să-şi maseze braţele, ca şi cum i-ar fi fost frig dintr-odată. Cu un gest blând, dar sigur, Phoenix îşi strecură braţul în jurul taliei ei şi o lipi cu spatele de pieptul lui, iar el se lăasă cu spatele pe trunchiul copacului de care se sprijinea. Ea împietri câteva secunde, apoi se relaxă. Intenţia lui era dintre cele mai caste cu putinţă; nu voise decât să devină reazemul ei şi s-o încălzească cu trupul lui. Numai că nu ținuse seama şi de efectul pe care-l va avea apropierea ei de el.

Aşa cum stăteau acum, picioarele lui îi înconjurau lui Deborah trupul aşezat, aproape lipindu-se de coapsele ei. Era într-un fel o reeditare a scenei de la Urgenţă, când ea fusese nevoită să se așeze între picioarele lui, iar el, bineînţeles, speculase situaţia.

Phoenix simţi că mai uşor ar uita că exista, decât senzaţia minunată pe care o avusese atunci şi pe care o simţea acum din nou. Simţind că trebuie să nu se mai gândească la asemenea subiecte „incendiare”, el zise:

— Povesteşte-mi despre ziua ta proastă. Lăsându-şi capul pe pieptul lui, îşi ridică privirea spre crengile de deasupra lor. Lumina lanternei se răsfrângea tremurătoare şi pe câteva frunze, contrastând cu celelalte, rămase în întuneric. Rareori vorbea despre munca ei. Şi asta nu pentru că nu ar fi vrut, ci pentru că nu avea cui spune.

Seara asta atât de liniștită și senzația de protecție pe care o răspândeau brațele lui Phoenix, arcuite în jurul ei, o ajutară să-și uite singurătatea. Așa că începu să-i vorbească despre accidentul de mașină și de eforturile inutile de a-i salva pe cei doi accidentați. Nu intră în detalii medicale, nu pentru că ar fi crezut că Phoenix nu va fi capabil s-o înțeleagă, ci pentru că acum nu mai contau. Muriseră doi oameni. Asta era tot ce conta de fapt. Phoenix percepuse tristețea din vocea ei și încercă să găsească un mod de a o ajuta să nu mai simtă durerea neputinței cu aceeași intensitate.

— E adevărat că doi oameni nu au putut fi salvați, dar ceilalți cinci, da.

Deborah privea în gol, scrutând întunericul ce învăluia frunzele. Se minuna de spusele lui. Cu o singură propoziție adusese la lumină esența problemei, așezând-o în perspectiva justă.

— Ai dreptate, uitasem de asta. Se ridică până ajunse să se rezeme de brațul lui și să-i vadă fața. Îți mulțumesc pentru că mi-ai amintit.

— Cu plăcere. Și fiindcă nu fu capabil să reziste ispitei, își plecă puțin capul și îi acoperi buzele cu ale lui. Ca și înainte, dorința se tălăzui în ei ca un val imens, care îi înecă pur și simplu pentru câteva clipe. Dar indiferent cât de dureroasă era dorința lui, Phoenix se reculese; nu de asta era aici. Ridicându-și iarăși capul, o privi de sus.

— Și cât mi-am tot promis în gând că nu am s-o fac în seara asta.

Ea își trecu limba peste buze, ca și cum i-ar fi savurat gustul.

— Poate că ar fi mai bine să nu mai vorbești singur. Inima lui Phoenix începu să zvâcnească auzind cuvintele ei care ascundeau subînțelesuri destul de evidente. Își trecu un deget peste buzele ei umede de sărutul lui.

— Unul din noi trebuie să vorbească fără încetare, fiindcă altfel am să uit că acum încerc să-ți fiu prieten. Numai prieten. O săltă puțin, astfel încât acum se sprijinea pe genunchiul lui drept, simțindu-i apăsarea ușoară pe picior.

— Spune-mi de ce lucrezi tocmai la serviciul de gardă a spitalului și nu în vreun alt sector, unde să nu trebuiască să te confrunți cu lucruri de genul celor petrecute astă-seară.

— Nu există nicio ramură a medicinei asigurată împotriva impactului brutal cu moartea.

— Da, dar la Urgență ești mereu în tensiune datorită situațiilor critice cu care te lupți la fiecare pas. Era o problemă pe care nu o mai studiasse până acum. Și asta, pur și simplu, pentru că nimeni nu discutase cu ea despre acest subiect.

— Deocamdată, simt că acolo mi-e locul. Este exact ca și la clinica fără plată. Îmi pot vedea rezultatele muncii imediat. Sau aproape.

— Clinica fără plată? Acolo ai fost la sfârșitul săptămânii?

— Mai ajut și pe acolo când pot. Se uită curioasă la micul platou așezat în fața ei, cel pe care Phoenix îl scosese din coș. Nu mai rezist. Spune-mi, ce-i acolo?

— Desertul. Deborah se ruga în gând să scape de încercuirea senzuală a mâinilor lui, care-i cuprindeau talia. Se desprinsese ușor și luă în mână platoul, după care se așeză cu o extremă naturalețe în poziția de dinainte. Nici nu realizează gestul, numai că Phoenix era pe recepție. Și pentru că farfuria era acoperită cu un capac prea bine strâns, el o ajută. De îndată ce capacul năvălaș fu dat la o parte, ea se uită cu atenție înăuntru. Conținutul nu se zărea în adâncimea destul de întunecată, dar văzu suficient cât să-și dea seama că nu-și putea deloc imagina

cam despre ce gen de desert ar fi putut fi vorba. Avea o compoziție tare, neobișnuită, oricum.

— Ce-i asta? El își înclină ușor capul, în așa fel încât să-i vadă fața și-i zise: – Ce, n-ai mai văzut floricele de porumb? Doamne, unde ți-ai trăit viața până acum? La mănăstire?

— Nu, numai că n-am mai văzut până acum floricele purpurii. Vocea ei nu trăda nicio urmă de regret pentru pierderea unei distracții atât de... novatoare.

El se aplecă peste trupul ei și culese un mic bulgăre, ca un conglomerat miniatural de floricele roșii ca sângele.

— Gustă-le! Ceea ce Deborah și făcu.

— Doamne Sfinte, Phoenix, dar astea au gust de struguri! mai luă și el, apoi îi răspunse:

— Asta fiindcă sunt cu aromă de struguri. Ea făcu fețe-fețe.

— Suc de mere și floricele cu aromă de struguri, Doamne Dumnezeu! Presimt că voi avea un coșmar la noapte.

— În cazul ăsta poate că ar fi mai bine să nu rămâi singură. El vorbi pe un ton atât de firesc, încât Deborah nici nu înregistra pe moment ce spusese. Dar când o făcu, puse jos platoul și se răsuci ca să-l poată privi în față.

— Nu putem petrece noaptea împreună, Phoenix!

— Ba putem. Crede-mă, știu ce spun. Sunt mult mai capabil decât crezi să-mi petrec noaptea alături de tine, în pat. Ce cred însă că voiai tu să spui e că nu vrei să se întâmple așa ceva.

— Ar fi o greșeală. El clătină încet din cap, cu o expresie devenită, brusc, serioasă.

— Ar fi un vis. Deborah simți că i se strânge stomacul și că sângele i se transformă în mercur dens, tremurător și aprins.

— Credeam că am stabilit deja lucrurile; nici mie și

nici ție nu ne-ar plăcea doar o aventură de o noapte. Phoenix își ridică un picior, îndoindu-l și sprijinindu-și antebrațul pe genunchi.

— Și ce-ai zice de o relație serioasă, de lungă durată, în care doar eu și cu tine să obținem imposibilul și să ne acordăm exclusivitate temporară?

Deborah sări în picioare, încrucișându-și brațele pe piept și luptându-se cu fiorii care-i alergau pe sub piele. Cu un minut înainte vorbiseră despre sucul de mere și despre floricelele cu gust de struguri, iar acum, el discuta cu seriozitate despre o legătură serioasă. Și nici măcar despre o iubire episodică, doar o legătură. Adică ceva trecător. Pur fizic. Și temporar. Îl auzi ridicându-se, apoi îl simți că își așază brațele peste ale ei. O întoarse cu fața spre el.

— Nu cred că vrei să negi atracția pe care o simți pentru mine, nu-i așa? o întrebă cu o voce tăioasă. Dacă nu i-ar fi citit și lui în ochi focul mocnit al dorinței pătimase, ar fi putut crede că încerca să facă un soi ciudat de glumă. Și mai știa că el are suficientă experiență în domeniu, ca să-și dea seama că ea simțea mai mult decât un interes obișnuit pentru persoana lui.

Într-un fel sau altul, se gândi, va trebui să-l facă să înțeleagă de ce nu ar putea fi niciodată de acord cu o simplă legătură.

— M-am străduit mult și din greu ca să-mi fac viața mai puțin „temporară” decât a fost până nu de mult și, în ciuda faptului că aș fi putut continua tradiția părinților mei, plimbându-mă din oraș în oraș, ca un adevărat nomad toată viața, am ales să mă fixez într-un loc și să-mi construiesc o carieră stabilă, permanentă. Mă simt într-adevăr atrasă de tine, Phoenix. Mai mult chiar decât aș vrea, dar nu sunt genul de femeie care îți trebuie ție. Eu aș vrea mult mai mult de la tine, mai mult decât ești tu pregătit să îmi dai. Și o legătură efemeră nu e nici pentru

unul, nici pentru celălalt soluția corectă.

— Amândoi am fost de acord că nu știm ce naiba se petrece cu noi, o contrazise el. Și niciodată nu vom afla dacă nu ne vedem. Phoenix era atât de aproape, atât de cald și de atrăgător. Simțea că o lasă picioarele odată cu hotărârea.

— A ne vedea nu e nicidecum același lucru cu a ne culca împreună.

El oftă adânc și o luă în brațe din nou, îngropându-și fața în părul ei.

— Așa-i, dar hai să nu vorbim câteva momente despre dorința de a face dragoste, vrei? Mi-e tare greu să încetez să mă gândesc cam cum ar putea să fie.

Deborah recunoscă în gând că și ei îi era la fel de greu. Mai ales că mâinile lui se odihneau în continuare în jurul taliei ei. Credea fiecare vorbuliță pe care o spusese; dar motivele care o făcuseră să vorbească păreau acum de-a dreptul puerile, în comparație cu sentimentele pe care i le stârnea simpla lui prezență.

Cât despre Phoenix, faptul că ținea lipit de el trupul fierbinte și tremurător al lui Deborah însemna pentru el o tortură sublimă. Simțea că respirația și inima ei o luaseră la sănătoasa, ba chiar începu să cocheteze cu ideea că ar putea-o convinge să se răzgândească. Felul în care ea îi răspunsese la sărut cu puțin timp în urmă era exact ce-și putea el dori. Știa că o poate săruta până la moarte sau măcar până ce ar fi căzut jos leșinată. Că în felul ăsta ar fi făcut-o să se predea. Numai că nu așa voia s-o facă să vină în întâmpinarea lui. De când naiba devenise atât de afurisit de altruist? Răspunsul îi veni tot atât de rapid ca și întrebarea. De când o cunoscuse pe Deborah Justin. Înălțându-și capul, își lăsă mâinile să alunece pe conturul umerilor ei, apoi se depărta puțin.

— Cred că e timpul ca tu să intri. Ai avut o zi grea și

ți-ar prinde bine să te odihnești puțin. Lanterna din spatele lui era așezată direct pe pământ, în așa fel încât fața lui rămânea în umbră. Asta nu o ajuta pe ea să-i citească expresia din privire. Trebuia să se mulțumească doar cu vocea lui, care suna rece și puțin amuzată, așa ca de obicei. Aparent, faptul că ea îi respinsese oferta nu părea să-l impresioneze. Deborah se lipi din nou de el.

— Să te ajut să-ți strângi lucrurile din grădină.

— Ah, la naiba, Deborah, intră odată în casă, nu m-ai auzit?

Capul ei se întoarse instantaneu, iar ochii mari căutară să descifreze motivul tensiunii din vocea lui. Phoenix își ținea mâinile încleștate în buzunare, iar picioarele erau depărtate într-un gest agresiv. Se uită de sus la ea. Numai că acum îi observa mușchiul care-i zvâcnea dureros la baza gâtului și maxilarul încleștat. Realiză că Phoenix nu era nici pe departe atât de detașat cum încerca să pară.

Ca să pună capăt acestui nesfârșit chin pentru amândoi, Deborah îndepărtă câteva crengi care-i stăteau în cale, hotărâtă să se îndrepte spre casă. Dar se mai întoarse și-l mai privi încă o dată.

— Phoenix, m-ai ajutat în seara asta să îndur mai ușor moartea celor doi pacienți. Și pentru asta îți mulțumesc. Mâinile lui căzură dezarmate, dar numai o clipă. Strânse iarăși pumnii și mormăind printre dinți ceva destul de „colorat” fu din doi pași lângă ea și îi cuprinse strâns umerii.

— Of, la naiba! exclamă în ciudat, apoi îi astupă gura cu a lui, într-un sărut fără sfârșit. Scufundându-se în căldura ei dulce, Phoenix se simțea sfâșiat de dorință. Măcar în felul ăsta știa că poate fi a lui.

Chiar dacă nu se putea mulțumi doar cu atât. Mâinile și gura erau singurele părți ale trupului lui cărora le

permitea să exploreze trupul lui Deborah. O luă deci în stăpânire cu o foame disperată și sălbatică. Aproape cu duritate.

Deborah nici nu se gândi să-i reziste când limba lui i se strecură printre buze. Gura lui se scufundă orbește într-a ei, stârnindu-i simțurile într-un vârtej amețitor și fierbinte. Se luptă să ajungă mai aproape de el, fiindcă brațele lui, înfipse în pieptul ei, o țineau într-o anumită măsură la distanță. Scânci și-și înfipse ușor unghiile în pieptul lui, ținându-l apoi de un nasture, cu disperarea unui gest de care părea să depindă viața ei. Phoenix mârâi ceva nedeslușit și se luptă din greu cu sine și cu dorința sălbatică de a o pune jos în iarbă. Felul intim în care îi stăpânise gura, îl făcuse și mai incapabil să-și înfrâneze dorința, obsedat de întrebarea: Oare ce gust minunat trebuie să aibă restul trupului lui Deborah? gâfâia când își înălță din nou capul și o privi. În ochii ei strălucea o senzualitate dureroasă. O femeie care te privește astfel te face să-ți vinzi bucuros sufletul diavolului, își zise în gând, fără măcar să îți pui problema dacă nu cumva prețul nu-i prea mare. Âinile îi căzură neputincioase pe lângă trup.

— Hai, Deborah, du-te înăuntru! Du-te până nu te opresc eu.

Deborah făcu un pas înapoi și o creangă îi agăță în treacăt părul. Își ridică mâna la obraz ca să și-l protejeze și mâna îi tremura îngrozitor.

— Voiam să te întreb, zise ea, dacă nu ai vrea să încetezi să-mi mai trimiți tot felul de lucruri la spital? Și cartea mamei tale am vrut să ți-o dau înapoi, dar nu am apucat.

— Bine, n-o să-ți mai trimit nimic. Arboră un zâmbet ușor ironic. Cartea ți-am trimis-o ca să te scot din sărite și să te fac să-mi dai telefon. Cum nu mi-a mers, ți-am trimis cutia cu bomboane și de data asta ai pus mâna pe telefon

și m-ai sunat. Ura tonul ăsta incolor pe care-l avea acum vocea lui, mai ales că știa că ea era cauza. Dacă l-ar fi făcut pe el fericit, ar fi fost nefericită... și asta nu le prea lăsa loc de întors. În consecință era mai bine pentru amândoi să se despartă.

— Mă duc să-ți aduc cartea mamei tale. Se depărta de el, fără să reușească să se descurce în beznă, până în clipa în care ochii i se obișnuiră cu întunericul. Reuși deci să ajungă fără să se împiedice la ușa din față. Ar fi fost mai scurt s-o ia prin ușa din spate, aceea care dădea în curte, numai că era încuiată. Intrând în casă, aprinse imediat luminile din hol. Auzi motorul *Bronco-ului* pornind, dar știa că își parcase mașina în spatele lui, deci nu ar fi avut pe unde să iasă din alee. Intră în dormitor, unde lăsase cartea lui Sky Maiden.

Se întoarse apoi la ușa principală, așteptându-se să-l găsească pe Phoenix așteptând-o. Dar el nu era acolo. Și camioneta dispăruse din parcare. Deodată îi veni în minte gândul că el nu-i restituise cheile mașinii ei, când i le luase ceva mai devreme ca s-o ajute. Probabil că îi mutase pur și simplu mașina, după care dispăruse. Încă cu cartea lui Sky Maiden în mână, se îndreptă spre mașina ei și se uită prin parbriz. Inelul cu toate cheile pe el era acolo, pe perna scaunului din dreapta șoferului. Încuie mașina și intră în casă. Descuie ușa din spate și ieși în curte; lanterna era la vechiul ei loc, pe măsuta din verandă. Salcia își agita ușor ramurile în răcoarea brizei. Nici urmă de coș, pătură sau vreun bărbat înalt și suplu, tolănit sub salcie. Singurul semn că sub copac stătuse cineva era iarba culcată pe o porțiune destul de mare, acolo unde trupurile lor stătuseră până nu demult. Valuri-valuri de emoții resuscitate de amintirea fierbinte a gurii lui căutând-o pe a ei o scăldară din nou. Începu să măsoare curtica în sus și-n jos, cuprinzându-și trupul cu brațele, ca și cum ar fi avut

nevoie de ceva care s-o adune puțin. O durea tot trupul, pielea îi devenise excesiv de sensibilă la orice senzație, iar respirația nu-și mai regăsea ritmul firesc. Pentru cineva care tocmai luase o decizie înțeleaptă, refuzând oferta unei simple legături, nu era prea fierbinte.

CAPITOLUL 6

Până la sfârșitul săptămânii, Deborah se resemna cu gândul că Phoenix ar merita totuși un loc în viața ei. Așteptă un semn, ziua sau noaptea. Mai ales noaptea, atunci îi era cel mai greu, fiindcă era atât de singură în întuneric. Și, în loc să-i treacă durerea asta chinuitoare cu timpul, se pare că devenea tot mai greu de suportat. Voia să-l vadă pe Phoenix, să-l atingă, să-l simtă lângă ea.

Soarta o ajută să-și ia pentru scurt timp gândul de la bărbatul care o obseda, dar pe care știa că nu-l va putea avea niciodată. Din cauza anulării unui turneu programat cu prea mult timp în urmă, părinții ei își anunțară sosirea mai devreme decât îi așteptase ea. Sâmbătă însă, când ei ajungeau în oraș, ea era de gardă, așa că lăsă cheia de rezervă la Belle, în cazul în care ai ei ar fi ajuns înaintea ei acasă. Îl instruisese exact pe taică-său ce are de făcut, dar asta nu era o garanție că n-o să dea fuga la primul vecin, așa cum îi era obiceiul. Reușea întotdeauna să descoasă pe oricine și nu ar fi fost de mirare dacă s-ar fi trezit cu el chiar la clinică, în timpul programului. Nu ar fi fost de altfel prima dată. Și, probabil, nici ultima. Sperase că va scăpa mai repede de la treabă, dar intervenise nu de mult o epidemie de gripă neobișnuit de extinsă ca arie și asta îi ținuse pe ea și pe toți ceilalți ocupați până la ora închiderii clinicii, adică la cinci.

Când își oferise prima dată ajutorul voluntar în această mică clinică, în care era tratată populația nevoiașă a orașului, o făcuse fiindcă îi era greu să accepte că unor astfel de oameni li se închidea pur și simplu ușa în nas,

refuzându-li-se ajutorul medical și minimum de medicamente. Pentru inimoșii care lucrau aici o parte a zilei, așa ceva nu era posibil. Reușeau cumva să fie și aici și la slujbele lor stabile, dar pentru câți pacienți erau aici, ar fi trebuit asigurat un program de douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Deborah căută să-și reîmprospăteze în minte ceea ce trebuia să știe că să nu înnebunească: putea ajuta doar atât cât îi stătea în putere și trebuia să accepte că lucrurile pe care nu le putea schimba trebuie luate ca atare. Și în seara asta îi fusese și mai greu să pună punct consultațiilor. Oamenii stăteau înșirați afară, ignorând panourile informative care îi orientau spre spitalele de urgență. Oricât de aproape le-ar fi fost, le erau inaccesibile din punct de vedere financiar.

Ieșind pe intrarea de serviciu, Deborah se îndreptă spre mașina ei, însoțită de o asistentă. Grace Harvey avea vreo cincizeci de ani și era o ființă extrem de veselă și optimistă.

— Sper din tot sufletul ca Ed să aibă chef de gătit în seara asta, zise Grace când ajunseră la mașină. Nu vreau nimic altceva decât să stau tolănită pe bătrânul meu recamier, să văd la televizor vreo emisiune de aia pentru retardați, ca să nu mă solicite „telectual” și să fiu „legumă” măcar vreun ceas-două.

— Și ce legumă ai prefera să fii? o întrebă Deborah.

— Păi, ceapa sau usturoiul. Numai așa Ed nu ar mai fi tentat să mă care iar la Paco în seara asta.

— Ce-i asta, Paco?

— Un restaurant în stil country-western, de pe Broad Street. Are Ed un prieten acolo. Tipul cântă în orchestră. Grace oftă cu resemnată înțelepciune. Bărbatul ăsta, pe care l-am luat de bărbat, fir-ar să fie, nu e în stare să facă un amărât de undoi pe ring, dar încă arată al naibii de chipeș într-o pereche de blugi strâmți.

— Și ce și-ar putea dori o femeie mai mult? Se pare voi sfârși totuși seara la Paco. - S-ar cam putea. Asta facem de obicei sâmbătă seara. Dar dumneavoastră, domnișoară doctor? Aveți niscăi întâlniri „fierbincioare” la un restaurant mișto? Vă implor, ziceți că da, ca să mă pot gândi la dumneavoastră luând cina în compania unui tip senzațional, la o masă ca lumea, cu tot dichisul: față de masă de olandă fină, sfeșnic cu lumânări etc. Asta în timp ce eu o să curăț alune și-o să mai trag o dușcă dintr-o bere gulerată. Deborah râse, scuturându-și capul.

— Regret profund că te dezamăgesc, dar nu am nicio întâlnire „fierbincioară” sau mai călâie. Mi-au sosit părinții, așa că o să ieșim, probabil, astă-seară să mâncăm undeva, dar mă îndoiesc că vom alege vreun loc pretentios și scump. Grace deschise portiera mașinii sale și își aruncă poșeta pe locul din dreapta, apoi zise: - De ce nu vă aduceți familia astă-seară la Paco? Știu că am prezentat totul într-o lumină cam „cenușie”, dar nu-i chiar așa. Iar mâncarea e excelentă. Ne distrăm întotdeauna bine acolo.

— O să mă mai gândesc. Unde ziceai că e? Grace îi repetă adresa, după care se urcă în mașină, neuitând să spună că s-ar bucura dacă se vor întâlni cu toții diseară acolo. Deborah nu promise însă nimic. Totul depindea de părinții ei; nu știa dacă au ajuns sau dacă nu sunt prea obosiți pentru așa ceva. Nu-și amintea ca vreodată, în viața ei, să-și fi văzut tatăl obosit, dar exista o „primă dată” pentru orice. Dacă era după ea, ar fi rămas acasă, cinând la gura sobei, discutând despre viața lor și ducându-se apoi devreme la culcare. Oricum, cu o familie imprevizibilă ca a ei, era cu desăvârșire imposibil să faci planuri și să le mai și pui în aplicare. De îndată ce dădu colțul, intrând pe străduța ei, știu că ai ei sosiseră. O mașină uriașă, din aceea pentru o întreagă familie, sistem caravană, era parcată în fața casei, iar culoarea, un portocaliu

remarcabil, o făcea imediat remarcată. În plus, era presărată cu tot felul de desene cu chipuri de clovni, baloane și alte chestii super colorate, iar deasupra gemulețelor rotunde era scris cu litere negre, mari de-o șchioapă: Parcul de distracții Justin.

Toți copiii din vecini se adunaseră ciorchine, ca să se zgâiască la ciudatul vehicul. Îi acordară doar o privire în trecere, când intră în parcare, dar, cum nu era nici pe departe tot atât de interesantă ca și mașina-caravană, micul public își întoarse din nou atenția spre ciudata casă pe roți.

Ușa de la intrare era larg deschisă, așa că se auzea cu ușurință vocea bubuitoare a tatălui ei și râsul lui inegalabil. Era secondat de vocea cam certăreață a mamei. O surprinse remarca mamei sale, care îl muștra preventiv pe tatăl ei, ca nu cumva să spargă serviciul de porțelan al fetei. De fapt nu era de mirare: tatăl ei jonglând cu porțelanurile ei cele mai bune, ar fi fost ceva în spiritul lui obișnuit.

De îndată ce intră în casă, o zări pe Belle stând pe canapeaua din living, alături de Stan, îmbrăcat în uniformă de polițist. Amândoi aplaudau entuziast, în timp ce Krakor Justin jongla cu patru farfurii deodată. Mama lui Deborah stătea pe un scaun, având un zâmbet tolerant pe chip. Dar mai era încă cineva care urmărea demonstrația tatălui ei. Stătea lângă scaunul mamei sale, sprijinit cu un umăr de perete. Șocată, Deborah se zgâi la el, fără să poată spune nimic. Se întrebă ce căuta el aici, tocmai când reușise să accepte ideea că ei doi nu trebuie să se mai vadă niciodată. Indiferent ce motive o fi avut el ca să vină aici, nu avea de gând să-l întrebe nimic în fața părinților săi. Atenția tuturor se focaliză asupra ei, când rosti din ușă:

— Papa, e unicul meu serviciu!

Tatăl ei îi zâmbi, fără însă să-i scape ocazia de a o

tachina.

— Păi, atunci ai grijă să nu-l spargi cumva. Și niciuna, nici două, aruncă o farfurie spre ea. Geanta ei căzu la pământ cu o bufnitură înfundată, pe când ea prinse automat farfuria. I-o înapoie la timp, ca s-o poată prinde pe următoarea. După câteva minute bune de plimbat de colo-colo farfuriile, le prinse pe toate stivindu-le expert într-o singură mână. Le așeză pe masă, apoi o luă la fugă spre taică-său și îl îmbrățișa cu drag. El era cu numai câțiva centimetri mai înalt ca ea, dar mai greu cu vreo treizeci de kilograme: un omuleț grasuț, cu părul în șuvițe roșii ca flacăra și albe la un loc, iar pe chip cu un zâmbet jovial.

— Ce mai face fetița mea mititică? îl sărută pe obraz.

— Se simte ușurată că nu i-ai folosit veioza. Strecurându-se apoi din brațele tatălui, se întoarse către maică-sa și se aplecă s-o sărute pe obraji.

— Bună, mami, ce mai faci? Ellie Justin arăta extrem de fragilă, subțirică și scundă, și cu un păr la fel de ondulat și de roșu ca al lui Deborah. Ridică mâna s-o mângâie pe obraz, răspunzându-i:

— Bine, drăguța mea, dar ne-a fost dor de tine. În vocea ei se putea descifra o urmă de accent european, datorat părinților ei bulgari. Prietenii tăi au făcut greșeala de a-l întreba pe tatăl tău cu ce se ocupă. Și iată rezultatul. Luând mâna mamei sale, Deborah se așeză pe marginea scaunului ei.

— Și atunci, tata s-a „sacrificat” Mă tem că lucrezi prea mult.

Krakor veni și el lângă Deborah și o ridică ținând-o de mână.

— Ți-ar trebui un pic de mâncărică și o odihnă ca lumea. Du-te să te schimbi și pune-ți ceva drăguț pe tine. O să mergem cu toții să mâncăm într-un loc pe care mi l-a propus chiar prietenul tău. Deborah îl țintui pe Phoenix cu

o privire asasină, ridicând din sprâncene la auzul cuvântului „prieten” El surâse vag și ridică a inocență din umeri, în semn că nu era vinovat de concluziile la care ajunsese tatăl ei în legătură cu relația dintre ei.

Belle se ridică în picioare și-l luă de mână pe Stan.

— Și noi avem nevoie de o „diversiune”. Ce-ar fi să ne întâlnim acolo cu toții?

Îi adresase de fapt întrebarea lui Phoenix, dar îi răspunse tatăl lui Deborah, simultan cu un gest tandru cu care-i dădu pe ușă afară.

— Sigur, ne întâlnim de îndată ce se îmbracă Deborah, Sau mai bine, ne vedem acolo. Câteva minute mai târziu, o împingea pe Deborah ușor spre dormitorul ei.

— Mamă, de ce n-o ajuți pe Deborah să se îmbrace, până mai stau și eu pe lângă junele ei? Vreau să-l cunosc. A încerca să i se opună tatălui ei, când el hotărâse deja, era cu neputință. Și Deborah știa asta foarte bine. Încercă, totuși.

— Tati, Phoenix este...

— Mort de foame, interveni Phoenix din zbor. Apoi văzând-o că încă ezită, întrebă: - Nu ai o pereche de blugi?

— Ba da, dar...

— Atunci, puneți-i! Unde mergem noi se poartă mai mult confortul, decât supereleganța. Deborah cedă. Cu toate că vorbele lui semănau foarte mult cu o poruncă, nu zise nimic din cauza părinților ei, iar el știa asta și profita fără scrupule. Asta se putea citi și din expresia amuzată a ochilor lui.

Mama ei o însoți în dormitor și se așeză pe pat. Deborah, deschise ușa de la șifonier și începu să scoțească printre rochiile atârinate ordonat pe umerașe.

— Îmi place, Deborah.

— Cine, mamă?

— Nu-mi face situația mai grea, iubito. Știi foarte

bine despre cine vorbesc. Despre tipul cel chipeș și înalt din casa ta. Cred că ar putea topi și ghețurile de la poli cu privirea lui înfocată. Am auzit vorbindu-se despre „ochi de alcov”, dar acum e prima dată când văd și înțeleg ce înseamnă asta. Obişnuită cu stilul franc al mamei ei, Deborah își continuă explorarea prin dulap.

— Totuși, mama, nu e ce crezi tu. Nici măcar nu am ieșit împreună în oraș. Absolut niciodată. L-ați găsit la Belle când ați venit?

— Nu, dar a sunat ceva mai devreme și l-a prins pe tata la telefon, i-am spus lui Krakor să lase robotul conectat, dar îl cunoști pe taică-tău.

Nu putea scăpa ocazia de a vorbi cu cineva și de a-i face capul calendar.

Deborah scoase în cele din urmă o pereche de blugi și un tric ou de bumbac, în culoarea aurului vechi.

— Și cum a trecut Phoenix de la telefon la prezența în propriul meu living?

Ellie se îndreptă spre măsuța de toaletă și deschise cutia cu bijuterii pe care i-o dăruise fetei la a șaisprezecea aniversare. Muzica delicată care începu să picure în încăpere, când săltă capacul, o făcu să zâmbească.

— Tatăl tău l-a invitat să meargă cu noi diseară. Și îi invitase deja și pe Belle și pe prietenul ei, polițistul, să meargă și ei. Cu cât mai mulți, cu atât mai nostim, după cum îi place lui să spună.

— Evident, toată lumea a fost de acord cu tata, de vreme ce nimeni nu a refuzat invitația. Ellie luă un lăntșor, a cărui încuietore avea forma unei inimioare.

— Îmi amintesc când mi l-a dat tata. Tocmai împlinisem opt ani. Ce mult aș fi vrut să-l fi cunoscut și tu, Debbie. Era un om atât de dulce, cu o mustață albă și strufoasă, care te gâdila când te săruta. Prietenii tăi au fost surprinși aflând că avem o caravană. Brusca

schimbare a subiectului, ca și tonul mamei ei, o făcură pe Deborah să-și întoarcă imediat capul.

— Dar nu-i cunosc pe oamenii ăștia, așa cum vă închipuiți tu și tata.

— Și nici ei nu te cunosc pe tine, de vreme ce nu le-ai vorbit despre familia ta.

— Nu încep să sporovăiesc despre familia și mediul din care mă trag în chiar secunda în care cunosc pe cineva. Mamă dragă, l-am cunoscut pe Phoenix la spital, iar Belle locuiește ușă în ușă cu mine. Nu am avut prea mult timp să-mi fac cunoștințe de când stau aici.

— E o situație care trebuie să se schimbe. Închizând caseta cu bijuterii, Ellie clătină dezaprobat din cap. Trebuie să faci și altceva în afară de munca ta. Și chiar din seara asta vei începe. Grăbește-te și hai să mergem. Eu mă duc dincolo să mă alătur tatii și chipeșului tău prieten. Deborah mormăi cu voce tare. Îi era destulă tortura faptului că tatăl ei și Phoenix erau împreună, vorbindu-și cine știe ce, dar acum li se alătura și mama ei. Cea mai bună soluție era deci să se grăbească cât putea de mult, mai înainte ca părinții ei să-l inițieze pe Phoenix în cele mai mici detalii ale vieții ei, de la naștere și până în prezent. Își trase sufletul și execută ultima manevră, încheindu-și din mers fermoarul la pantaloni. Numai că parcă nu-și amintea să-i fi fost atât de strâmți vreodată, numai că acum nu mai avea timp să mai caute o altă pereche. Își băgă tricoul în pantaloni, își strecură picioarele într-o pereche de cizme de piele și-și pieptănă din mers părul, trecându-și degetele prin el. Ieși din dormitor și se îndreptă glonț spre living. Dar când ajunse acolo, încăperea era goală. Nu puteau fi decât într-un singur loc. Probabil că tatăl ei voise să-i arate lui Phoenix casa lui pe roate.

Zâmbind datorită reacțiilor atât de previzibile ale

tatălui ei, Deborah își scoase cheile din poșetă și le îndesă în buzunarul de la pantaloni alături de permisul de conducere, cartea de credit și ceva bani. Apoi își luă geaca din cuierul din hol și fu gata de plecare. Încuie ușa și se grăbi spre camionul ambulant al părinților ei. Cu puțin noroc, ar putea să-l facă pe tatăl său și pe Phoenix să se urnească din spatele mașinii și să-i mute în interior, pentru a pleca, în sfârșit.

Stând lângă mama ei, era acum prea departe de Phoenix ca să-l mai întrebe între patru ochi ce căuta acolo. Și apoi, tatăl ei era prea ocupat cu întrebările puse lui Phoenix, în legătură cu afacerile cu care se ocupa acesta din urmă. Pentru cineva care nu avea o casă permanentă și stabilă, Krakor Justin știa al naibii de multe lucruri despre domeniul construcțiilor. Lui Deborah acest lucru nu i se părea ciudat, dar lui Phoenix, da. Îi tot arunca lui Deborah priviri uimite, cărorora ea le răspundea cu un zâmbet vag. Tatăl ei, conducând în maniera lui gen „zidul morții”, urma indicațiile lui Phoenix și, în mai puțin de zece minute, ajunseră la destinație. Adică la Paco. Nu putu să se abțină, așa că chicoti amuzată, pe când Phoenix o ajută să coboare.

— Ce găsești că e atât de amuzant? o întrebă el. Ea scutură din cap și spuse: – Destinul, îi explică criptic, după care o luă la picior, să-și ajungă din urmă părinții. Phoenix nu înțelegea despre ce îi vorbise ea, dar nici n-o mai întrebă nimic. De când vorbise, cu puțin timp în urmă, cu Krakor Justin la telefon, avea senzația că e purtat de colo-colo pe covorul fermecat. Nu avea cum să mai dea înapoi, acum când reușise să obțină ce-și dorea mai mult pe lume. Să fie cu Deborah. O sunase dintr-un impuls greu de stăpânit sau de înțeles. Dar, indiferent de motivele care îl împinseseră la acest gest, nu regreta. Nu numai că acum era alături de ea, dar avea ocazia de a descoperi o latură a

ființei ei despre care nici nu ar fi bănuț măcar că exista. Era vorba de Debbie, fiica acestor oameni extraordinari, nu de doctorița Deborah Justin. Era o altă Deborah, una care jongla abil cu patru farfurii deodată, ridicând vocea așa cum el nu o mai auzise vreodată. Era acea Deborah care fusese crescută într-o locuință ambulantă și își petrecuse toată copilăria într-o caravană. Acea Deborah despre care îi povestise cu atâta plăcere tatăl ei. Phoenix era conștient de faptul că Deborah intenționa să-l țină și mai departe la distanță, atât din punct de vedere sentimental, cât și fizic. Numai că acum el n-o va mai lăsa să-l îndepărteze. Nu și de astă dată. Timp de o săptămână petrecuse fiecare minut liber din viața lui visând la ea. Faptul că nu se văzuseră în tot acest timp nu reușise să-l vindece de dorința înverșunată pe care o simțea alături de ea. Singura posibilitate pe care o vedea ar fi fost deci să se sature o dată pentru totdeauna de ea. O ajunsese din urmă chiar la intrarea în restaurant și o înșfacă de braț ca să n-o mai lase s-o ia înainte. Formau o pereche de acum înainte, fie că ea își dădea seama sau nu de asta. Își făcură drum printre mese către colțul unda Belle și Stan îi așteptau deja.

— Hei, Stud (Înseamnă și „armăsar”, dar și „stâlp de rezistență, pilon”)! îl strigă deodată una dintre chelnerițe, unde mi-ai fost până acum?

— Undeva unde-s ferit de bucluc, Clare dragă. Dar tu? Clare îi făcu cu ochiul.

— Eu nu. O să mă găsești în bătaia vânturilor și peste un secol. Când Phoenix îi ofer un scaun lui Deborah ca să se așeze, îi privi critic pe amândoi.

— Ei, Stud?

— Crede că e nostim să-mi spună așa, pentru că lucrez în construcții.

Deborah i-ar fi putut replica, eventual, că probabil

chelnerița avea un motiv mult mai întemeiat să-i spună astfel. Ar fi fost greu de altfel să nu observe privirile pe care i le aruncau lui Phoenix celelalte femei din sală. Recunoștea ușor expresia de pe chipul lor, fiindcă și ea arătase la fel când îl zărise prima dată: femela năpădită de dorință pentru masculul perfect. Datorită numărului mare de scaune îngrămădite în jurul mesei insuficient de mari, se trezi practic lipită de Phoenix.

Și asta o făcea să nu se simtă prea la largul ei. Coapsa lui era lipită de a ei, transmițându-i furnicături înfiorate. Îi simțea căldura și musculatura puternică. În zadar încerca să nu le înregistreze. Tatăl ei prezida masa precum un rege printre mesenii săi dragi, pe care îi întreținea cu voioșie. Mai ales Belle, era absolut fascinată de istorioarele care curgeau ca un fluviu din gura bătrânului. Când ajungea la poantă, tot el râdea mai tare decât ceilalți. Iar când Belle, răspunzând invitației lui de a se tutui, îi pronunța numele cu accentul sudist, ieși un fel de „Craker” (Biscuit) care-l făcu să leșine de râs.

Ca într-o piesă de teatru, îndelung repetată, Deborah și mama ei plasau ocazional o replică sau două, în răspuns la ceva ce spusese el. Dar în rest, ambele femei își putură mânca în liniște mâncarea, în timp ce ceilalți ascultau ca vrăjiți întâmplările vieții de nomad pe care o dusesese Krakor.

Phoenix era fascinat, cu precădere, de acele amintiri în care era vorba de Deborah. Acum, în sfârșit, înțelegea cum de știa ea să conducă tiruri și camioane cu remocă, să dreseze poneii sălbatici și multe altele. Îi stătuse inima în loc când auzise de la Krakor cum se urcase ea odată pe un Montagne-Russe ca să salveze un copil rămas acolo sus, singur. Și rămăsese acolo, până ce unul dintre mecanici reparase motorul mașinăriei. Pe atunci avea doar paisprezece ani.

După ce terminară de mâncat și chelnerița debarasa masa, Belle și Stan rămaseră mai departe să asculte întâmplările din lumea spectacolului, dar Phoenix nu voia să mai audă de pățaniile lui Deborah, oricare ar fi fost ele. Imaginându-și-o cum atârnamea cândva la o înălțime amețitoare îl apucase tremuriciul și chiar dacă putea să pară că nu-i în toate mințile, simțea nevoia să o simtă în brațele lui, în siguranță. Ținându-i scaunul, îi întinse mâna într-un gest de invitație.

— Te rog să dansezi cu mine. Deborah îi aruncă o ocheadă, apoi studie ringul de dans unde evoluau câteva perechi în tipic texanul pas de „two step”.

Mama ei se aplecă peste masă și o bătu ușor pe mână într-un gest liniștitor.

— Du-te, du-te, scumpa mea. Imediat ce tatăl tău isprăvește de povestit treaba cu tornada din 77, o să-l târăsc fără milă pe ring. Deborah îi dădu mâna lui Phoenix. Ar fi putut să-i refuze invitația, dar dacă ar fi făcut-o, maică-sa s-ar fi speriat că fetița ei nu se distrează din pricina prezenței părinților ei.

Phoenix nu se dădu la o parte să-i facă loc când ea se ridică în picioare, astfel încât se aflau la câțiva milimetri distanță unul de celălalt, când îl avertiză:

— Nici măcar să nu-ți treacă prin minte. Ochiul lui se făcură mari-mari.

— La ce?

— Să-mi spui cumva „Debbie” El zâmbi.

— Nici prin cap nu mi-ar fi trecut.

Lui îi trecuse cu totul altceva prin minte, și anume s-o sărute pasionat și înfometat de dragostea ei. Conducând-o pe ringul de dans, își puse mâna dreaptă pe umărul ei stâng.

— Puteți să faceți vreo „doi pași”, domnișoară? o persifla el.

— Dar o pasăre poate cânta? El își strânse și mai tare mâna pe umărul ei și o conduse, zâmbind, printre celelalte perechi, în ritmul dansului de western american

— Trebuia să-mi închipui că o femeie care escaladează tot felul de înălțimi ca să salveze micuții înspăimântați și care poate înlocui cu succes o ghicitoare în palmă, poate executa cu succes și un amărât de un-doi, acolo.

— Nu crede chiar tot ce-ți spune tatăl meu. Îi place să „brodeze” puțin pe marginea realității, chiar dacă în felul ăsta se depărtează de realitate. Muzica o dădu pe o melodie mai lentă, o melodie despre un tip cu inima zdrobită. Phoenix o lipi mai tare de el, privind-o fără încetare în ochi.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre familia ta neobișnuită. O ținea atât de strâns, încât Deborah simțea catarama de la cureaua lui apăsându-i abdomenul. Cum își simțea trupul topindu-i-se parcă, încercă să se sustragă de la subiectul care-l interesa atât de mult pe el.

— Dar nici tu nu mi-ai spus nimic despre ai tăi.

— Ți-am spus mai mult decât am spus vreodată până acum unei femei care mă interesează. Știi câte ceva despre mama și despre fratele meu.

— De ce mi-ai povestit despre ei, dacă nu e un lucru pe care să-l fi făcut până acum cu nimeni. Gura lui se strâmbă ușor într-un zâmbet ironic.

— Habar n-am. Cu tine fac o mulțime de lucruri pe care nu le-am mai făcut până acum cu nimeni.

— Ca, de exemplu?

— Ca de exemplu să te las singură când aș fi putut să-mi petrec toată noaptea în patul tău. Nu te încorda toată. Știi bine că e adevărat. Felul în care mi-ai răspuns la sărut m-a ținut treaz toată noaptea. Atunci nu mi-a păsat prea mult. Acum însă descopăr că nicio altă femeie nu mă

mai interesează. Mi-ai distrus apetitul pentru celelalte femei, Flacăra. Numai la tine mi-e gândul dimineața, la prânz și seara, dar mai ales noaptea. Ce vrei să faci cu mine?

De vreme ce el alege tocmai acest moment ca să lanseze într-o piruetă, fu nevoit să mai aștepte cu răspunsul până ce se află iar în fața lui.

— Să știi că nu m-am răzgândit, Phoenix. Nu vreau o legătură cu tine.

Ochii lui păreau încă și mai întunecați în lumina difuză.

— Te păstrezi pentru verighetă și pirostrie? o întrebă, pe un ton obraznic.

Ar fi vrut să-l lovească. Și chiar ar fi făcut-o, dacă nu ar fi fost atâta lume în jur și, mai ales, dacă nu ar fi simțit privirea mamei ei ațintită asupra lor. Fu obligată să reducă din pedeapsă, alegând varianta de a-l lăsa singur pe ring.

Făcuse doi pași când brațul lui îi încercui talia și o reținu în ultima clipă. Cuprinzând-o iarăși în brațe, își coborî puțin capul, așa încât să-i atingă gâtul cu buzele.

— Iartă-mă! îi susură în ureche. M-ai strâns atât de tare în chingi, m-ai prins în mreje în așa hal, încât nu mai știu ce spun și ce fac. Deborah închise ochii, luptându-se cu emoțiile care zbârnâiau în trupul ei, asemenea corzilor unei viori. Vocea lui emoționată și trupul tensionat îi spuneau mult mai mult decât o făcuseră cuvintele lui. Deci era și el la fel de confuz în legătură cu tot ceea ce se întâmpla între ei ca și ea, realizează cu uimire Deborah. Și se lupta din greu să scape sau măcar să înțeleagă. Punându-și mâinile pe umerii lui, reveni alături de el în ritmul de „two step” și, într-o clipă, se pierdură printre celelalte perechi din ring. Următorul cântec se nimeri a fi tot povestea unei inimi sfărâmate de o iubire neîmpărtășită. Țesătura aspră a blugilor lor se freca la fiecare pas pe care

îl făceau împreună. Când îl auzi respirând mai precipitat, își ridică puțin capul ca să-l poată privi. Privirea lui ardea când o întâlnește pe a ei, iar buzele ei șoptiră stins, ca un oftat dulce, numele lui. El clătină din cap.

— Nu mă mai privi așa, Deborah. Va trebui să te duci acasă cu părinții tăi, nu cu mine. Și nici nu știi cât mi-e de greu să nu uit asta.

— Hai să ne întoarcem la masă. Așa nu facem decât să ne chinuim unul pe celălalt.

— Întoarce-te tu. Eu mă duc puțin până la bar. O să revin la masă de îndată ce o să mă mai răcoresc suficient cât să nu-l oblig pe tatăl tău să-și folosească pe pielea mea pușca aia grozavă pe care am văzut-o în spatele mașinii lui.

Cum îi simțise dorința manifestată clar când trupurile lor se lipiseră intim în timpul dansului, Deborah nu-l mai întreabă despre ce vorbește. Dădu doar din cap încuviințând și se depărta cu pași ușori, dar șovăielnici. Se simțea, brusc, cuprinsă de un frig greu de stăpânit, acum când trupul lui lipit de al ei nu-i mai transmitea căldura lui minunată. Dură pe puțin un sfert de oră până ce Phoenix reveni la masa lor. Orchestra luase o scurtă pauză, așa încât toată lumea putea discuta fără să ție ca mai înainte. Chiar atunci, Grace Harvey și soțul ei o descoperiră pe Deborah și veniră la masă ca să pălăvrăgească puțin. După ce fură prezentați părinților ei, lui Belle și lui Stan, se așezară puțin, răspunzând invitației lui Krakor, căruia atât îi trebuise: să afle că Grace era colegă cu Deborah la clinica fără plată. Urmă un potop de întrebări legate de răni și de bolile pe care le tratau acolo. Când Phoenix veni și se așază lângă Deborah, Krakor tocmai povestea una dintre incursiunile lui la Spitalul de Urgență. Atunci se interesase de tipul de răni provocate de accidentările muncitorilor care lucrau în parcul lui de distracții. Și asta fusese primul pas pe calea influențării fiicei sale ca să

opteze pentru meseria de doctor.

— Ea era singura care suporta să vadă sânge curgând fără să cadă jos, leșinată. I-am zis, aşadar, să se facă doctoriţă şi să călătorească mai departe cu caravana noastră ca să ne scutească de toate notele alea de plată piperate, ori de câte ori era nevoie de ajutor medical. Ea m-a ascultat, dar numai până la un punct. Phoenix se aplecă spre Deborah.

— Cât e adevărat din ceea ce am auzit?

— Totul, zise ea cu voce scăzută, doar că a uitat să vă spună că atunci când mi-a înşirat cele de mai sus el glumea de fapt, în timp ce eu l-am luat în serios. Aşa că el a fost de departe cel mai surprins dintre toţi când am intrat la liceul sanitar. Se uită spre tatăl ei, care trecuse deja la o povestioară cu final fericit, asta era evident, de vreme ce intervenise el, Krakor Justin. Apoi, Deborah continuă cu glas scăzut:

— Nu am rămas niciodată într-un loc prea mult timp, aşa că nu am putut merge regulat la vreo şcoală. Mi-am făcut studiile în sistemul „prin poştă”, dacă ştii ce vreau să zic, adică îmi trimiteam temele şi primeam lecţiile următoare numai prin poştă. O singură dată am încercat să frecventez o şcoală obişnuită. Asta se întâmpla în Bakersfield, California, fiindcă acolo am stat o lună încheiată cu caravana. Dar m-am simţit de parcă aş fi fost căzută de pe altă planetă. Nu aveam absolut nimic în comun cu ceilalţi copii. Şi m-am întors bucuroasă la sistemul meu şcolar „prin poştă”, până când am împlinit şaptesprezece ani şi m-am hotărât să urmez colegiul. Mama a ghicit că voiam să evadez, să scap de viaţa de hoinăreală veşnică şi m-a ajutat, discutând cu tata şi convingându-l să mă lase să plec.

— Frate-meu, Denver, şi cu mine, ne-am petrecut verile în rezervaţie, în Arizona, iar iernile la tatăl nostru, în

Virginia. După ce stăteam trei luni de zile desculți și înnoptam sub cerul liber, la flacăra unui foc bun, eram nevoiți să redevenim fii respectabili ai unui cunoscut crescător de cai din Virginia. Și asta timp de nouă luni. Mulțumită de această scurtă incursiune în trecutul lui Phoenix, Deborah zâmbi.

— Pariez că a vă încălța era unul dintre cele mai grele lucruri pe care le aveți de făcut la tatăl vostru. Dar zâmbetul lui de răspuns nu conținea niciun pic de veselie.

— Nu, cel mai greu nu era să ne dăm seama cărei lumi îi aparțineam de fapt, celei indiene sau celei a albilor. Căci între aceste două lumi e o diferență imensă.

— Ca între un ștregar vagabond și un mic orășean manierat. Niciunul nu-l poate înțelege pe celălalt. Phoenix nu desluși nici autocompătimire pentru propria ei persoană, nici milă pentru copilăria lui sfâșiată între două lumi diferite. Nu, vocea ei nu avusese nimic din toate astea. Nu făcuse decât să menționeze pur și simplu punctul ei de vedere. Și avea dreptate, își dădu el seama. Trecutul ei semăna destul de mult cu al lui, fiindcă niciunul din ei nu simțise ca aparținuse cu adevărat lumii în care trăiseră. Fiecare își făurise un cotlon în propria viață, unde se statornicise. Ca și cum un șir lung de piese de domino s-ar fi prăbușit, Phoenix făcu legătura înțelegând încă ceva. Atât el, cât și Deborah reușiseră cu succes să-și adapteze viețile la modelul lor ideal, făcând în acest scop tot soiul de schimbări. Așa că nu aveau de ce să nu mai facă încă una. Pentru traiul lor în doi. Deborah îl urmărise cu atenție, așa că privirea lui nu-i scăpă. Rămase fără grai. Fiindcă privirea aceea ar fi putut topi și ghețurile de la poli, vorba maică-sii.

— De ce te uiți așa la mine? îl întrebă în șoaptă.

— Cum mă uit?

Răspunsul ar fi putut fi la fel de „exploziv” ca și felul

în care ea reacționa la căldura aprinsă a dorinței lui care-i strălucea în ochi. O privea cu atâta intensitate, încât parcă voia să i se infiltreze pe sub piele. Ea intră în defensivă și își încheșta brațele peste piept, într-un gest de autoprotecție.

— Încetează, Phoenix! îi zise, nereușind să-și regleze respirația accelerată. Doar am hotărât deja amândoi că nu ne vom implica sentimental unul față de altul.

El se aplecă peste masă și o luă de mână, apoi se întinse după paharul ei cu suc și, în același timp, mâna lui coborî sub fața de masă. Acolo, neștiută, se încheșta pe piciorul ei. Zâmbea, în timp ce bău o înghițitură din paharul ei, apoi îl așează cu grijă pe masă.

— M-am răzgândit, zise încet, în timp ce mâna lui îi mângâia coapsa în neștire. Deborah își simți gura uscată.

— Eu însă nu.

— Ba da. Doar că nu vrei s-o recunoști. Tatăl tău spunea că vor să plece mâine. La șapte seara voi fi la tine și o să discutăm despre opțiunea fiecăruia. Phoenix mai ținea încă paharul, iar ea tare ar fi avut nevoie de ceva care să-i stingă setea. Ghicindu-i dorința, el îi restitui paharul, dar în așa fel, încât ea să bea chiar din locul de unde băuse și el. Ea îl văzu și înțelese ce voia el; așa că își propuse să întoarcă ostentativ paharul. Dar... n-o făcu. Susținându-i privirea dârză, luă paharul, îl duse la buze și bău. Și fiindcă el îi mai dezmiarda încă coapsa, Deborah își plimbă încet limba peste buze, ca și cum ar fi savurat gustul buzelor lui, aflat în amprenta de pe pahar. Phoenix scoase un mic scâncet plin de senzualitate, pe care zadarnic încercă să și-l mascheze. Și își luă mâna de pe piciorul ei.

CAPITOLUL 7

Duminică seara, Deborah descoperi că uneori minutele par mai lungi de șaiszeci de secunde, atunci când

aștepți pe cineva. Iar ea îl aștepta pe Phoenix. Simțindu-se cam nervoasă, își puse degetele la încheietura mâinii, luându-și pulsul. Nu fu deloc surprinsă să descopere că i-o luase razna. Nu fusese atât de nervoasă de când... Nu fusese atât de nervoasă niciodată. Nici măcar atunci când ținuse prima oară un scalpel în mână și făcuse prima ei incizie pe pielea unui pacient adevărat. Tot măsurând în lung și-n lat livingul, își aminti de propunerea tatălui ei de a-și petrece weekend-ul cu ei, pe șosele, ca în copilărie. Dacă ar fi zis "da", acum ar fi fost la zeci de kilometri distanță, ascultând vocea bubuitoare a tatălui ei, care i-ar fi povestit tot ce se întâmplase de la carnavalul din Norfolk, încoace. Și asta până ar fi ajuns la destinație, adică în Lavanda, unde urmau să intre în deschiderea programului de inaugurare a unui nou centru comercial. Numai că ea luase deja altă hotărâre și știuse exact ce o aștepta din partea lui Phoenix, însemna un „da” clar, dovadă că acceptase hotărârea lui de a fi împreună. Era evident că atracția lor reciprocă era gata-gata să dea în clocot.

Se cercetă din cap până în picioare, simțindu-se ridicolă, fiindcă își pusese anumite lucruri pe ea, pe care acum nu le mai considera potrivite, întocmai ca o școlăriță la prima întâlnire. Se simțea-temătoare și nesigură. Nu-și schimbase hainele de azi-dimineață: o pereche de pantaloni de culoarea murei coapte și un pulover alb, cu un decolteu în formă de V. Din cauza asta hainele erau nițel șifonate, dar refuză să și le schimbe, chiar dacă Phoenix nici nu va ști că era îmbrăcată cu ele de azi de dimineață.

— Îmi pierd controlul, murmură ea, trântindu-se exasperată pe canapea, cu picioarele mult întinse înainte. Văd că am început să și vorbesc singură, iar el n-o să vină decât peste o oră... Până atunci o să mă fac de râs ca o

bleaga.

Aproape că sări în sus când auzi soneria de la intrare, o clipă mai târziu. Dorindu-și ca inima să nu-i mai bată deloc, decât în ritmul ăsta nebunesc, se îndreptă cât putu de calmă spre ușă. Se uită pe vizer și ezită puțin înainte să deschidă.

— Phoenix! exclamă văzându-l, cu un grăunte de reținere în voce. Ai venit cu o oră mai devreme.

— Știu, zise el fără ocolișuri, dar nu mai puteam să aștept atâta. Nici măcar nu așteptă să-l poftească înăuntru. Așezându-și mâinile în jurul taliei ei, o ridică ușor ca pe o pană, ca să poată intra, apoi închise ușa și o luă în brațe, strângând-o cu putere. Degetele lui încleștate în părul lui Deborah o ținuseră fără să-i permită să se ferească de asaltul neașteptat asupra gurii ei. Apărarea ei căzuse, iar falsele pudori fuseseră măturate. Îi invada gura și-i simți dorința egală cu a lui când o sărută lacom. Își încalci degetele în părul lui creț și negru, și se ridică pe vârfuri ca să fie și mai aproape de trupul bărbătesc pe care îl dorea și după care tânjea de atâta vreme. Nervii ei încordați până mai adineauri se destinseră, dar fu invadată de o dorință năprasnică, așa cum nu mai simțise vreodată, până atunci. Simți pământul de sub picioare cutremurându-se, când limba lui îi pătrunse în interiorul gurii, atingând-o, dezmiardând-o și contopindu-se cu a ei, până când Deborah simți că își pierde mințile.

Țesătura aspră a blugilor lui se simțea prin hainele ei. Phoenix își apăsă picioarele peste ale ei, până când i le depărta ușor și le strecură pe ale lui în această oază de senzualitate răscolitoare. Scâncetul ei fu copleșit de murmurul lui fierbinte și senzual. Deborah își arcui soldurile, împingându-le în trupul lui. Greutatea trupului lui o apăsa până o făcu să-și lipească spatele de perete. Tremura sub dulcea lui povară, care-i răscolea adâncurile

trupului cu o forță nebănuită. Când el își mută gura pe curba dulce a gâtului ei, ea îi șopti abia auzit numele. Chiar acum, în clipa asta binecuvântată, Phoenix devenise tot universul ei, tot ce-și dorise vreodată. Phoenix simți șoapta ei ca un curent electric care-i scutura trupul cu forța dorinței din vocea ei. Își înălță o secundă capul ca s-o poată privi și să-și umple ochii și sufletul de ea. Avea chipul îmbujorat, buzele umede de sărutările lui, iar ochii străluceau ispititor. Cu fiecare gură de aer pe care ea reușea cu greu s-o inspire, sânii i se striveau de pieptul lui. Phoenix simți că urăște bariera hainelor care le despărțea acum trupurile.

— Deborah, o chemă cu blândețe pe nume, fără să-și dezlipească buzele de pielea ei dulce, catifelată. Fă-mă să-mi regăsesc cumpătul. Tu m-ai făcut să mi-l pierd. Degetele ei se împletiră și mai strâns în părul lui aspru, determinându-l să-și ridice capul care acum se odihnea pe gâtul ei.

— Mi-e trupul numai durere. Fă-o să înceteze. Brațele lui o ridicară într-o clipă de la pământ. Ea îi înconjură gâtul cu brațele la rându-i și astfel o purtă cu pași mari spre dormitor. Ajunși acolo, Phoenix își depuse iubita pe pat, apoi se așeză și el alături, incapabil să se simtă despărțit de ea, fie și pentru o fracțiune de secundă. Hainele începură să cadă rând pe rând, cu iuțeală.

Își strecură o mână pe sub puloverul ei alb și îi luă sânul în palmă, fericit să descopere că nu purta nimic pe dedesubt. Dornic și nerăbdător s-o vadă, îi scoase puloverul dintr-o singură mișcare și-l aruncă pe jos. O devoră cu privirea lui fierbinte, atingând-o, gustând-o lacom, în timp ce sânii ei îi umpleau palmele, apoi gura. Deborah își simțea brațele ciudat de îngreunate, iar degetele îi tremurau când își ridică mâinile spre nasturii cămășii lui Phoenix. Se luptă cu ei, cu gesturi nesigure,

fragmentate de dorință, dar ei îi deveniseră deodată dușmani și se opuneau dorinței ei de a descoperi trupul de dedesubt.

Scoase un scâncet de frustrare când ultimul nasture refuză să cedeze.

— Mai am și alte cămăși, murmură Phoenix peste buzele ei. Înșfăcând poalele cămășii, ea le smuci scurt. Phoenix zâmbi mulțumit, când ultimul nasture zbură prin aer cu viteză supersonică. Încă zâmbind, Phoenix își dezbracă cămașa, apoi își coborî încet, delicat, pieptul, acoperindu-l pe al ei. Se cutremură tot și gâfâi scurt când simți sub el pielea ei dulce-catifelată și zvâcnitura plină a sânilor care parcă ardeau. Nevoia de dragoste foamea de trupul ei îl copleșiră. Mâinile deveniseră neîncăpătoare, incapabile să exploreze totul, imediat. Murmure, gemete se împletiră. O simțea fluidă și suavă ca un parfum în mâinile lui, excitându-l și ațâțându-i poftele cele mai neștiute. Mireasma ei era un vis, o revelație. Iar el voia tot mai mult. Și mai mult. Gura ei era fierbinte și umedă, atât de ispititoare. Iar el voia încă și mai mult. Când ea îi simți degetele strecurându-i-se pe sub nasturele care închidea pantalonii în talie, își ridică de bunăvoie șoldurile suple ca să fie dezbrăcată mai departe, mai jos, tot mai jos. Când degetele ei nu reușiră să-i descheie pantalonii, trupul lui se arcui de frustrare, iar mușchii abdomenului îi zvâcniră dureros. Niciunul din ei nu auzi foșnetul hainelor ce atingeau podeaua. El ar fi vrut atât de mult să aibă suficient timp s-o poată descoperi în voie, milimetru cu milimetru, dar simțea că nu se mai poate stăpâni aproape deloc. Își coborî mâna, alunecând cu ea încet peste abdomenul ei neted și aproape că își pierdu mințile când degetele lui pătrunseră în adâncul ei. Totul era un amestec de catifea umedă și de satin fierbinte. Gâfâitul ei îl străbătu ca un fulger din cap până-n picioare. O privi drept

în ochi, în timp ce picioarele ei se depărtau și se lăsă apoi încet și dulce să pătrundă în trupul ei dogoritor.

— Flacăra, murmură el, pătrunzând tot mai adânc, și mai adânc.

Mâinile ei îi încheștară spatele, apoi coborâră pe solduri, pe piept și i se înfipseră în păr. Părea că e pretutindeni, înfășurându-l, vrăjindu-l. Contopirea lor îi făcu să-și piardă fărăma de conștientă care le mai rămăsese. Acum nu mai puteau ști unde începe trupul unuia și sfârșește al celuilalt. Și nici nu le-ar fi păsat. Când agonia plăcerii îl făcu să nu mai poată poposi în adâncurile fierbinți, îi strigă numele și, ținând-o cu disperare la piept, o luă cu el dincolo, de cealaltă parte a lumii. Trecu o veșnicie până ce Phoenix găsi suficientă energie să-și poată ridica puțin capul s-o poată privi pe Deborah. Avea și ea aceeași respirație șuierătoare, iar ochii închiși și îmbujorarea obrazilor vorbeau despre satisfacția deplină. Dacă ar fi fost după el, ar fi rămas unde era o eternitate și chiar mai mult, dar știa că e prea greu pentru trupul ei fragil. Cu părere de rău se ridică puțin, doar atât cât să se poată apoi rostogoli alături. Dar n-o lăsă singură, ci o luă cu el, incapabil să îndure singurătatea despărțirii, fie chiar și pentru o secundă.

Părul ei umed, încâlcit, adorabil îi zăcea împrăștiat în jurul capului. Avea buzele umflate de atâtea sărutări și pielea umedă de transpirație. Nu văzuse în întreaga lui viață ceva sau pe cineva mai frumos decât Deborah, minunea asta care-i umplea acum brațele. Și viața.

— Deborah?

— Hm?

— Mai voiai să discuți și altceva? Scoase un fluierat surprins și vag amuzat.

— Acum nu mă pot gândi la nimic de felul ăsta. Ochii ei se deschiseră brusc și murmură descumpănită: Doamne

Dumnezeule, am uitat... Ar trebui să fiu împușcată pentru asta. Nu, nu, retrag: tu ar trebui să fii împușcat.

Reacția ei vizavi de felul lui de a face dragoste era evident alta decât cea pe care o așteptase el.

— Dar de ce? Ai vrut s-o faci tot atât de mult ca și mine.

— Sunt doctor, ce naiba... Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Îi luă cu delicatețe fața în mâini.

— Dar eu nu cu doctorul din tine am făcut dragoste. Și nu cu el am de gând să fac iarăși și iarăși dragoste.

— Numai că un doctor ar trebui mai mult ca oricine altcineva să-și ia toate precauțiile. Iar eu... îi închise gura cu un deget lipit de buze.

— Precauțiile au fost luate. Fii liniștită. Îi zâmbi când o văzu efectiv șocată de ceea ce îi spusese. Probabil că ai fost puțin cam... prea ocupată când am avut eu grijă de această problemă.

— Te-ai ocupat tu? îi atinse încet buzele cu ale lui.

— Deborah, pentru nimic în lume nu aș face vreodată ceva care să te rănească în mod intenționat. Când vei înțelege asta și vei avea încredere în mine?

— Presupun că atunci când te voi cunoaște mai bine. Plimbându-și cu voluptate mâinile peste spatele ei gol, o întrebă:

— Mai bine de atât nu cred că m-ai putea cunoaște. El se referea la apropierea lor fizică, iar ea vorbise de cea sentimentală. Se întrebă dacă el realiza că exista o diferență. Numai că nu avu timp să reflecteze asupra acestei diferențe sau asupra oricărui alt lucru din lume, fiindcă îl auzi murmurând:

— Hai atunci să ne cunoaștem mai bine! Și trecu imediat la acțiune.

Mâinile lui îi încercuiră sânii, alunecând apoi peste solduri, cuprinzându-i fața și deodată buzele ei veniră în

întâmpinarea gurii lui. Se simțea impregnată de gustul lui, de aroma trupului lui, de senzația mâinilor lui alergându-i pe trup. Apoi totul se precipită într-o mare de trăiri intense, mâinile lor se încleștară și trupurile porniră în minunata călătorie spre culmi și dincolo de ele.

Țârâitul strident al telefonului fu urmat de o mormăială nervoasă foarte aproape de urechea lui Deborah. Aruncându-și somnoroasă un braț către noptieră, ridică cu greu receptorul, îl scăpă și-l culese cu efort înmiit de pe covor.

Mormăi un „pardon” adresat nimănui în mod special și zise în cele din urmă: - Alo.

— Sunteți Deborah Justin? se auzi o voce limpede, supertrează de bărbat.

— Cred că da, mormăi nedecisă, cu ochii pe jumătate închiși. Cu cine vorbesc?

— Sunt Denver Sierrafratele lui Phoenix. Aș putea să vorbesc cu el, vă rog?

Era prea amețită ca să se mai simtă și jenată sau ca să se întrebe de unde știuse fratele lui Phoenix că el va fi aici.

— Phoenix, e fratele tău la telefon. Simți cum îi zboară receptorul din mână și mai avu timp să înregistreze și buzele lui, depunându-i un sărut din fugă, pe gât.

— Denver, presupun că ai ceva extrem de important să-mi spui. Măcar un incendiu sau ceva de importanța asta. Dar iritarea lui se transformă în îngrijorare. Și e încă acolo? în douăzeci de minute, da, sigur. Se întinse peste ea și puse receptorul în furcă. Apoi aprinse lumina.

— Deborah, trebuie să plec.

— Ce s-a întâmplat? El azvârli cât colo păturile și cearșaful, apoi își luă de jos blugii.

— Unul dintre puștii pe care îi luasem la noi pe șantier a încercat, împreună cu un altul, să fure niște

echipamente. În noaptea asta. Paznicul i-a prins și acum l-au luat ostatic, amenințându-l cu cuțitul că-l omoară. Trează dintr-odată, Deborah sări în picioare.

— Merg și eu cu tine.

— Nu, tu rămâi aici. Mă întorc când pot. Dar ea îi ignoră refuzul și smulse din mers un tricou atârnat pe un umeras.

— Dacă nu mă aștepți, o să vin pe urmă cu mașina mea.

— Puștii ăștia nu sunt personaje de desene animate, încercă el s-o convingă, în timp ce-și strecura grăbit mâinile în cămașa cu un nasture mai puțin. S-ar putea ca lucrurile să nu meargă așa cum vrem noi. Și nu vreau ca în acest caz să mă trezesc că ai putea fi rănită. Ea își trăsese deja o pereche de blugi și încălțase un pantof, iar acum cotrobăia după perechea lui.

— Dar și paznicul de la depozit sau unul dintre puști ar putea fi răniți. Phoenix, s-ar putea să ai nevoie de mine. Complet îmbrăcat acum, se apropie de ea.

— Vrei să faci ce-ți spun? Măcar nu te amesteca până reușesc să dau de ei și să am situația sub control. Da?

— N-o să mă amestec, dar dacă va fi cineva rănit ar fi bine să fiu și eu pe acolo.

O luă de mână și o trase afară din dormitor. Nu voia s-o lase nicio secundă singură, departe de el, dar nici nu-i plăcea s-o vadă în pericol.

De vreme ce nici mașina lui Stan nu era în fața casei lui Belle, era clar că nu-l va găsi la ea. Așa că formă numărul lui Stan din *Bronco-ul* său. Nu era de serviciu, nici acasă nu-l găsi. Tot ce-i rămânea de făcut lui Phoenix era să-i lase un mesaj la secție și unul pe robotul de acasă. Când sosiră la *Sierra Constructions*, zăriră de la distanță luminile aprinse la depozit. Clădirea masivă era așezată cu o latură spre șosea și cu cealaltă lipită de clădirea unde își

aveau birourile. Toate celelalte clădiri erau scăldate în beznă, cu excepția rețelei electrice de pază și protecție. Phoenix parcă în spatele mașinii fratelui său, care își lăsase mașina chiar în curbă. Denver îi zări și sări imediat jos. Pe când Phoenix își deschidea la rândul-i portiera, îi spuse lui Deborah:

— Rămâi aici. Și ea rămase, urmărindu-l cu privirea pe Phoenix care se apropia de fratele său. Denver era o idee mai înalt decât Phoenix și ceva mai solid clădit, dar avea aceiași ochi de tăciune, același păr sârmos și aceleași trăsături bine definite. Chiar dacă nu ar fi știut dinainte că sunt frați, ar fi ghicit asta imediat. Nu doar datorită asemănării lor fizice, ci și pentru acel aer aparte de mândrie neînduplecată, de autoritate și aroganță. După ce discută ceva cu fratele lui timp de câteva minute, Phoenix arată ceva spre *Bronco-ul* lui și se depărta în direcția depozitului. Deborah puse mâna pe portieră vrând s-o deschidă, când se trezi cu Denver chiar lângă ea.

— Phoenix vrea să rămâi aici, Deborah, îi zise el.

— Dar tu de ce nu ești cu el?

— Puștii ăia nu ar vorbi decât cu Phoenix și dacă nu reușește nimic în privința lor o să mă sune el. Din fericire, Phoenix mi-a lăsat numărul tău de telefon. Doar așa am știut cum să dau de el. El nu crede că puștiul cu pricina ar fi genul violent, dar e clar că e speriat și de asta e greu să spui cum va reacționa. Dacă m-aș fi dus și eu cu Phoenix, nu e sigur ce i s-ar întâmpla paznicului de noapte.

— Dar lui Phoenix nu crezi că i s-ar putea întâmpla ceva? zise ea încet.

— Își poate purta singur de grijă. Denver îi întinse mâna. Bună, Deborah. Eu sunt Denver, fratele lui Phoenix. Ea îi scutură mâna.

— Și de ce nu ești îngrijorat de soarta, lui?

Phoenix zicea că puștii ăștia îl țin prizonier pe

paznicul de noapte, sub amenințarea unui cuțit. Nu ar fi trebuit să-l secondezi măcar pe fratele tău sau cam așa ceva? Denver aruncă în treacăt o privire depozitului.

— Nu-s decât doi copii înăuntru. Phoenix se descurcă și singur. Deborah însă nu era la fel de convinsă.

— Sunt doi puști, dar au și un cuțit. Cât de periculoasă ar trebui să fie situația pentru ca tu să intervii?

— Dacă ar fi vreo șase-șapte bărbați. Nu conta atât de mult ceea ce spusese, ci felul în care spusese. Nu glumea și nici nu încerca s-o ia peste picior. Pur și simplu menționa un fapt.

— Și de asta nu ai anunțat poliția? Îl mai zgândări ea.

— Și eu am încercat, ca și Phoenix de altfel, să dau de Stan.

— Dar pe lume mai există și alți polițiști în afară de Stan ăsta.

— Dacă i-am aduce pe alții, puștii ăștia s-ar trezi cu cazier. Stan însă tratează cu ei mai... neoficial. În plus, se descurcă cu ei la fel de bine ca și Phoenix. Autoritatea omului legii îi permite să opereze arestări în cazuri extreme. Deborah zări chiar atunci o umbră la unul dintre geamurile depozitului, dar nu-și putu da seama dacă era a lui Phoenix sau a unuia dintre puști.

— El de ce face ce face? Denver se întoarse ca s-o poată privi. Zâmbea ușor.

— Adică de ce-și petrece nopțile alergând după acești puști fugari și de ce-ți pune pe urmă la muncă?

— Da. Am ciudata senzație că asta are cumva o legătură cu propria lui copilărie. Mi-a spus ceva despre o parte a copilăriei petrecute în rezervație și de încercarea de a intra apoi în hainele micului orășean, așa cum îi plăcea tatălui vostru. Îmi zicea că pur și simplu nu avea sentimentul că ar fi aparținut nici uneia dintre cele două

lumi.

— Ți-a spus el asta? Denver se ridică în picioare ca s-o poată vedea și mai bine. De obicei, Phoenix nu povestește nimănui absolut nimic în legătură cu copilăria. Nici chiar mie, cu care și-a petrecut-o. Cu mult, mult timp în urmă, un tâmplar care lucra pentru tatăl nostru l-a ajutat pe Phoenix să iasă dintr-unul dintre buclucurile în care intra de obicei din cauza firii lui răzvrătite. Charlie i-a îndreptat furia oarbă spre muncă. Și fiindcă metoda lui a dat roade, Phoenix face acum același lucru cu acești copii.

— Dar sculpturile lui în lemn? Tot de la acel tâmplar a învățat să le facă?

— Ți-a arătat satul? Deborah clătină din cap, puțin rușinată.

— Când l-am tratat la Urgență, i-am remarcat cicatricile de pe degete. Apoi, în seara în care am stat să-l veghez, atunci când s-a lovit la cap în apartamentul lui

Belle, l-am dus acasă și, la un moment dat, mi s-a făcut și mie somn. Căutând camera de oaspeți, am dat peste atelierul lui. El însă nu știe că i l-am văzut.

— S-a apucat de tâmplărie fără un îndrumător. Se poate spune că e un autodidact.

Să nu te simți jignită fiindcă nu ți le-a arătat. E felul lui de-a fi. Nu împărtășește aproape nimic din eul lui intim cu nimeni din jur. Nici cu mine, după cum ți-am mai spus. Ea se aplecă ușor înainte, cu ochii ținți pe clădirea depozitului.

— Doamne, treaba asta mă înnebunește! Stă acolo de prea multă vreme. Dacă e rănit și are nevoie de ajutor?

— Chiar ești îngrijorată din cauza lui, nu?

Ea își luă pentru o clipă ochii de pe depozit și îi întâlni privirea întunecată.

— Da, și cred că ar trebui să fii și tu. Doar e fratele tău.

El însă găsi de cuviință să zâmbească în fața atacului ei furios.

— Numai că tocmai de asta îl cunosc bine. E un tip complex, Deborah. E mândru, încăpățânat, retras. E exact omul pe care l-aș dori de partea mea dacă aș da de vreun bucluc. Puștii ăia îl ascultă fiindcă și el a fost în postura lor de acum. Știe cum gândesc ei, ce simt și mai ales, ce fel de autoritate acceptă. Ajunge la inima lor tocmai fiindcă îi înțelege cu adevărat. Într-un anume fel, copiii ăia simt toate astea și îl acceptă.

— Ai avut aceeași copilărie ca și el. Denver râse încet.

— Vrei să spui că nu sunt tot atât de sensibil ca și fratele meu? Poate că ai dreptate. Eu nu m-am lăsat influențat de multe dintre mizeriile care ne-au fost aruncate în față. Nici măcar nu le-am prea luat în serios. Nu m-am considerat o „amestecătură”, un indian corcit cu o „față palidă” Dar el a ripostat de fiecare dată.

— Într-un anume mod încă o mai face.

— S-ar putea. E mândru de sângele lui indian, numai că nu le vâra oamenilor treaba asta pe gât. Deborah se gândi la sătucul indian din atelierul lui. Denver continuă: – Își ține sentimentele numai și numai pentru el, ascunse în tainița inimii. Nu e ușor să ajungi la el. Deborah zâmbi.

— Să sari de pe un vârful de stâncă e simplu. Dar să urci până sus e mult mai greu. În ultimul ceas însă ai și mult mai multe de văzut.

— Adică?

— Adică sunt lucruri pentru care merită să depui efort și să aștepti. Eu am de gând să fac și una și alta. Denver se întinse și o luă de mână.

— Mi-a spus fratele meu că ești o ființă deosebită, dar se pare că și știe ce spune.

— Sigur că știi. Deborah și Denver se întoarseră în

aceeași clipă spre direcția de unde se auziră aceste cuvinte. Phoenix apărură lângă ei ca din pământ.

Și înainte ca vreunul dintre ei doi să-și revină, îl certă pe frate-său:

— De ce, mă rog, vă țineți de mână? Doar ești om înșurat. Denver eliberă mâna lui Deborah și îi făcu rapid cu ochiul, mai înainte de a se întoarce cu fața spre fratele său mai mic.

— Chiar tu mi-ai zis să am grijă de ea. Tocmai asta făceam. Totul a mers bine? Phoenix deschise portiera și aruncă un cuțit în torpedou.

— I-am trimis pe copii acasă. Se vor prezenta amândoi mâine, la Ralph, chiar dacă nu sunt prea fericiți de asta.

— Și dacă n-or să apară?

— Atunci o să-i pun în brațe lui Stan și îi pune el pe roate. Ai putea să-l duci tu pe paznic acasă cu mașina? Unul dintre puști i-a tăiat cauciucurile de la mașină doar așa, ca să se distreze.

— Sigur, nicio problemă. Fred mai are chef să lucreze pentru noi sau va trebui să-i dăm un spor de periculozitate.

— Fred s-a distrat de minune, ricana Phoenix. Zice că e cea mai „tare” zi din viața lui. Asta de când s-a pensionat din Marină. Că nu ar fi ratat-o pentru nimic în lume. Denver începu să râdă. Apoi se aplecă puțin și o sărută pe Deborah pe obraz, fără să ia în seamă mormăielile lui Phoenix.

— Am senzația că ne vom întâlni peste extrem de puțin timp.

— La naiba, Denver. Phoenix îl înșfăcă pe frate-său de braț și-l conduse la camioneta lui. Du-te și pupă-ți nevasta și las-o în pace pe Deborah.

Denver își smuci ușor brațul, fără să se supere.

— Ia-o. E toată numai și numai a ta. Os-o sun pe

Courtney din mașină, în drum spre locuința lui Fred. Să știe și ea că lucrurile s-au terminat cu bine. Tu sună-l pe Stan, ca să nu se mai deranjeze până aici. Și nu uita că trebuie să intri perfect în costumul de gală. Doar știi că trebuie să arăți ca din jurnal la petrecerea lui Amethyst.

— Numai că eu n-o să fiu acolo, de-aia nici n-o să am nevoie de costum de gală.

De data asta fu rândul lui Denver să-l înșface de braț și nu în glumă.

— Dacă eu sunt obligat să mă costumez ca unul care tocmați a coborât din Pe aripile vântului, atunci o vei face și tu. Așa că să faci bine să-ți muți fundul mâine la „plantație”, că altfel ai de-a face cu mine. Blestematul ăla de designer din Nashville va fi acolo, ca să-ți ia măsura pentru toate. Clar?

— Tu trebuie să mergi. N-ai încotro, fiindcă Amethyst Rand este soacra ta. Dar eu nu sunt obligat.

— Nu ești obligat să mergi fiindcă mi-ești frate sau coproprietar la *Sierra Construction*. Știi însă bine că Amethyst dă petrecerea pentru a-și inaugura casa renovată, iar compania noastră i-a renovat-o. Ia-o ca pe o treabă de „*public relation*” dacă vrei.

— N-ai decât să crezi tu asta, în timp ce vei apărea în rolul lui Rhett Butler. Eu plec la cabană săptămâna viitoare. Maxilarele lui Denver se încleștarăți înfipse mâinile în șolduri, apoi, cu un gest brusc și exasperat, și le aruncă în aer.

— Deborah, lămurește-l tu. Poate pe tine te ascultă. Dar ea clătină din cap.

— Pe mine în niciun caz. Și apoi eu nu cred că Phoenix ar trebui să meargă.

— Cum? strigară amândoi, în același timp.

— Nu e stilul lui Phoenix să pozeze în ceva ce nu e. Dacă vrea să se facă de râs, atunci o face numai așa cum îi

place lui. Zâmbind spre Phoenix adăugă: Costumația de yankeu unic printre zeci de confederați pare mai degrabă genul tău. Tăcerea domni încă un minut, apoi Denver murmură:

— Să fiu al naibii dacă nu ai dreptate! Mormăind, Phoenix înconjură camioneta și se urcă la volan.

— Bine, bine, dar n-o spune cu voce tare. Așa n-o să mai aflu cum se termină povestea. Denver ridică, râzând, o mână în chip de salut, după care se depărta. Phoenix se foi puțin ca să se așeze cât mai comod și, cum Deborah vru să se dea la o parte ca să-i facă și mai mult loc, se trezi cu mâna lui peste a ei, în semn că nu voia ca ea să se miște nici cu un centimetru. Fără o vorbă, porni motorul, claxonând în treacăt când depășiră mașina fratelui său. Deborah întrebă: – Spune-mi, dacă nu ai fi fost acolo, puștii l-ar fi rănit pe paznicul vostru?

— Mă îndoiesc. Terry era mai speriat decât Fred. Îi tremura mâna atât de tare, că abia mai ținea cuțitul, darămite să-l mai și folosească. Deborah desfăcu una din lamele cuțitașului, ceva de genul tirbușon cu furculiță, lingură și cuțitaș. Părea deci o formulă inofensivă.

— Există totuși unii care nu se tem să folosească arme albe sau puști. Avem dovada lor, la Urgență, de atâtea ori. Oprind la o intersecție, unde prinseseră semaforul pe roșu, Phoenix îi luă cuțitul din mână și îl închise, după care îl aruncă înapoi în torpedou.

— Astă-seară am micșorat cu unul numărul victimelor de la Urgență.

Ea îi observă atent profilul în timp ce conducea, dorindu-și să deslușească mai mult din firea lui ascunsă, decât reușise până acum să ghicească.

— Și de asta faci ceea ce faci, Phoenix? Ca să-i împiedici pe copiii ăștia să-și distrugă viața lor și pe a altora?

— Nu mă băga în ceva ce nu-mi aparține, doctore. Am stat de vorbă cu câțiva puști, dar atât. I-am pus pe câțiva la treabă ca să le arăt că pot obține mai multe lucruri cu sudoarea frunții decât din furțișaguri.

— Mă întreb dacă toți copiii ăștia își dau seama cât sunt de norocoși că au pe cineva ca tine în preajmă. Ar trebui să ai propriii tăi copii, Phoenix. Fiindcă le-ai fi un tată excepțional?

— Asta-i o capcană în care nu am să mă las niciodată prins. Vocea lui sunase dură și inflexibilă. Sunt și așa destui oameni cu probleme în lumea asta mare, ca să mai fiu răspunzător de aducerea unui inocent în lumea asta de haos. Ea se uită la el, apoi îi zise:

— Nu-ți dorești să te căsătorești și să ai copii?

— Nu. Și dacă tu asta aștepti de la mine, după ce ne-am culcat împreună, află că nu sunt omul pe care-l cauți. Simțindu-se rănită de vorbele și de tonul lui, Deborah căută să-și protejeze mândria rănită și sentimentele, răspunzându-i:

— Nu aștept nimic de la tine, Phoenix, așa că stai liniștit.

Chiar dacă niciunul din ei nu făcuse vreo mișcare, ea îi intui imediat retragerea în sine. Nu trecuseră prea multe ore de când stătuseră contopiți în același pat, apropiați atât cât pot fi doi oameni-dar asta doar din punct de vedere fizic. Fiindcă emoțional erau despărțiți de zeci de bariere. Și acum distanța asta creștea, iar ea nu știa ce să facă. Poate că trebuia să-i lase libertatea de care el părea acum să aibă nevoie. Poate că doar lăsându-l să plece, va ajunge mai aproape de sufletul lui închis. Când ajunseră în parcare din fața casei ei, Deborah nu fu deloc surprinsă că el îi deschide doar portiera, fără să mai coboare. Strânse tare mânerul trusei medicale, până i se albiră degetele. Apoi coborî, privindu-l. Lumina slabă din

interiorul mașinii îi permise să-i vadă ochii adânci și întunecați, în timp ce ea încă mai ezita dacă să coboare sau nu. Cum nu mai era nimic de zis, ea închise portiera fără un cuvânt și o luă spre casă.

Phoenix așteptă până ce ea descuie ușa și intră, rămânând apoi cu mâinile încleștate pe volan și cu maxilarele ieșindu-i aproape prin piele, până ce ea despăru în casă. Și în loc să se ducă după ea, rămase acolo ca un idiot, rechemându-și în gând amintirea fierbinte a trupului ei. Știa că ar putea-o ține iarăși în brațe. Nu trebuia decât să se ducă până la ușă și să sune.

Dar în loc de asta, porni motorul, dădu puțin în spate ca să poată ieși de pe alee, și porni încotro îl ducea mașina. Poate că în felul ăsta va reuși să uite privirea ei rănită de adineauri. Știa că se purtase ca ultimul ticălos lăsând-o acolo, fără nicio explicație, dar el nu-i putea oferi ceea ce nu avea.

CAPITOLUL 8

Deborah era mulțumită că își alesese o meserie atât de acaparantă. Fiindcă era prea ocupată cu îngrijirea bolnavilor, ca să mai aibă timp să se gândească la propriile-i probleme. Și de aceea numai la spital se simțea în formă. Dar odată ajunsă acasă, rămânea singură și o copleșeau amintirile.

Copilăria ei o învățase că trebuie să ia fiecare zi cu ceea ce îi aducea ea, fără să aștepte ca visele să i se îplinească. Cel puțin nu de fiecare dată. Știa că împotriva furtunilor care îi obligau să-și anuleze spectacolele nu poți face nimic și nici împotriva epidemiilor care umpleau spitalele. Și se pare că nici dacă Phoenix Sierra voia să fugă de realitate, nu era nimic de făcut.

Joi, la două zile după ce Phoenix o condusesese acasă, Deborah era la spital. Rămăsese peste program, fiindcă doctorul care trebuia s-o înlocuiască o rugase să-l ajute. Îi

năștea soția și cum era primul lor copil, era firesc să fie alături de ea. Din partea ei nu era un sacrificiu. Oricum nu avea cine s-o aștepte acasă.

Puțin după ora patru dimineața, Rob Benedict irupse în camera de gardă cu un zâmbet uriaș pe chip. Împărți tuturor trabucuri de ciocolată.

— Băiat sau fată? Îl întrebă Deborah, luând și ea din tratația proaspătului tătic.

— Un băiețuș frumușel și rotofei, anunță el cu mândrie și cu un zâmbet prostesc pe fața palidă și nedormită. Dacă vreți să-i faceți o vizită la „domiciliu”, n-o să vă fie greu să-l recunoașteți. E cel mai mișto din secția Nou-născuți.

Deborah își descheie nasturii de la halat, zâmbindu-i încrezutului tătic.

— O să-mi fac drum pe acolo mai târziu. Ce face Nancy?

— Este perfect. Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru ce ai făcut pentru mine... pentru noi. Dacă vei avea nevoie vreodată de ceva, cere-mi numai.

— N-o să uit, fii fără grijă, îi zise, punându-și stetoscopul în cutie. Îi zâmbi cu greu prin ceața somnului, dar și din cauza invidiei. Căci în ochii lui Rob strălucea o bucurie minunată. Să fii părinte...

— Ia puneți-mă și pe mine la curent cu ce se petrece aici. Totul e în ordine?

— Aproape. Îl știi pe Waldo, tipul fără adăpost care a fost la noi săptămâna trecută, cu lipotimia. A venit iar, acum o oră, dar am reușit să-l aducem la normal. Am sunat la cei de la Asistența Socială și vor veni să-l ia în cel mai scurt timp.

Rob încuviință.

— O să mă uit și eu puțin la el. Poate măcar de data asta va accepta ajutorul lor ca să nu mai fie nevoit să se

întoarce pe stradă. Sistemul de comunicare cu serviciul Ambulanțe anunța că porniseră spre ei câteva cazuri serioase: două plăgi înjunghiate, o rană prin împușcare și o dublă fractură. Deborah întâlnește privirea lui Rob.

— Cred că mai bine așa mai sta puțin pe aici. S-ar putea să ai nevoie de încă două mâini. Ca o mașinărie bine unsă, cei de la Urgență începură să se ocupe de cei aduși.

Două dintre victime, doi puști proveniți din două bande diferite, fură însoțiți de doi polițiști, care rămaseră pe aproape, în caz că ar mai fi fost nevoie de ei.

Se întâmpla uneori ca reglarea de conturi între bande rivale să continue și pe masa de operație, dacă se ivea ocazia. După ce trimise un alt puștan de cincisprezece ani la radiologie, Deborah își trase mânușile chirurgicale deget cu deget și le aruncă la coș. Apoi își puse o pereche nouă și se apropie de următorul „client”. Un băiat care nu putea să aibă mai mult de zece ani și care o privea cu neascunsă suspiciune. Avea o batistă murdară înfășurată pe braț, aproape de umăr, complet îmbibată de sânge. Înainte să-l întrebe cum îl cheamă, acesta îi zise bătaios:

— Nu vreau să mă atingi, femeie! Îmi cunosc eu drepturile. Ea ridică din umeri.

— Perfect. De îndată ce doctorul-bărbat o să-și termine treaba, o să ți-l trimit. S-ar putea totuși să dureze ceva timp. Dacă simți că ești gata să leșini din cauza sângelui pe care-l pierzi masiv, așază-te imediat. Nu cumva să-ți mai rupi și oasele în cădere. Chipul lui palid de copil rău se făcu și mai alb.

— Și... o să mor?

— Cum nu mă lași să mă uit la rana ta, nu am cum să mă pronunț.

Băiatul o privi din nou, apoi zise:

— N-o să mă las îngrijit de o femeie-doctor. Tocmai atunci, o voce din spatele lui zise:

— E una dintre cele mai bune, Danny. Eu aş lăsa-o să-şi facă meseria, dacă aş fi în locul tău. Aruncând o privire peste umăr, Deborah îl zări pe Phoenix, lângă un poliţist.

— E unul dintre ai tăi? îl întrebă ea cu răceală. El dădu scurt din cap, apoi îşi trecu degetele prin păr.

— A fost o mică încăierare pentru o motoretă. Deborah îşi înălţă o sprânceană, dar nu comentă nimic. Îl privi câteva clipe, pur şi simplu. Îşi ţinea haina atârnată de un deget, pe umăr. Tricoul alb era murdar şi pe cracul pantalonului avea câteva pete de sânge. Arăta obosit, dur, şi cumva, în defensivă.

La naiba! Nu era acum momentul potrivit să descopere că-l iubeşte.

Cu capul golit, de pe urma şocului, îşi dezlipi privirea de pe el, întorcându-şi atenţia spre poliţist.

— Aţi luat legătura cu părinţii lui? Avem nevoie de acceptul lor înainte de a-l trata. Poliţistul consultă o bucatică de hârtie, apoi citi:

— Daniel Ortega, zece ani. Consimţământul verbal al părinţilor, dat prin radio. Părinţii sunt deja pe drum. Băiatul se vaită şi nu de durere:

— De ce a trebuit să-i chemaţi? Taică-meu o să mă omoare.

Phoenix înainta un pas şi se aşeză de cealaltă parte a patului băiatului, căutând să-l liniştească. Îi spuse că o să vorbească el cu tatăl său şi o să-l lămurească. Deborah îl ignoră, acordându-i toată atenţia băiatului.

— Acum mă laşi să-ţi examinez braţul? îl întrebă ea.

— Păi, cred că da, mormăi Danny, cu toate că nu-mi place.

— Nici eu nu sunt tocmai încântată că o să cos un copil care la ora asta ar fi trebuit să fie în pat, în loc să se joace de-a cuţitarul. Băiatul făcu ochii mari, uitându-se întâi la ea, pe urmă la Phoenix. Deborah însă se concentra

exclusiv asupra muncii ei, ocupându-se de rana lui Danny, o plagă de vreo doi centimetri, pe care i-o sutură rapid. Când termină, își scoase mânușile și ieși fără o vorbă. Poate că în alte împrejurări s-ar fi putut purta ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar în acest moment se simțea prea epuizată și prea conștientă de neputința ei. Îl asistă pe Rob care îngrijea pe unul dintre ceilalți pacienți, un băiat ceva mai „împănat” cu schije provenite dintr-un glonț. Din fericire, nu se trăsese de aproape. Totuși dură ceva până reușiră să-i scoată schije. Se simți ușurată când, în sfârșit, terminară. Acum putea să se ducă acasă. Scoțându-și grăbită halatul de pe ea, se îndreptă spre una dintre chiuvetele din camera asistentelor și se frecă fără milă pe mâini cu apă și săpun, apoi își dădu cu apă pe față. Apăsă prosopul câteva secunde pe față, încercând să-și odihnească în fărâma de întuneric ochii obosiți peste măsură. Simți că o părăsesc brusc puterile, dar i se mai întâmplase să fie foarte obosită și altă dată. Acum însă nu era doar oboseala fizică, ci mai ales una interioară, covârșitoare. Știa asta, fiindcă abia acum își permisese să se gândească la revelația avută cu puțin timp în urmă. Iubea un bărbat care nu o iubea.

Când lăasă prosopul jos, îl văzu în fața ei pe Phoenix. Arăta dârz, agresiv, cu aceeași privire întunecată, parcă și mai adâncă. I-ar fi fost mai ușor să descifreze hieroglife, decât expresia de pe chipul lui.

— Te duc eu acasă, îi zise el încet. Ea nu îndrăzni să-i vorbească, de teamă că s-ar trăda. Scutură doar din cap. Ocolindu-l, se îndreptă spre camera asistentelor. Rob îi lăsase un bilețel să nu uite să treacă pe la băiețașul lui și îi mulțumea încă o dată pentru ceea ce făcuse pentru el. După ce își trecu conținutul genții în revistă, se îndreptă spre ieșire. Târându-și picioarele, se concentra asupra acestui act care-i păruse până atunci atât de simplu-

mersul. Se crăpa de ziuă. Când ajunse în cele din urmă la mașină, se sprijini de portiera din dreptul șoferului și începu să scoto - ceașca în geantă după chei. Îi venea să țipe de furie; nu le găsea. Își răsturnă toată geanta pe capotă și se așeză și ea ușor alături. Simțea că o părăsesc puterile definitiv.

— Deborah, lasă-mă să te duc eu acasă.

Își ridică privirea și-l zări pe Phoenix în fața ei. Îi îndesa mărunțișurile înapoi în geantă, apoi luă geanta și pe ea de mână.

— Ești prea obosită ca să ajungi acasă conducând tu. Da, era prea obosită și ca să se mai certe cu el. Sau cu ea însăși. Ca să accepte firimituri, acolo unde voise toată bucata. De aceea acum, că își călcase pe inimă, îi era și mai greu să accepte orice ar fi venit de la el. Simțea în acest moment că i se presăra sare pe rană.

Porni deci alături de el către *Porsche-ul* decapotabil. Phoenix îi deschise portiera și ea se afundă încet în moliciunea scaunului de piele. Dar tot avea nevoie de brelocul cu chei, dacă voia să intre în casă. Căutându-le, avea un motiv în plus ca să nu-l privească. În cele din urmă îl găsi, după care își îndesă iar lucrurile în geantă. Cum Phoenix nu avea de gând să pornească motorul, nu avu de ales și fu obligată să-l privească în față.

— De ce nu pornești motorul?

— Așteptam să sfârșești aventura cu minunata lume ascunsă în geanta unei doamne. Vreau să-ți vorbesc și am nevoie de toată atenția ta.

— Iar eu vreau o excursie pe gratis în Bahamas, dar vai, ce păcat, niciunul din noi nu poate avea ceea ce-și dorește. Se întoarse în scaunul ei și-i reaminti: Parcă ziceai că mă duci acasă. Așa că să mergem. Și așa se întâmplă. Numai că nu acasă o conduse sau mai corect spus nu acasă la ea. Ci la el.

— Phoenix, îl muștră ea, când îl văzu parcând mașina în fața casei lui. Sunt prea obosită ca să mă cert cu tine acum. Te rog să mă duci acasă. Vreau să dorm. Atât și nimic mai mult.

— Poți să faci asta și la mine. Coborî din mașină și veni în dreptul portierei ei pe care o deschise. Cum ea nu dădu semne că s-ar mișca, se aplecă puțin, băgându-și capul înăuntru, și-i zise:

— Putem să ducem lucrurile la bun sfârșit în două moduri: mai ușor sau mai greu. Ori mergi singură, ori te duc pe sus. Tu decizi.

— Am altă sugestie. O să caut un taxi.

— Nu face parte dintre variantele pe care ți le-am propus. Îi înșfacă brațul și o trase afară din mașină. Vii sus cu mine și o să ne ducem amândoi la culcare, după care o să discutăm cu mintea limpede. Dar vii cu mine. M-am săturat de luptă.

— Luptă? Cu cine? îl întrebă brusc. Nu văd că te lupți cu cineva. Ai vrut să fii a ta. Ne-am culcat împreună. Am făcut amor. Ce luptă ai dus pentru asta? Totul a mers așa cum ai vrut. Faptul că ai ajuns în pat cu mine reprezintă cea mai bună glumă din arsenalul tău personal, nu-i așa? M-ai făcut să cred că ții la mine ca să intru în patul tău. Apoi, când a intervenit ceva mai grozav, ca de pildă problemele unora dintre puștii ăia ai tăi, m-ai lăsat în drum și ai plecat.

Fără angajamente. Fără responsabilități. Așa cum ai vrut tu. Maxilarele lui Phoenix se încleștară.

— Dacă zici că-i o glumă, de ce nu râde niciunul din noi?

O luă de mână și o porni spre blocul în care locuia. Știa că nu acum este momentul potrivit pentru a avea cu ea o discuție despre relația lor. Ea era mult prea obosită, iar el prea înfometat de ea. Nimic din toate astea nu

promitea o discuție calmă, dar nici n-o putea duce la ea acasă și s-o lase pur și simplu acolo. Nu de data asta măcar. Când o împinse în apartament, nu se mai osteni să mai aprindă lumina. Primele raze de soare pătrundeau deja prin fereastra sufrageriei, luminând difuz contururile, suficient însă cât să nu se lovească de mobile. O împinse ușor către dormitor și Deborah încremeni. Îl acceptase în ascensor, pe hol și până aici. Dar să-i sară calm în pat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic era peste puterile ei. Își smulse mâna dintr-a lui, aproape zdrobindu-și-o.

— N-o să mă culc cu tine, îi zise. Și ca să-i vadă reacția, adăugă: Ai o cameră de oaspeți. O să mă culc acolo.

— În casa asta nu există decât un singur pat și-n el ai să dormi. Deci încă nu voia să-i vorbească despre sculpturile în lemn, ceea ce nu o surprindea. Însă o dezamăgea. Ar fi vrut să-i deslușească mai bine chipul, dar stătea cu spatele la fereastră, singura sursă de lumină.

— Și atunci unde o să dormi? îl întreabă.

— Cu tine...

— Nu. Gluma a luat sfârșit. Se răsuți brusc și o porni spre ușă. Când ajunsese, îi aruncă o privire peste umăr.

— Cineva atât de experimentat ca tine în domeniul glumelor și al renghiurilor ar trebui să știe că o glumă repetată nu mai are haz. Veni după ea.

— Asta nu-i o glumă afurisită. Nu mi-a venit niciodată mai puțin să râd.

— Nu face asta, Phoenix! țipă ea când o apucă strâns de umăr. Lasă-mă, dă-mi drumul! Întorcând-o cu fața la el, o luă în brațe și-și îngropa fața în părul ei.

— Nu pot. Ea rămase încordată, ca și când ar fi așteptat să mai vină o furtună. Avea un nod în gât și se abținea cu greu să nu plângă. El nu încercă s-o sărute și îi fu recunoscătoare pentru asta. Își mușcă buzele când îi

simți palmele pe spate, dar într-un gest de liniștire, nicidecum de ațâțare.

Totuși nu-și putea lăsa garda jos. Nu acum. l-ar fi fost apoi prea greu să-și mai revină, atunci când el ar fi plecat din nou fără un cuvânt, fără o explicație.

Phoenix își înălță capul și-i cuprinse fața în mâini.

— Nu vreau să pleci. Avem nevoie să fim împreună. Ea însă se încorda și mai tare, chiar dacă el nu ar fi crezut că mai e posibil. Nu vorbesc acum de sex. Pur și simplu avem nevoie să fim împreună, să învățăm să ne cunoaștem puțin câte puțin, ca să nu mai fie neînțelegeri între noi.

— De ce? Era o întrebare justă, recunosc el în gând. Dar nu avea un răspuns la ea. Cel puțin nu cel pe care l-ar fi acceptat și ea. Nu putea decât să-i spună adevărul.

— Nimic nu mai merge cum trebuie. Nimic nu mai e la fel de când te-am cunoscut. Mi-ai întors viața pe dos și nu știu ce să mă mai fac. Dacă stau departe de tine nu mă ajută. Poate va fi mai bine dacă am sta împreună. Ori fac ceva, ori înnnebunesc. Îl apucă dur de încheieturile mâinilor și-i dădu la o parte palmele de pe fața ei.

— Ce vrei de fapt de la mine, Phoenix? Te aștepti să-ți sar în pat ca să te fac să te simți ceva mai bine?

— Nu, zise el îndurerat, nu face ca totul să sune atât de ieftin.

— Nu eu fac asta. N-am fugit ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Spune-mi ce vrei de la mine, Phoenix. Trebuie oare să-ți ofer un antidot pentru boala asta a ta? Căci ceea ce simți față de mine pare ca un fel de boală.

Se îndepărtă brusc de ea, apoi reveni.

— Ce naiba, Deborah. Dacă știam ce dracu' se întâmplă cu mine, crezi că nu aș fi făcut ceva și singur? Dar nu m-am simțit niciodată așa. Nu mai dorm. Nu mai mănânc. Mă sui în camionetă și o pornesc fără să știu unde, mă trezesc prin locuri pe unde nu am mai pus

picioarul și încerc să ies din panica asta pe care o simt când mă gândesc că s-ar putea să nu te mai văd niciodată, să te pierd. Numai la tine mă gândesc. La sărutările, la atingerile noastre, cum intru în trupul tău până ce mă copleșește o plăcere nemaîntâlnită, nebună. Simt că explodez. Își trecu iar degetele prin păr. Și acum, doctore, dă-mi un diagnostic, ceva. Am înnebunit sau doar așa mă simt eu?

Inima lui Deborah se opri în loc. Îl vedea plimbându-se prin fața ei, ca un leu în cușcă, cu părul zbârlit de degetele care îl ridicaseră în sus ca la arici. Avea o expresie torturată, de parcă ar fi fost crucificat. Și ea care crezuse că nimic nu putea fi mai uluitor decât când descoperise că s-a îndrăgostit de Phoenix. Și totuși exista ceva și mai și: Phoenix era și el îndrăgostit de ea. Era singura explicație posibilă. Simți că o părăsesc brusc picioarele.

— Trebuie să stau jos. Putem să aprindem lumina, ca să găesc canapeaua fără să-mi rup un picior? El se opri din măsuratul încăperii și se întoarse spre ea. O ridică ușor în brațe și-i zise:

— La naiba! Mă tot străduiesc să fac ce trebuie și reușesc să fac numai tâmpenii. Ea își înfășură brațele în jurul gâtului lui. O iubea, se gândi din nou. Cum de nu-și dăduse seama de asta până acum?

El își găsi cu ușurință drumul prin întuneric. Pe când o întindea în pat, îi murmură în ureche:

— Tu o să dormi aici. Eu mă duc să mă culc pe canapea. Mai târziu o să stăm de vorbă. Ea îl trase de braț tocmai când el se îndrepta și-l prinse pe picior greșit. Se dezechilibra și căzu grămadă peste ea, având grijă să se sprijine într-o mână ca să n-o strivească.

— Deborah, nu mă chinui.

— Am încercat eu să dorm pe canapea și te anunț că

nu-i deloc confortabilă.

El se ridică din pat, apoi se așează pe margine.

— Adică?

— Dormi aici, cu mine în pat. Phoenix își puse capul pe abdomenul ei, odihnindu-se, înfrânt și copleșit. Ea ridică o mână încet și-l mângâie pe păr. Continuând să-i netezească părul îl simți că se relaxează. Ca doi războinici osteniți, depuseră pentru scurt timp armele lor de vorbe și încheiară armistițiu.

De astă dată nu-i mai trezi țârâitul telefonului, nici soneria deșteptătorului.

Denver nu le bubui cu pumnul în ușa, ca să afle de ce nu a apărut frate-său la birou. Draperiile trase împiedicau orice fel de lumină să se strecoare printre ele, iar soarele răsărise de vreo cinci ore. În dormitor era liniște și întuneric. Singurul sunet care tulbura tăcerea era respirația ușoară a celor doi ocupanți ai patului. Deborah se trezi prima. Încă confuză, clipi de câteva ori, încercând să-și dea seama ce se întâmplase cu dormitorul ei. Ceva nu era în ordine. O respirație caldă pe gât îi dădu vagi indicii. Își întoarse capul și-l zări pe Phoenix dormind ca un prunc lângă ea. Acum știu că dormitorul nu avea nicio vină. Fiindcă nu era al ei. Privirea i se îndulci, scufundându-se în contemplarea frumuseții trupului bărbatului întins alături de ea. Așa adormit, era fără apărare. O mână îi înconjura talia, iar picioarele și le aruncase peste ale ei. Profitând de ocazia pe care o avea de a-l privi fără să fie observată, se întrebă dacă la trezire își va repune barierele în funcțiune, la fel de rigid ca și înainte sau dacă îi va permite să-l întrezărească pe omul din spatele lor. Genele lungi și întoarse la vârfuri se conturau pe pielea lui măslinie. Privirea îi poposi pe gura lui senzuală, apoi se ridică spre părul aspru și încâlcit. Doar privindu-l și avea sentimentul că ar vrea să se muleze după forma trupului lui, să fie a lui

în orice fel posibil. Îl iubea atât de mult, încât o speria. Și el o iubea. Acum era sigură de asta. Ridică mâna să-i dea părul de pe frunte la o parte și ochii îi căzură pe cadranul ceasului.

— Nu poate fi adevărat, își zise. Probabil că ceasul ei nu mai mergea bine. Nu avea cum să fie ora unsprezece. Privi încă o dată ceasul, apropiindu-și-l de ochi.

Apoi mormăind, înșfăcă marginea cuverturii, gata s-o azvârle deoparte. Dar fu oprită de mâna lui Phoenix, care i se strânse în jurul mijlocului.

— Rămâi. Vocea îi era răgușită de somn.

— E unsprezece dimineăța Sări de sub plapumă. Cel puțin sper că-i dimineăța și nu noapte.

— Ai întârziat la serviciu tot atât de mult ca și mine?

— Trebuie să fiu la spital la unu. Măi am două ore ca să fac un duș, să mă schimb și... Tu nu pari prea îngrijorat că ai întârziat.

— Am întârziat la ce? murmură el și o trase în pat, acoperind-o cu trupul lui.

O devoră bucățică cu bucățică. Degetele lui bătătorite ascundeau atâta gingășie atingând, mângâind, adorând. Gura lui era nerăbdătoare și fără odihnă.

Deborah vibra sub atingerea lui, cu pielea fierbinte și respirația haotică. Dorința îi răvăși pe amândoi, aruncându-i într-un infern clocotitor. Sau un rai? Acum, când știa ce o așteaptă, se grăbea să simtă totul din nou. Se scufunda în senzații tactile: asprimea țesăturii blugilor lui, bumbacul moale al tricoului, căldura ușor umedă a pielii lui, alunecarea răcoroasă a cearșafului de sub ea.

Îl ajută s-o dezbrace de pulover, iar mâinile ei nerăbdătoare descheiară nasturii de la pantaloni, dându-i jos dintr-o singură mișcare, împreună cu chiloții. Apoi se încurcă puțin în fermoarul de la pantalonii lui și-l dezbracă. Bău ca un om mort de sete din izvorul gurii lui,

având nevoie de gustul lui minunat, de senzația pe care i-o stârnea limba lui atingând-o pe a sa. Îi auzi respirația oprindu-i-se când pătrunse cu degetele în miezul ei fierbinte și adânc. Apoi strigătul lui de plăcere când plonja cu tot trupul într-al ei, răscolindu-i-l cu o dulceață nemaiîntâlnită. Trupul ei se unise cu al lui și gurile lor se împreunaseră. Ea îl ținu strâns, pe când el tremura de furtuna în mijlocul căreia rătăceau amândoi. Se mișcau înfometaji. Apoi sosi valul cel mare care îi urcă pe creasta lui nevăzută și plutiră, plutiră... până ce se regăsiră aruncați pe țărmul depărtat... două trupuri devorate de patimă. Trecu un timp până ce Deborah să poată vorbi. Și când putu s-o facăjucă cea mai mare carte a vieții sale.

— Phoenix?

— Hm? mormăi el cu buzele lipite de gâtul ei.

— Te iubesc. Reacția lui fusese exact ceea ce își imaginase, încremeni brusc și se retrase încet-încet. Ea îl lăsă.

— N-am spus-o ca să te sperii. Chiar dacă exact așa s-a întâmplat. Văd că-i așa. Îți spun că te iubesc ca un dar care nu trebuie înapoiat, Phoenix. Fie că vrei să-l accepți, fie că nu, el există. Depinde de tine să-l iei sau să-l respingi. Dar asta nu va schimba ceea ce simt pentru tine.

Te voi iubi, fie că vrei sau nu să mă iubești și tu. O țintui cu privirea lui grea, pătrunzătoare.

— Nu era nevoie să spui așa ceva. Apoi se rostogoli ușor, depărtându-se de ea și aprinzând lumina de la capătul patului.

Clipind, orbită de strălucirea bruscă, Deborah îl privi cum se apleacă să-și recupereze blugii trântiți pe jos și cum și-i trage pe el. Fața lui Phoenix era trasă, închisă în sine, iar gura părea o linie încordată.

Acum îi separa ceva mai mult decât lățimea patului. Se ridică și ea, culegându-și hainele de pe jos. Le adună pe

toate în brațe și o porni spre baie. Intră sub duș și rămase așa, nemișcată, cu apa curgându-i pe tot trupul, ca o mână prietenească, încercând s-o dezmiere. Își ridică și fața și și-o lăsa șfichiuită de apă, dar nimic, nimic nu-i micșoră durerea pe care o simțea. Singurul lucru care ar fi făcut-o, ar fi fost ca Phoenix să recunoască adevăratele lui sentimente pentru ea.

Și cum așa ceva nu părea să urmeze într-un viitor prea apropiat, poate că era mai bine să accepte lucrurile așa cum erau, încă de pe acum.

După ce se îmbracă, își trecu degetele prin păr, fără să se uite la imaginea din oglindă, unde se zăreau clar cearcănele aproape negre. Își afișă un zâmbet destul de șters, apoi ieși din baie. Aproape că ajunsese lângă ușa de la intrare, când își aminti că își uitase pantofii. Se întoarse deci în dormitor, pe care îl găsi gol, și-și strecură picioarele în pantofi. Reveni în living, își apucă în grabă geanta, lăsată cu o seară în urmă pe canapea, după care își atârână bareta pe umăr.

— Unde te duci? își ridică privirea ca să-l vadă drept în ușa bucătăriei pe Phoenix, cu o ceașcă de cafea în mână.

— Trebuie să merg acasă ca să mă pot pregăti pentru garda de după-amiază.

— Hai să bei întâi o ceașcă cu cafea. Pe urmă o să te duc eu cu mașina.

Dar ea scutură din cap.

— Nu, nu, e timpul să plec. Cum el nu făcu nicio mișcare, Deborah se simți brusc năpădită de milă. Traversă deci încăperea și veni în fața lui. Îi atinse obrajii cu blândețe și-i simți maxilarele extrem de încordate.

— Phoenix, nu poți controla ceea ce simt eu. Și nici nu trebuie să faci ceva anume. Te iubesc. E un fapt, nu o amenințare, așa că nu ai motive să intri în panică. Mi-ar plăcea să te văd și pe mai departe, dar dacă tu nu simți

același lucru, o să înțeleg. Ridicându-se pe vârfuri, îl sărută, apoi mâna îi căzu încet și se îndreptă spre ușă. Phoenix nu-și dezlipi privirea de pe ea până ce nu văzu ușa închizându-se. Nici dacă i-ar fi fost viața în joc n-ar fi putut să se miște. Ar fi vrut să se ducă după ea, s-o facă să rămână, dar nu putea face nici măcar un pas. Se sprijini de tocul ușii. Deci îl iubea. Îi era și acum tare greu să creadă așa ceva. Și încă și mai greu să accepte. Apoi își aminti brusc de emoția care-l copleșise când ea îi spusese că-l iubește. Nici nu-și dăduse seama până acum cât de mult își dorise să audă aceste cuvinte. Nici nu pricepea de ce se simțea atât de furios că l-a lăsat prins în cârlig. Degetele i se strânseseră pe ceașca de cafea. Cine naiba se credea și ea, spunându-i că o să-l înțeleagă? Chiar dacă nu se vor mai vedea niciodată?

El unul nu înțelegea absolut nimic.

CAPITOLUL 9

În după-amiaza următoare, Denver intră trântind ușa în biroul lui Phoenix. Străbătu cu pași uriași distanța până la scaunul pe care stătea prăbușit frate-său și, sprijinindu-și brațele pe birou, se înclină mult, ca să-l poată privi drept în ochi.

— Sper că acum ești fericit, îi zise Denver. Belle plânge de mama focului, Ralph ne amenință cu demisia și doi contractanți au telefonat să se plângă de gura ta păcătoasă. Ce naiba se întâmplă cu tine? Te tot învârti mormăind de colo-colo, ca un grizzly cu un spin în labă. Și asta de o săptămână. Nu aș fi crezut că voi ajunge s-o spun, dar au început să-mi lipsească chiar și glumele alea idioate pe care mi le făceai până nu demult. Phoenix trânti creionul pe masă, apoi se rezemă de spătarul scaunului.

— Înapoi, Denver!

— Dacă vrem să facem afaceri profitabile, ar fi cazul să te aduc în simțiri, că altfel ne lasă toată lumea.

— Întotdeauna ai fost înclinat spre exagerări.

— Iar tu spre corectitudine și fair-play. Ceea ce văd că nu ți se mai întâmplă în ultima săptămână. De ce?

Dându-și scaunul înapoi, Phoenix sări în picioare.

— Am ceva pe cap, e-n regulă? O să-mi cer scuze față de Belle și Ralph, dar nu și cu contractanții ăia. Instalatorii lor au lucrat ca dracu'. Iar tu o știi la fel de bine ca și mine. Cât despre casa lui Prescott, ce să mai vorbim! Dacă i-ai fi văzut pe zugravi cum își bat joc de meserie, ai fi urlat mai tare ca mine. Denver își îndreaptă spatele, apoi examinează fața fratelui său cu mare atenție și îl întreabă:

— Vrei să discutăm despre asta?

— Despre ce? Denver oftă nerăbdător.

— Nu despre ce, despre cine, adică despre Deborah. Ce s-a întâmplat? Ți-a dat papucii? Phoenix îl rezezi:

— Și de ce consideri, mă rog, că Deborah ar fi treaba ta?

— A făcut-o, nu? repetă Denver, ignorând întrebarea fratelui său. Îmi pare rău, Phoenix, zău că da. Știi că ții la ea.

— Dar nu-i deloc așa, mârâi Phoenix, așa că păstrează-ți simpatia.

— Atunci care-i problema? Să nu-mi spui că nu ai niciuna. Te cunosc destul de bine.

— N-ai de gând să încetezi, nu? Denver clătină din cap că nu.

Făcu câțiva pași, ieșind din spatele biroului și, brusc, se întoarse nas în nas cu frate-său.

— Mă iubește, înțelegi? Acum ești fericit? Câteva secunde Denver se zgâi la el siderat. În cele din urmă confuzia lui fu urmată de înțelegere.

— Dar o spui ca și când ar fi vorba de ciumă bubonică. Phoenix începu iar să se plimbe în sus și-n jos.

— Nu am spus că e ceva rău. Dar nu știu ce să fac

acum. Denver se așează pe marginea biroului și-și încrucișă brațele pe piept, spunându-i:

— O iei frumușel de mână și fugi la primul preot, asta o să faci. Care-i problema ta? Phoenix râse scurt.

— În gura ta totul pare atât de ușor.

— Păi chiar este. Și, vorbind ca un bărbat fericit în căsnicie, îți recomand cu căldură această minunată instituție. Nici nu-mi pot imagina cum ar fi fost viața mea fără Courtney, acum când știu că e a mea și am găsit-o printre toate celelalte. O iubești pe Deborah, așa că fă pasul următor și însoară-te cu ea. Phoenix reveni pe scaun, prăbușindu-se în el.

— Dar nu am spus că o iubesc.

— Dacă nu ar fi fost așa, nu te-ai fi chinuit atât. Ți-ai fi luat frumușel pălăria și ai fi șters-o la apusul soarelui. Pe vremuri, când o relație cu o femeie începea să devină treabă serioasă, o părăseai imediat. Nu s-a întâmplat asta și cu Deborah, ba în plus prezinți toate simptomele unui bărbat îndrăgostit. Phoenix se uită la fratele său, fără să-i vină să creadă.

— Ești nebun. Denver râse, luând-o către ușă.

— Poate, dar nu sunt singurul. Tu ești și mai și. Iar asta e încă un simptom al îndrăgostiților. Se pare că ai cam avea nevoie de un anume doctor să te trateze. Deschise ușa, apoi adăugă: Du-te după ea, omule! Pentru binele afacerilor noastre, al tuturor celor din jurul tău, du-te după ea!

Închise apoi ușa, iar Phoenix își lăsă cu jale capul în mâini. Ar fi vrut să fugă după fratele său și să-i spună că se înșelase, dar rămase locului. Și asta fiindcă Denver nu se înșela. Era cu adevărat îndrăgostit de Deborah Justin.

Se simțea expus, dar recunoscuse singur, în cele din urmă, că mai avea nevoie de cineva pentru ca viața lui să devină completă. O iubea. Pentru un bărbat care se

decisese să-și petreacă restul zilelor fără a fi prins în capcana sentimentelor, era greu să accepte că avea mai multă nevoie de Deborah, decât de libertatea de care se cramponase atât. Îi era frică de legături, dar iubirea era rhai presus de asta.

Dar era ceva ce-l speria și mai tare: dacă intrarea lui, ca „permanență”, în viața ei nu va fi acceptată de Deborah?

Închise strâns ochii și clătină ușor din cap, știind ca găsisese miezul propriei sale incertitudini, încă de mic își promisese că nu se va lega de cineva, ca să nu devină vulnerabil. Luptase cu pumnii și cu dinții, iar mai târziu și cu armele minții. Treptat, descoperise că micile lui glume micșorau tensiuni preexistente și îi făceau pe oameni să râdă de ele, nu de el. Dar, undeva, în interiorul lui, se mai ghemuia băiețelul metis, care nu-și găsea locul nici în lumea albilor, nici în cea a pieilor roșii, simțindu-se cumva demn de luat în râs, dar mai ales, neacceptat de societate. Era timpul ca acest băiețel să crească și să se maturizeze. El trebuia să decidă dacă o putea include pe Deborah în viața lui fără niciun fel de rezerve sau dacă trebuia să păstreze anumite lucruri doar pentru el. S-o iubească nu putea fi de ajuns. Trebuia să-i arate încredere. Altfel nu aveau nici cea mai mică șansă de a trăi armonios alături. Își coborî privirea asupra palmelor sale. Erau umede de spaima pe care i-o provoca simplul gând că va trebui să-și descopere colțurile cele mai secrete ale eului său privat, temerile, dorințele. Și că poate ea i le-ar fi respins sau... l-ar fi respins. Își frecă palmele de pantaloni și luă telefonul.

Nu se așteptase să facă față unei discuții telefonice cu Deborah, dar se trezi sunând-o la spital. Rămase surprins auzind-o chiar pe ea la telefon.

— Bună, Phoenix.

— Bună. Cum el nu mai spunea nimic, ea îl întrebă:

— Dorești ceva? Da, pe tine, ar fi vrut să-i urle în telefon, dar în loc de asta făcu cel mai mare efort de voință pe care îl reușise vreodată și zise:

— N-ai putea să sări din schema clinică fără plată pentru sâmbătă și duminică? Aș vrea să-ți arăt ceva și o să cam dureze. Vocea ei calmă, răspunse:

— O.K. Se așteptase la întrebări din partea ei, poate la o anume indecizie, dar în niciun caz la o acceptare imediată. Încercând să-și forțeze norocul încă puțin mai zise:

— Până la ce oră lucrezi astăzi?

— Până la cinci.

— Aș vrea să te văd în seara asta.

— O.K., spuse ea din nou. O să ajung acasă pe la cinci și jumătate.

— Bine, eu apar atunci pe la șase.

— Bine, ne vedem atunci, zise ea și închise, mai înainte ca el să-i mai poată spune ceva. Zâmbind pentru prima dată în ultimele două zile, el se trânti pe scaun, relaxându-se rezemat de spătar. Apoi sări sprinten în picioare și o porni în căutarea fratelui său.

Deborah nu fu nevoită să-l aștepte pe Phoenix. Îl găsi pe trepte când ajunse acasă. Se plimba de colo-colo ca un leu în cușcă. Camioneta lui era în șosea, așa că-și parcă nestânjenită mașina la locul ei obișnuit. Pe măsură ce se apropia de el, îl privea în ochi cu mare atenție. Phoenix zâmbea, dar altfel. Ochii îi erau tot întunecați, dar răzbătea din ei o afecțiune caldă. Îi deschise ușa și intrară amândoi. Călca ușor, de parcă tocmai ar fi scăpat de o povară care îl apăsase până atunci. Luată prin surprindere, Deborah țiță ușor când se trezi luată în brațe. Se lipi de el și buzele li se întâlniră într-un sărut scurt, dar copleșitor.

Ridicându-și capul, el îi zise:

— Bună, iubito.

— Bună. O luă de mână și o trase spre *Bronco-ul* lui.

— Ce faci, Phoenix? Vreau să mă schimb. Privirea lui înregistra în treacăt pantalonii de culoarea cafelei cu lapte și bluzonul safari de culoare roz, strâns în talie cu o curea lată de piele.

— Arăți perfect. Își ridică spre cer privirea, în semn de exasperare.

— Ce să zic, grozavă apreciere, îi zise pe un ton sec. Ar fi vrut să facă un duș ca să scape de mirosul de spital, numai că acum îi era clar că n-o va putea face.

Dacă ar fi trăit într-o lume perfectă, ar fi aflat unde goneau acum, dar admise că nu mai aspira la perfecțiune. Ajunsese în acel stadiu în care ar fi acceptat orice, doar ca să fie alături de Phoenix. Fusesse surprinsă când el o sunase la spital și de-a dreptul șocată când o invitase să petreacă împreună weekend-ul. Iar acum o purta pe sus de parcă ar fi întârziat deja undeva.

Ceva mai târziu opri mașina în spatele unei alte camionete, parcate într-o alee, în spatele unei case frumoase în stil ranch. Acum nu mai avea nevoie de alte lămuriri, fiindcă recunoscuse camioneta. Era aceeași cu cea din seara când fuseseră la depozit. Erau acasă la fratele lui.

Se întâlneau cu Denver la ușă. Îi pofti înăuntru, păstrând în ochi o expresie ușor amuzată. Interiorul era mobilat în stil western, în tonuri delicate de bej, cu câteva nuanțe discrete de turcoaz și albastru-marin, iar pe ici pe colo și cu puțin portocaliu. Observă imediat cele câteva piese de ceramică indiană așezate în living și cuvertura de lână împletită de mână, care îmbrăca cu bun-gust canapeaua. Spre deosebire de Phoenix, Denver se înconjură pe față de dovezi obârșiei sale indiene. Denver se dusesse în celălalt capăt al sufrageriei ca să le prepare ceva de băut, când apărură și nevasta lui. El îi zâmbi.

— Mă pregăteam să le ofer ceva de băut oaspeților noștri. Avem timp pentru așa ceva?

— Sigur, încă o oră, pe puțin. Courtney zâmbea și ea cu franchețe. Îl îmbrățișa pe Phoenix și-l sărută pe obraz. Bună, Phoenix. Întorcându-i zâmbetul, Phoenix îi atinse vârful nasului și-i zjse:

— Bună, păstorițo. Întorcându-se către Deborah, Courtney se prezentă:

— Mă numesc Courtney Sierra, iar dumneata trebuie să fii doctorița Deborah Justin. Courtney purta o fustă și o bluză puțin cam șifonate, ca și când nu ar mai fi avut timpul necesar ca să se schimbe. Deborah remarcă și brățara de la piciorul stâng al tinerei femei. Ar fi vrut s-o întrebe cum evoluează piciorul ei, căci știa de la Phoenix că suportase o operație de refacere. Dar acum nu era momentul cel mai potrivit de a se lansa în probleme profesionale.

— Te rog să-mi spui Deborah, îi zise, strângându-i mâna lui Courtney.

Aceasta îi zâmbi.

— Perfect atunci, Deborah să fie. Spune-mi, te pricepi la operații serioase? Am doi pui care trebuie „hărtăniți” profesionist și eu nu mă prea pricep.

— Nu, dar avem noi, asta în cazul în care ne tăiem la vreun degețel. Bei ceva înainte de a intra în operație, Deborah?

— Au asigurare de sănătate? o întrebă zâmbind Deborah.

— Nu, mulțumesc. O urmă așadar pe Courtney în bucătărie și primul lucru care-i sări în ochi fu acela că, în mod sigur, cina urma să fie gata peste câteva zile. Pachetele și plasele cu cumpărături zăceau pretutindeni, iar în cuptor nu ardea focul, nici la aragaz. Ajungând la concluzia că nici Courtney nu apucase să se mai schimbe,

Deborah intuitiv că invitația la cină în acea seară fusese o „inspirație” de ultim moment.

— Hm. Courtney... poate că o să-ți pun o întrebare cam deplasată, dar... ne așteptați? Courtney azvârli doi pui întregi pe un tocător și îi înmână un cuțit uriaș.

— Aș putea să te mint și să-ți spun că de obicei sunt atât de dezordonată, dar presupun că nu te-aș păcăli în felul ăsta, nu-i așa?

— Păi, ai putea să încerci. Deși, să știi că ai dreptate; probabil că nu te-aș crede. A fost ideea lui Phoenix, nu-i așa? Ai primit cumva un telefon astăzi, pe la ora trei?

— Da, dar de la Denver, nu de la Phoenix. Zicea că veniți amândoi la cină. Dar de unde ai știut ora?

— Simplu: am primit și eu un telefon de la Phoenix, cam pe la aceeași oră. Deborah luă cuțitul. Ai stat prin preajma bărbaților din neamul Sierra mai mult decât mine, Courtney. Poți să-mi spui ce se petrece?

Courtney își lăasă capul pe un umăr și o privi pe Deborah cu o figură amuzată.

— Phoenix ți-a spus că mama mea e Amethyst Randy, cântăreața de muzică country?

Luată prin surprindere de lipsa aparentă de legătură dintre cele două lucruri, dădu doar afirmativ din cap, așteptând.

— Cândva, mama a lansat un cântec care se chema *Zile de logodnă și nopți de nuntă*. Cam despre așa ceva e vorba și aici. Când te logodești îți prezinți familia și cred că exact ăsta e scopul „întrevederii” din seara asta.

— Am senzația că ești pe-aproape. Courtney îi aruncă lui Deborah o privire cu care parcă încerca s-o cântărească, apoi îi explică:

— Știi, Phoenix nu a mai adus aici niciodată vreo femeie până acum.

Deborah începu „dificila” operație de tranșare a

puilor.

— Mi-ar plăcea să cred că asta e ceva, dar am descoperit că nimic nu e ceea ce pare alături de Phoenix.

— Ți-a tras vreo păcăleală din aia de-a lui până acum?

— Nu, și asta mă cam îngrijorează. Zicea că alege „victimele” numai din rândul celor care înseamnă ceva pentru el, dar am învățat să am răbdare și să nu aștept prea multe deodată.

— Nici măcar nu îndrăznesc să-ți dau vreun sfat. Eu una n-aș fi acceptat niciunul când m-am îndrăgostit de Denver. Atât însă vreau să-ți spun: mă bucur că te cunosc în sfârșit. Denver mi-a vorbit despre tine încă din seara cu depozitul acela. Recunosc că m-a făcut curioasă. Nu ești genul de femeie cu care se întâlnea Phoenix până nu demult. Sper ca totul să meargă bine între voi. Are nevoie de cineva care să țină la el cu adevărat. Făcând o pauză, Deborah o privi pe Courtney.

— Nu știu dacă o să mă lase. Apoi brusc, dorind să schimbe subiectul, adăugă: De ce îți spune Phoenix „păstorița”?

Această întrebare îi permise lui Courtney să-și amintească de vremea logodnei ei cu Denver, căci atunci le pusese Phoenix o șotie la punct. Și anume, le legase o capră în camionetă, dar în cele din urmă gluma „ricoșase” tot asupra lui, fiindcă ei i-o plantaseră în dormitor. De atunci, Phoenix îi zicea numai așa.

Pe când preparau cina, cele două femei folosiră ocazia ca să se cunoască mai bine, așa că de îndată ce sosiră cu mâncarea și o așezară la masă, se simțeau deja prietene în toată regula. Și totuși Deborah nu era sigură de felul cum vor evolua lucrurile între ea și Phoenix, câteva ore mai târziu, când era deja în mașina lui, îndreptându-se spre casă. Se simțise bine, îi plăcuseră și cina și

conversația. Aflase lucruri interesante care acoperea o arie extrem de largă: de la probleme de istorie, o pasiune a lui Courtney, până la amănunte privind cariera muzicală a mamei și a surorilor sale, inclusiv o descriere exactă a reședinței de pe plantațiereședința pe care o renovase nimeni alta decât *Sierra Construction* în persoană. Se mai strecuraseră pe ici pe colo și disputele dintre Phoenix și fratele său privind meritele diferitelor echipe de fotbal. Seara fusese odihnitoare și obișnuită, iar Deborah spera că o să se mai repete. Pe când Phoenix intra cu mașina chiar pe strada ei, îi zise:

— Îmi place mult cumnata ta. S-a descurcat extraordinar de firesc cu niște oaspeți anunțați în ultima clipă, așa cum am fost noi. Încruntându-se, Phoenix parcă mașina chiar în spatele mașinii ei. Uneori nu era prea ușor să ai de-a face cu o femeie atât de inteligentă. Ar fi trebuit să fi învățat până acum să n-o mai subaprecieze. Opri motorul și își trecu brațul peste perna locului de alături.

— Voiam să fiu cu tine în seara asta. Dar voiam și s-o cunoști pe soția fratelui meu, așa că le-am rezolvat pe amândouă în același timp.

— De ce voiai s-o cunosc pe Courtney?

— Pe fratele meu l-ai cunoscut deja. Courtney este restul familiei mele.

— Și totuși mai există un membru al familiei tale: tatăl tău. El îi trecu un deget peste obraz.

— Mă văd cu tata o dată pe an, de Crăciun. De obicei întâlnirea noastră durează două ore. Asta în cel mai bun caz. Facem o inspecție a tuturor grajdurilor, ne facem câteva complimente de circumstanță, mai flecărim așa, câte ceva fără importanță, după care ne despărțim. Eu și cu tata nu suntem atât de atașați, ca tine cu tatăl tău. Ea se întinse și-l luă de mână.

— Și eu tot nu înțeleg de unde graba asta de a-ți

cunoaște cumnata.

Phoenix o apucă de mână cu un gest rapid, dar delicat.

— Te-am văzut cu ai tăi și am vrut ca și tu să mă vezi printre ai mei. Se aplecă ușor ca s-o sărute, după care continuă: Ce faci, mă inviți înăuntru?

A fost suficientă o atingere în treacăt a buzelor lui pentru a-i trezi amintirea înfiorată a felului în care se simțea în brațele lui. Nici nu voia să se gândească la ce-i va aduce ziua de mâine alături de un om ca Phoenix, dar știa că trebuie să profite de ceea ce avea acum. El o sărută iarăși și buzele lui Deborah se deschiseră sub ale lui, afundându-se în imensa lui dorință. Îl întâmpină ca pe un egal, dăruind și cerând cu egală foame, foamea de a face dragoste. El o strângea, o mângâia și-i murmură lucruri minunate, iar ea îl invita cu fiecare gest, zâmbet și sărut. Tremura în așteptare. Când el îi murmură abia auzit numele, Deborah se lipi de pieptul lui și se simți luată în brațe și purtată pe sus, pentru o secundă. Când își reveni era în brațele lui, cu mâinile și picioarele petrecute pe după gâtul și șoldurile lui.

— Știi ce însemni pentru mine?

Mâinile ei îi alergau fără astâmpăr prin păr, iar buzele îi presărau sărutări fugare pe maxilar și la colțurile gurii.

— Nu știi, dar vreau să te fac fericit.

— Simplul fapt că suntem în aceeași încăpere înseamnă pentru mine fericirea. Palma lui îi mângâie coapsele, apoi alunecă între picioare. Ne simțim incredibil împreună și nu vreau să se termine vreodată. Nu se va termina de altfel.

Închizând portiera și ținând-o în continuare adăpostită la pieptul lui, o duse până la ușa casei. Deschise cu cheia ei, apoi trânti ușa cu piciorul imediat ce se văzură

înăuntru. Abia atunci îi dădu drumul, așezând-o în fața lui. Îi descheie centura lăsând-o să cadă pe podea. Ea îi susținea privirea ca și cum nu și-ar mai fi putut-o dezlipi de-a lui. Phoenix îi descheie nasturii de la cămașă și i-o dădu la o parte. Își plimbă ușor palmele peste pielea ei fină, pe umeri și pe sâni susținuți de sutienul negru, din dantelă. Deborah se cutremură, lipindu-se de el. Parcă era sub imperiul unei vrăji izvorâte din ochii lui pățimași. Îi descheie închizătoarea sutienului, aflată între sâni, și o ajută să-și treacă brațele prin bretelele în care parcă se împiedica de nerăbdare, aruncându-l apoi. Și deodată gura lui se închise, cuprinzându-i sfârcul întărit al unui sân. Deborah găfâi, copleșită de senzația minunată care îi cuprinsese întregul corp, picurându-i extazul în sânge ca pe o băutură rafinată. Phoenix gemu la auzul respirației ei care-i arăta cât îl dorește și realizează dintr-odată că dormitorul era prea departe. Trebuia să fie a lui acum, să pătrundă în ea sau altfel ar fi înnebunit pur și simplu. Nasturele de la pantalonii ei se deschise sub degetele lui fierbinți și el i-i trase în jos, dezvăluindu-i șoldurile zvelte.

— Pune-ți mâinile pe după gâtul meu! îi ordonă el, cu o voce aspră și găfăită, de îndată ce ea rămase complet goală. Ea îl ascultă.

— Descheie-mi blugii. Vreau să-ți simt mâinile pe trup. Deborah îl ascultă din nou, descheindu-i fermoarul cu o încetineală de tortură. Zâmbi când îl auzi cum geme înfundat, la atingerea mâinii ei care-i cuprinsese penisul.

— Deborah! murmură el. Se sprijini cu spatele de ușă și o ridică, așezându-și-o în sprijin pe șold. Trebuie să fi a mea. Acum. Ochii ei se închiseră ușor când îl simți pătrunzând în ea cu putere.

— Nu, zise el, nu-ți închide ochii. Privește-mă! Vreau să-ți văd ochii când intru în tine. Ea îi deschise larg, întâlnindu-i privirea devoratoare. Și intra adânc în ea cu o

patimă neostoită. Deborah se ridică puțin și-l cuprinse mai strâns pe după gât, lipindu-se de el.

— Spune-mi, îi ceru el, cu voce aspră și poruncitoare.

— Ce? întrebă ea, luată prin surprindere de cererea lui.

— Spune-mi cuvintele acelea. Vreau să le aud. Acum. Cum era destul de confuză în acele clipe, îi trebui timp ca să înțeleagă ce voia de la ea.

— Te iubesc, Phoenix Sky Sierra, zise pe un ton dulce, repetând: Te iubesc.

Undeva în străfundurile ochilor lui străluci o urmă de emoție, amestecată cu-o infinită tandrețe. Gemu de plăcere și o simți arcuindu-se în timp ce se mișca peste trupul lui. O apucă de șolduri ca să-i dirijeze mișcările, amețit de năvala de senzații care îl inundau dintr-odată, de minunata bogăție a răspunsului ei, care-l depășea pe-al lui, urcând vertiginos spre înălțimi până atunci inaccesibile.

Căldura ei dulce, umedă, îl învălui, acaparându-l, iar el se lăsă de bunăvoie pradă ei. Explozia împlinirii îi surprinse brusc pe a amândoi. Ea îl strigă în timp ce și el îi șopti numele. Satisfacția îi scaldă pe amândoi în același timp în valul ei suav, amețitor, și trupurile lor se cutremurară, simțindu-se apoi brusc descătușate. Phoenix nu-și slăbi strânsoarea. N-ar fi putut îndura s-o simtă departe, nici măcar atât cât le-ar fi trebuit ca să ajungă până în dormitor. Brațele lui rămaseră deci ferecate în jurul șoldurilor ei până ce ajunseră în pat. Aici reluară secvența pasiunii împărtășite, ca și când li s-ar fi întâmplat prima oară.

Abia răsărise soarele când Phoenix se sculă și se așează pe marginea patului, sorbind-o din ochi pe Deborah. Se bucură de libertatea de a o putea privi atât cât voia și așa cum voia. Era recunoscător proniei cerești care îi scosese în cale o astfel de femeie, indiferent dacă o merită

său nu. Era fericit s-o privească numai. Îi îndepărtă o buclă de pe obraz și zâmbi când văzu că şuvița mătăsoasă i se încolăcise pe deget. Îi amintea de felul în care ea însăși îi pusese stăpânire pe suflet din chiar clipa când o văzuse.

Trecându-și ușor vârfurile degetelor pe chipul ei, zâmbi iarăși încărcat de tandrețe când o auzi mormăind ceva somnoroasă și dornică de a fi lăsată în pace. Numai că bucuria de a o putea atinge nu era un dar veșnic. Oricând se putea întâmpla ceva. Se aplecă s-o sărute. Ea se răsuci și el o sărută din nou, dar de data asta pe buze. Deborah deschise ochii mari. După câteva secunde de amețeală, își dădu seama unde e și ce se întâmpla. Zise, zâmbind:

— Visul meu s-a împlinit.

— Și ce ai visat?

— Că mă sculam și te găseam lângă mine. O mușcă ușor de buza de sus, apoi sărută locul.

— Aș vrea să petrecem și seara împreună. Ai vreo obiecție?

— Da, dar acum... trebuia, cred, să fiu la spital. E trecut de șapte?

— Mai ai o oră până să pleci la spital. Cel puțin așa scrie pe foaia cu gărzile, pe care ai pus-o lângă calendar, în bucătărie. Voiam să te trezesc mai devreme, dar mi-a plăcut atât de mult să te privesc dormind... Privirea ei coborî de pe chipul lui spre cămașa cu care era îmbrăcat.

— Pleci, nu-i așa? El încuviință.

— Cu toate că mi-e tare greu s-o fac, știind că te las în pat, așa goală și ispititoare. Trebuie totuși să mai și muncesc. În primul rând, trebuie să-mi cer scuze câtorva persoane. Iar dacă nu voi pleca chiar acum, o să întârziem amândoi la lucru.

— Scuze? Ridicându-și cearșaful până sub bărbie, Deborah se ridică sprijinindu-și capul de tăblia patului. Nu

cumva una dintre șotiile tale a „ricșat” iarăși?

— Nu, de data asta n-a mai fost vorba nici de găini și nici de peștișori. Proasta mea dispoziție a fost de vină. Își trecu ușor mâna peste formele ei ascunse sub cearșaf, apoi continuă: M-am purtat destul de urât cu oamenii în ultimele zile. Deborah se încruntă, trecându-și o palmă peste ochi, în efortul de a înțelege ce voia el să zică.

— Și de ce te-ai purtat urât cu ei? El îi zâmbi. Părul ei încâlcit și răsucit în bucle rebele îl încântă în egală măsură cu ochii ei aproape adormiți.

— Cred că ești femeia cea mai specială din lumea întreagă, murmură, aplecându-se s-o sărute. De data asta zăbovi mult asupra buzelor ei, savurându-le, iar Deborah nu se supără deloc. Când își ridică în cele din urmă capul privind-o, ea îi șopti: – Știi, mi-e greu să mi te imaginez cerând cuiva scuze. Și ce a provocat proasta ta dispoziție?

— Am fost puțin supărat până mi-a venit mintea la cap. Abia atunci mi-am dat seama ce e important și ce nu. Acum, va trebui să-i cer scuze lui Belle și unuia dintre supraveghetori. Deborah îi atinse fața cu delicatețe.

— Și ce ai decis că e important? îl întrebă, asumându-și riscul de a primi un răspuns diferit de cel pe care-l aștepta. Dar el îi răspunse:

— Să te păstrez pe tine în viața mea. Apoi se ridică în picioare, așezând o anume distanță între ei. Doctore, ar trebui să te miști. Altfel întârzii la serviciu. Cafeaua va fi gata când o să ieși de la duș. Mi-ar plăcea tare mult să te însoțesc, dar tare mi-e teamă că ar fi trebuit deja să fiu pe drum. Mai sărută-mă o dată, așa cum știi doar tu. Sărutarea dură enorm și asta mai ales datorită lui Phoenix. Trebuia să-i ajungă o zi întreagă și nu era ușor.

În următoarele două zile, Deborah se simți ca într-un carusel nebun: zilele era ocupată la serviciu, iar nopțile-cu Phoenix. Viața ei devenise deodată extrem de bogată și o

obligă în același timp la tot felul de jonglerii ca să aibă timp de toate.

Dormea, ce-i drept, mai puțin, dar sacrificiul nu era mare, având în vedere că folosea acel timp spre a fi în brațele lui Phoenix. Nu voia ca acest carusel amețitor să înceteze, câtă vreme asta însemna că îl are alături pe Phoenix. Și-l voia așa pentru totdeauna.

Phoenix părea a avea totuși priorități diferite. După cina de miercuri seara, o dusesese apoi să vadă *Sierra Construction* și îi arătase, explicându-i pe îndelete, diverse tipuri de echipament folosit în construcții. Îi arătase și biroul lui. Totul i se păruse interesant și instructiv lui Deborah. Dar și năucitor. Și asta nu fiindcă n-ar fi vrut să vadă tot ce reprezenta o parte atât de importantă a vieții lui, dar nu reușea să înțeleagă de ce o luase așa pe departe, arătându-i și explicându-i fiecare șurub din meseria lui. Ar fi vrut să-l întrebe, dar de cum ajungeau acasă, el o ridica în brațe și o ducea direct în dormitor. Vineri îl găsi așteptând-o acasă la ea. Aranjase cu Rob să-și primească revanșa din partea acestuia pentru garda pe care i-o făcuse când îi născuse soția. Și se apucase de împachetat, luând-conform instrucțiunilor lui Phoenix-lucruri ținând de strictul necesar care să-i ajungă două zile. Când ea îi pusese o întrebare de bun-simț vizând destinația excursiei, el îi răspunsese doar că era un loc unde voia neapărat s-o ducă și că vor rămâne acolo până duminică.

„Locul” se dovedise a fi o cabană mică situată într-o vale liniștită și neștiută, undeva pe lângă Charlottesville, din Virginia. Ocrotită de copaci înalți, cabana era așezată lângă un mic lac. Singurele semne că ar fi existat și alte vietăți erau trilurile păsărilor din copaci. În comparație cu opulența apartamentului din oraș, această cabană putea fi numită „rustică” în cazul cel mai bun. Avea o singură

încăpere, în care mobila se compunea dintr-un pat de lemn, un scaun și un șemineu de piatră, de-a lungul unuia dintre pereți, apoi o masă mică lipită de un altul, plus două scaune, evident tot din lemn. O lampă cu petrol trona în mijlocul mesei și o buturugă uriașă era trântită pe jos, lângă pat.

Deborah mai cercetă locul, în speranța de a găsi mărturii ale muncii lui de sculptură în lemn. Cum îl știa pe Phoenix de retras, asta părea locul perfect pentru o astfel de îndeletnicire „de suflet” și totuși nu părea să fie așa.

Mai era un pat, așezat sus, pe o platformă, la care se ajungea pe câteva trepte cioplite direct în zid. Evident, gătitul nu reprezenta nici pe departe o prioritate a locului. Singurul obiect de gătit era un reșou cu două ochiuri. Există apă curentă câtă vreme „curentă” se referea la izvorul captat într-un mic butoiș din spatele casei și adus în interior printr-un jgheab improvizat. Celălalt reper al nivelului de civilizație oferit aici era așezat în decor și consta dintr-o mică chicinetă prevăzută cu ușă, iar pe ușiță fusese practică o mică deschizătură în formă de semilună. Deborah râse înveselită când descoperi „obiectivul”, dar mai ales figura abătută a lui Phoenix.

— Credeam că vei fi oripilată de ceea ce vezi aici. Că o să ți pi și o să dai fuga înapoi la civilizație. Nu mă așteptam însă să izbucnești în râs la vederea „instalației sanitare”-primitive, ce-i drept.

— Așa au reacționat ceilalți musafiri de până acum? El însă scutură din cap.

— Nu am mai adus niciodată pe nimeni aici, în afară de fratele meu care m-a ajutat să fac totul. Nu m-ar deranja s-o aducă aici și pe Courtney, dar știu că s-ar descurca greu. O privi ciudat, observând că încă zâmbea.

— Ce găsești atât de amuzant în privința „toaletelor”?

— Îmi amintește de unele facilități mult mai puțin

„sanepidice” din copilăria mea. De pildă, era la un moment dat o chestie formată dintr-o bucată de prelată, întinsă pe patru stâlpi, înfipti direct în murdărie. Oamenii mari trebuiau să scoată unul dintre stâlpi ca să poată intra și de îndată ce se vedeau în „spațiul privilegiat” puneau iar stâlpul la loc. Noi, copiii ne strecuram pe sub marginea prelatei, care nu ajungea nici pe departe până la pământ. Nu-mi mai amintesc câți ani aveam pe atunci, dar știu că dacă rămâneam în picioare înăuntru puteam vedea ce-i afară. Asta-făcu un gest spre privată-e un palat în comparație cu ce ți-am povestit. Îi atinse obrazul ca s-o facă să-și întoarcă capul și îi șopti:

— Tot te mai subestimez fără să-mi dau seama. Ea îi răspunse mângâindu-i obrazul, fericită să-l simtă alături.

— Și tu mă mai surprinzi încă. Ar fi trebuit probabil să mă aștept din partea ta la o astfel de cabană îndepărtată. Phoenix, tu ești o persoană introvertită. Nu lași multă lume să se apropie de tine. Mă bucur mult că, în sfârșit, pe mine mă primești în sufletul tău. Brațele lui o cuprinsesă și o strânsesă, lipind-o de el.

— Așa cum spuneam, văd că te-am subestimat în continuare. Credeam că risc mult aducându-te aici. Ai fi putut crede că nu-s în toate mințile că am o cabană atât de „îndepărtată” de standardele lumii civilizate. Odihnindu-și capul pe pieptul lui, Deborah privi din nou cabana clădită solid. El începea să aibă încredere în ea, chiar dacă păstra încă anumite rezerve.

— Îmi dau seama de ce nu lași pe nimeni să-ți vadă cabana. Nu se potrivește deloc imaginii tale. El încremeni brusc, apoi își lăsă brațele să cadă, eliberând-o.

— Ce imagine?

— De glumeț și iubăreț, cu un apartament desprins parcă din cartierul felinarelor roșii și cu o duzină de trandafiri mereu pregătiți pentru a pune capăt oricărei

idile care amenință să devină serioasă. Numai că toate astea sunt aparente, așa cum e machiajul unui clown, de pildă, care ascunde adevăratele lui sentimente și omul care e el de fapt. El o privi ca și cum tocmai ar fi fost zdrobit de unul dintre echipamentele acelea pe care le văzuse la *Sierra Construction*. Deborah zâmbi.

— Ai nevoie de locul ăsta ascuns de lume, ca să fii tu însuși. Așa cum mama ta avea nevoie de cărțile ei, așa cum fiecare are nevoie de un loc unde să-și poată „încărca bateriile”.

— Dar tu? Tu ai un astfel de loc?

— Când eram adolescentă, îmi plăcea să mă urc în copaci; așa mă puteam ascunde printre frunzele lor. Stăteam acolo, visând la tot soiul de lucruri pe care le voi face când voi fi om mare. Să găsești într-un circ ambulant un loc singuratic nu e ușor, așa că, de îndată ce amenajam tabăra, porneam în goană să caut lemne.

— Dar acum?

— Credeam că a avea o casă care nu e mereu în mișcare și pe roți ar putea fi un astfel de loc. Dar nu-i așa.

— Uite, aici sunt o mulțime de copaci. O privi cu atenție.

— Adică, vrei să mai vin pe aici? Depuse un sărut pe buzele ei frumoase.

— Da, ba cred chiar că am să insist s-o faci. Știa că nu-i face cu ușurință această propunere.

— Atunci, contez pe asta. El îi zâmbi.

— Perfect. O luă din nou în brațe, ridicând-o de la pământ, și porni spre cabană. Mai am și altceva pe care vreau să-l vezi și să-l împărți cu mine. E ceva superurgent.

Ceva mai târziu, spre seară, stăteau amândoi în fața unui foc blând, roșiatic. Deborah îl ținea de mână și își trecea ușor un deget peste cicatricile încrustate pe fiecare dintre degetele lui.

— Când ai de gând să-mi spui despre sculpturile tale în lemn?

Se așteptase să-l simtă tresărind la auzul unei astfel de întrebări, dar nu fu așa. Îi zâmbi și-i ridică mâna la buze, sărutându-i-o.

— Doctore, iar te-a apucat curiozitatea?

— Am văzut sătucul indian de la tine de acasă. Poți să îți la mine că m-am furișat acolo și ai avea chiar dreptate. Dar să știi că nu regret nimic. Munca ta e superbă și cred că ar trebui să fii foarte mândru de ea, nu s-o ascunzi cu atâta grijă.

— N-o fac pentru ceilalți, ci pentru mine. Nu mi-e ușor să mă deschid pentru a putea fi cercetat de altcineva, Deborah. Va trebui să ai răbdare cu mine. Mă străduiesc.

— De aceea m-ai plimbat prin *Sierra Construction* și m-ai dus acasă la fratele tău? Ca să văd câte ceva din viața ta adevărată?

— Mda, cam așa ceva.

Se ridică în picioare și se îndreptă spre lada de lângă semineu. Balamalele fuseseră bine unse și capacul se ridica ușor. Îi făcu semn să vină și ea mai aproape. Privind înăuntru, Deborah zări unelte de tâmplărie și mici buturugi, în diverse stadii de lucru, își trecu ușor degetele peste o vulpe care răsărea, pe jumătate, dintr-o bucată mai mare de lemn. Detaliile erau incredibile. Rămase uluită de atâta talent.

— Când ți-am văzut sculpturile din satul indian, mi-am dat seama că omul ascuns sub fațada glumețului e mai profund decât oricine întâlnit până atunci de mine. Îl privi cu dragoste și adăugă: îți mulțumesc că mi-ai arătat ceva din munca ta, Phoenix. N-o să regreti că îți împarți sufletul cu mine.

Trecându-și degetele prin păr, o luă de mână și-i zise:

— Singurul lucru pe care l-aș putea regreta vreodată

ar fi dacă te-aş răni.

— Să nu uiţi niciodată că mi te-ai încredinţat. Poţi să te încrezi în mine. Te iubesc.

El îşi trecu limba peste buza ei de sus.

— N-aş fi crezut că îmi voi dori vreodată să aud asta din gura unei femei. Şi iată-mă dornic să te aud spunând-o la nesfârşit.

Deborah închise ochii, iar el o lăsă uşor pe covorul din faţa focului. Înainte de a se scufunda în marea de senzaţii plăcute, avu timp să se gândească ce mult şi-ar fi dorit ca şi el să-i spună aceleaşi cuvinte. Apoi Phoenix îşi umplu gura cu sânii ei şi nu putu să se mai gândească la nimic altceva, decât la el.

CAPITOLUL 10

Când se înapoiară duminică seara în Richmond, Phoenix o luă pe drumul care ducea la el acasă. Ca de obicei, Deborah mormăi câte ceva, fiindcă n-o întrebase şi pe ea unde vrea să meargă. Până acum protestase fiindcă nu i se păruse că ar avea importanţă, dar de data asta conta.

— Phoenix, aş vrea să merg la mine. El ezită puţin, apoi schimbă direcţia şi porni spre casa ei.

— Probabil că o să mai aştept.

— Să aştepţi ce? întrebă ea uluită de tonul lui resemnat.

— Voiam să-ţi arăt ceva acasă la mine. Dar nu-i nimic, altă dată.

Îi văzuse tot apartamentul şi ştia că numai camera de oaspeţi rămăsese necercetată „oficial”. Probabil că voise să-i arate sculpturile lui. Dar îi vorbise despre ele. Deocamdată se putea considera mulţumită. Străbătuseră cale lungă de când se cunoscuseră şi învăţau să se descifreze mai profund. Ultimele două zile reprezentaseră nişte uriaşi paşi, înainte. Cu lăcomia ei de a devora

distanța care-i mai despărțea ar fi vrut să consume totul într-o secundă, ca să ajungă în sfârșit la încrederea totală. Totuși el nu-i spusese încă: Te iubesc. Nici măcar o singură dată în nopțile lor pline de pasiune nu-l auzise admitând care erau adevăratele lui sentimente față de ea. Știa că o dorește, dar... nimic mai mult.

Nici despre un viitor împreună nu-i pomenise absolut nimic. Trebuia să fie realistă, admitând că acest om ar putea-o face să sufere în viitor.

Când Phoenix parcă în fața casei ei, zăriră mașina lui Stan lângă casa lui Belle. Înainte ca el să deschidă portiera, Stan dădu buzna din casă și alergă spre ei.

— Oho, am impresia că e nevoie de tine, zise Deborah.

Rămase în *Bronco*, în timp ce Phoenix se dădu jos ieșindu-i în întâmpinarea lui Stan. Putea descifra din figura serioasă a lui Stan că era vorba de o problemă de mare importanță. Phoenix încuviință ceva, întrebă, apoi se îndreptă spre mașină. Deschise portiera și-i spuse:

— Deborah? Vocea lui ezita.

— Știu. Sări din mașină, apoi i se adresă:

— Trebuie să te duci cu Stan la unul dintre puștii care are nevoie de tine.

— Te pricepi la ghicit, doctore. Îi luă valijoara și o conduse până la ușă. Nu ești numai frumoasă, dar citești și gândurile oamenilor.

— N-a fost prea greu să-mi dau seama despre ce e vorba. Își căută o clipă cheia în poșetă, apoi descuie. Sunt în pericol?

— Colegul de patrulă al lui Stan are un nepot care n-a nimerit un anturaj potrivit. Stan vrea să încercăm să-i vorbim mai înainte de a face vreo prostie. Îi știu pe câțiva dintre puștii cu care s-a înhăitat, așa că Stan vrea să merg și eu.

— Atunci ar fi mai bine să te duci. Îl privi peste umăr, cuprinzându-l și pe Stan în „tablou”. Stătea ca pe ace, așteptându-l lângă mașină. E ceva important, du-te.

— Și tu ești. Oftă adânc, apoi zise:

— Nu-mi place deloc că trebuie să plec și să te las aici. Aveam cu totul alte planuri pentru astă-seară. Îi mângâie fața.

— Or să mai fie și alte seri. Spera cel puțin. Văzându-l că ezită, adăugă: E în regulă, Phoenix, crede-mă. Nu aștept să-ți întrerupi treaba cu puștii ăștia, fiindcă te vezi cu mine.

— „Mă văd cu tine”, murmură el. Un fel destul de decolorat de a descrie relația noastră. Era deschisă tuturor sugestiilor. El cum ar fi descris-o atunci? Dar nu era sigură că ar fi pregătită să-i asculte răspunsul, în cazul în care totuși l-ar fi întrebat.

— Vorbim mai târziu, dacă nu întârzii. Dar ea clătină din cap.

— O să ai de lucru toată noaptea. Vorbim mâine.

Sfâșiat pe dinăuntru, Phoenix o sărută de rămas-bun, lung, cu patimă.

Într-un târziu își înalță capul și zise:

— Nu-mi place, dar trebuie să-ți spun că ai dreptate. Vorbim mâine atunci.

Ea încuviință și intră în casă, lipindu-se de ușă. Să-i ajute pe adolescenții cu probleme era o parte din chiar sufletul lui Phoenix, așa cum era și sculptura în lemn sau cabana îndepărtată, sau compania de construcții. Nu fusese doar politicoasă când îi spusese că îl înțelege.

Putea doar spera că legătura lui indestructibilă cu adolescenții aceștia însemna poate că ar fi posibil ca același lucru să se întâmple cândva și cu ei doi.

Pe când se gândea la toate lucrurile pe care le împărtășeau ei doi, îi veni brusc să râdă și asta fiindcă

lucrul care o îngrijora cel mai mult era că el nu-i jucase încă niciunul dintre faimoasele sale renghiuri. Știindu-l cum e, înțelesese repede că Belle și Denver fuseseră aleși ca țintă tocmai fiindcă Phoenix avea încredere în ei și știa că sunt niște oameni care țin la el, așa cum e.

Era deci unul dintre testele la care nu fusese încă supusă. Putea părea o încercare prostească pentru un neinițiat, dar ea îi acorda mare importanță. Și nu degeaba. Fiindcă ar fi fost dovada încrederii lui în dragostea ei. Că astfel ea ar fi dovedit că, în ciuda oricăror glume iritante, îl iubește și-l apreciază oricum ar fi și orice ar face el. Știa că ar fi putut trece cu bine acest test, dar mai avea încă de așteptat. Ținând cont de toate celelalte lucruri care mai trebuiau puse la punct între ei, lipsa farselor împotriva ei devenea o treabă destul de ciudată. Și totuși nu putea să nu se întrebe dacă va fi inclusă în cele din urmă în clubul restrâns ai celor în care Phoenix avea încredere.

Soarta îi pusese unul în fața celuilalt într-un mod cu desăvârșire original. Și tot ea părea acum motivul distanței dintre ei. Și asta fiindcă virusul gripei care coboară brusc asupra orașului cu vreo două săptămâni în urmă, făcuse victime nu numai în rândul personalului de la spital de la portar până la director -, ci și în rândul populației. Deborah trebuia să se descurce făcând munca a patru oameni, alături de asistente, radiologi și medici căzând de oboseală și de boală. Sala de așteptare era plină de pacienți. Deborah abia mai avea răgazul să mănânce, să doarmă și nu se mai întâlneau deloc cu Phoenix. El nu fu fericit când îl sună două zile la rând, spunându-i că nu se vor putea întâlni și că habar n-avea când se va întâmpla totuși. Înțelesese situația ei, dar îi era greu.

Miercuri însă deveni mai puțin înțelegător decât fusese în restul săptămânii. Și asta nu doar pentru că-i lipseau nopțile lor de dragoste, dar îi era pur și simplu dor

de ea. Se obișnuise s-o aibă mereu alături. Acum descoperea că îi e imposibil să doarmă fără ea în patul gol. Era și îngrijorat că Deborah muncește prea mult.

Ziua ei de lucru era chiar mai lungă decât a lui, ca să nu mai vorbim că era expusă oricărui virus. Una dintre reveriile sale de bărbat îndrăgostit pentru prima oară cu adevărat și aceea că era nevoit să admită că era mai îngrijorat pentru Deborah decât pentru el. Joi, puțin după ora cinci, tocmai se urca în mașină, când frate-său parcă chiar lângă el. Se duse deci într-acolo, în timp ce Denver coborâse geamul.

— Asta se cheamă zi de muncă? Tot așa, nu avem oameni?

— Păi, cam așa ceva, îi răspunse Phoenix. Nu reușesc să fac mare lucru cu echipa restrânsă de acum. Ceilalți sunt toți bolnavi. Dar tu?

— Mă duc acasă. Courtney arăta puțin cam palidă azi de dimineață. Sper că n-o să se molipsească de gripa asta nenorocită, mai ales că s-ar putea să aștepte și un copil. Phoenix zâmbi spre frate-său.

— Cum te simți, acum când ești pe cale să devii tătic, frățioare?

— Uluit, emoționat, speriat, îngrozit. Spune tu cum vrei. Am trecut printoată gama asta de emoții de azi de dimineață, de când am aflat. Zâmbi puțin mai destins. Cred că sunt cam aceleași emoții prin care treci și tu acum alături de Deborah. O dorești mai mult decât orice pe lume, dar căsătoria te înspăimântă. Când ai de gând să încetezi lupta și să accepți inevitabilul, cerând-o de nevastă?

Phoenix se încruntă, apoi răspunse:

— Deocamdată, mi-ar plăcea s-o pot vedea ceva mai mult decât cinci minute la o fereastră de la etaj. Dacă epidemia asta mai durează mult, o să uite și cum arăt.

Denver chicoti.

— Atunci ar fi cazul să-i reamintești, nu-i așa? Ne vedem mâine.

Phoenix flutură mâna în semn de rămas-bun și se uită după camionul lui Denver care dispăru după colț. Se urcă apoi în *Bronco-ul* său și rămase o clipă fără să facă vreun gest. Ultimul lucru din lyme pe care și l-ar fi dorit acum era să se întoarcă în apartamentul lui gol. Voia s-o vadă pe Deborah.

Denver mersese, ca de obicei, drept la țintă. Era timpul ca el să-i arate iubitei lui cum se manifestă un bărbat îndrăgostit. Fără să se mai deranjeze să-și schimbe hainele, o porni spre spital. Când ajunsese, trecu glonț prin sala de așteptare, ignorând triajul și oamenii de la intrare. Dădu un scurt brânci ușilor batante de la sala de tratamente și intră în camera asistentelor.

Asistenta de gardă se uită cu neascunsă curiozitate la el, întrebându-l:

— Vă pot ajuta cu ceva?

— O caut pe doctorița Justin.

— Acum e cu un pacient. Privirea ei profesională îl disecă scurt din cap până-n picioare. Expresia care i se afișă pe față arăta clar că nu trecuse examenul. Nu părea a avea nevoie de ajutor medical, fiindcă arăta perfect sănătos.

— Dacă treceți înapoi în sala de așteptare o s-o înștiințez pe doamna doctor de îndată ce termină. Domnul...?

— Sierra. Nu sunt aici ca pacient. Unde spuneți s-o aștept pe Deborah?

Evident șocată de exprimarea lui, asistenta se uită puțin dezorientată în jur, apoi îi sugeră:

— Poate, la cofetărie?

Tocmai atunci Deborah ieși dintr-o despărțitură din

aceea cu perdele, unde stătuse și el nu demult. Ochii îi străluciră, văzându-l. Surpriza, curiozitatea, dar mai ales plăcerea se puteau citi limpede în privirea ei. Se apropie de Phoenix zâmbitoare. Îi întinse mai întâi o fișă asistentei.

— Sally, i-am dat drumul doamnei Barrenson. Vrei tu să te ocupi de medicația ei? Vezi că totul e trecut în foaie.

— Sigur. Sally își plimbă privirea de la Deborah la Phoenix, zâmbi ciudat și ieși. Avea acum subiect de discuție pentru bârfele din camera asistentelor.

Phoenix o trase pe Deborah spre el, apoi, dându-și seama că se află în câmpul vizual al „fetelor”, îi dădu drumul, dar o luă de mână. Îi atinse cu vârfurile degetelor cearcănele vinete de sub ochi.

— Ce naiba, Deborah! O să te îmbolnăvești și tu dacă nu te odihnești!

Se simți plăcut impresionată de grija lui în ceea ce o privea și fu obligată să-și mobilizeze toată voința ca să nu-și așeze capul pe pieptul lui.

— Nu există ceva care să nu poată fi vindecat pe lumea asta cu douăzeci și patru de ore de somn bun. Îi puse mâna pe gură înainte ca el să poată obiecta ceva. Sunt obosită, dar așa e toată lumea pe aici și asta, fiindcă facem toți schimburi duble. Nu se poate altfel. Dar sunt învățată cu așa ceva, Phoenix. O să-mi revin.

Era conștient de privirile curioase pe care li le aruncau în treacăt ceilalți. Așa că hotărî să le dea și un alt subiect de meditație și de conversație, în afara celui despre epidemia de gripă. Își înclină capul și o sărută pe Deborah. Pe moment aceasta încremeni, apoi închise ochii și se scufundă în voluptatea de care îi fusese atât de dor. Răspunsul ei era ca de obicei tot ce-și putea dori și lucrul cel mai minunat din lume. Nu voia să mai trăiască lipsindu-se de el.

După un sărut nesfârșit, o eliberă plin de regret.

Buzele ei umede, ușor răsfrânte îl îmbiau. La fel privirea obosită, dar strălucind de dorință. Dacă ar fi fost după el, ar fi luat-o pe sus și ar fi dus-o de aici, undeva unde să facă dragoste până la răsăritul soarelui. Sau și mai mult. Încă o dovadă a iubirii lui pentru Deborah era că n-o putea lăsa singură. Dar și ea îl iubea; altfel cum se explica lipsa ei de reacție la gestul destul de neortodox cu sărutul în spital?

Clătină doar din cap a muștrare.

— Ce să mă fac eu cu tine, domnule Sierra? Tulburi ordinea și disciplina acestei serioase instituții publice. El însă nu-i răspunse la zâmbet.

— Ce naiba, sunt îngrijorat, Deborah! Muncești mult prea mult.

— Belle mi-a zis că tu și Denver lucrați mult mai mult, fiindcă vi s-au îmbolnăvit oamenii. Epidemia asta nu a cruțat pe nimeni, după cum vezi. E drept că e pe sfârșite, așa că nu mai e mult și intrăm în normal.

— Sper. Își băgă adânc pumnii în buzunare ca să reziste mai ușor tentației de a se repezi iar asupra ei. După ce o să ne căsătorim, va trebui să ajungem la vreun compromis sau ceva de genul ăsta, în așa fel încât să putem avea puțin răgaz și pentru noi doi. Faptul că nu te pot vedea mă ucide.

— *Căsătorie?*

Capete se întoarseră, ochi se măriră și zâmbete se afișară la o amplitudine maximă, când Deborah țipă acest cuvânt care nu avea nimic de-a face cu epidemia, medicina sau treburile din spital. Coborându-și vocea, îl întrebă:

— Dar cine a zis că ne căsătorim?

— Păi, credeam că eu am zis asta, adineauri. De ce te uiți așa mirată? ziceai că mă iubești. Nu vrei să te măriți? Încrucisându-și brațele, îl privi.

— M-aș fi gândit cu toată seriozitatea la o astfel de propunere, numai că nu-mi amintesc să fi auzit vreuna.

Nici nu mi-ai spus până acum dacă mă iubești sau nu. El își ridică iritat vocea:

— Păi dacă nu te iubeam, de ce crezi că ți-aș fi cerut să te măriți cu mine?

— Mă iubești?

— La naiba, da, te iubesc! Practic, se trezi că urlă. Ropotul de aplauze îi luă prin surprindere pe amândoi, amintindu-le unde se aflau. Deborah mormăi cu voce tare:

— Lua-te-ar naiba, omule! Un moment mai nimerit ca ăsta nici că găseai.

Se dădu un pas înapoi, prefăcându-se că-și aranjează reverele halatului alb. Era, ce e drept, cam târziu să încerce să mai salveze ceva din prestigiul său profesional, dar făcu totuși o nobilă încercare:

— O să discutăm mai târziu despre asta, îi zise printre dinți.

— Printre altele. Apoi, acoperit de auditoriul tot mai zgomotos, adăugă: La cât scapi de la serviciu? Ea însă clătină din cap, gânditoare.

— Nu prea știu. Poate pe la unsprezece, dacă Bill Freeden se va simți suficient de capabil să stea în picioare și să vină să mă schimbe.

— Nu-mi pasă ora, dar trebuie să te văd. O să fiu aici cu mașina. La unsprezece.

— Nu-ți pot garanta că o să pot pleca chiar și atunci.

S-ar putea să mai aștepți chiar trei-patru ore în mașină.

— Atunci vino la mine când reușești să termini aici. Nu am de gând să mai petrec încă o noapte fără tine. Zăriră o asistentă care venea direct spre ei, ținând în mână o fișă.

— Scuzați-mă, dar pacientul care a fost adus adineauri trebuie văzut imediat.

— Vin acum, Janey. Phoenix, trebuie să plec.

— Știu. Îi atinse obrazul cu infinită tandrețe. O să te aștept!

O clipă, Deborah crezu că o va săruta din nou, apoi se simți sfâșiată că el nu o făcuse. O mângâie doar, se întoarse și ieși.

În următoarele ore, Deborah făcu față întrebărilor legate de nunta ei, primi senină felicitări, pe măsură ce vestea despre scena cererii publice în căsătorie făcea înconjurul spitalului. Era fericită că are destulă treabă ca să nu mai aibă timp să se gândească la ce i se întâmpla. Mai greu era să răspundă la întrebări prostești de genul: „Și când te măriți?” „Ea una, habar nu avea. Nu le putea spune tuturor că auzea și ea, ca și ei, pentru prima oară din gura lui Phoenix astfel de cuvinte „angajante”. Nici nu voia să recunoască faptul că inima îi bătea nebunește, ca și când ar fi urcat scările două câte două, până la etajul zece. De fapt, Phoenix îi spusese că vrea să se însoare cu ea.

Pe măsură ce noaptea se ivera, deveni și mai nerăbdătoare să-l vadă, să-i vorbească, să-l audă spunându-i că o iubește. Mereu și mereu să audă același lucru minunat. Poate că atunci va reuși să creadă ea însăși.

Trecuse puțin de miezul nopții când reuși să plece de la spital. Bill se târâse cum putuse la serviciu, gata să preia „corvoada”. Arăta destul de slăbit, dar se și avântase cu stetoscopul de gât și cu o fișă în mână spre sala de consultații. Deborah fu izbită de aerul rece al nopții, dar asta îi făcu bine. Se duse drept la mașină, însoțită de Sally. Asistenta murea să audă amănunte despre idila doctoriței cu tipul acela bine.

— Și când te gândești că totul a început când a pus piciorul în camera de gardă, zise Sally. Îi tot spun mamei că întâlnesc destui bărbați, aici, la serviciu, dar ea nu mă crede. Stai să vezi când i-oi spune-o și pe asta!

Deborah se gândi cu jale la ce va fi. Încercă să

comenteze ceva corespunzător, dar nu reuși să descopere nimic care ar fi putut să meargă. Era la fel de șocată de cererea lui Phoenix, ca și ceilalți colegi de serviciu, care asistaseră sau doar auziseră despre toată povestea. Poate că nu fusese un decor prea romantic, fără lună plină și trandafiri și tot restul, dar ea una știa că nu va uita seara asta niciodată. Ajunseră întâi la mașina lui Sally și își luară rămas-bun. Când Deborah ajunse la mașina ei, zări un petec de hârtie prins sub ștergătorul din partea șoferului. Intră în mașină, aprinse plafoniera și citi: *„Ai grijă cum conduci. Viața pe care o vei salva astfel e a mea”*.

Nu era semnată, nici măcar cu acel desen înfățișând un Phoenix ridicându-se din cenușă. O împături cu grijă și o băgă în buzunar.

Când ajunse în fața blocului lui găsi un loc liber în parcare, chiar lângă *Bronco-ul* lui. Îl crezuse când îi spusese că o va aștepta indiferent la ce oră termină.

Își umezi buzele într-un gest nervos și apăsă prelung pe butonul de chemat liftul. Intră, închise ușa și apăsă becul roșu pe care scria *„etajul patru”*. Își simțea stomacul ghemotoc, în timp ce ascensorul urca silențios. Pielea i se acoperise de broboane fine de transpirație și începuse să respire precipitat. Chicoti din cauza a ceea ce tocmai îi trecuse prin minte. Trebuia să consulte un doctor.

Numai că nu avea gripă. Era doar extrem de nervoasă. Mai mult, era pietrificată. Și se simțea ca o proastă, fiindcă, ei bine, fiindcă simțea ceea ce simțea. Ce aștepta să facă el când va ajunge sus? se întreba de una singură. Oare să ia în considerare varianta în care el i-ar putea spune că nu a vorbit serios.

Leși din lift cu picioarele de gelatină și o porni pe coridor spre apartamentul lui Phoenix. Niciodată nu i se păruse distanța atât de mare. Ridică mâna cu încetinitorul, vrând să apese pe sonerie, dar ușa se deschise imediat, ca

acționată de un resort secret, conectat telepatic la dorințele ei. Phoenix o trase imediat înăuntru.

— Tocmai mă pregăteam să vin după tine, îi zise, după care îi acoperi gura cu a lui într-un gest de pasiune neascunsă. Sărutul îi mai risipi din apăsarea care n-o lăsase totuși, iscându-i însă în trup un alt fel de tensiune. Phoenix îi dădu drumul încet și făcu un pas înapoi ca s-o lase să treacă. Ea făcu doi pași intrând în living, dar rămase împietrită.

— Ah, Phoenix! Tu ai observat că te-au prădat hoții?

Privirea lui se plimbă liniștită pe pereții goi și prin camera devenită imensă, după care o luă de mână și se duseră drept în dormitor. Deborah reuși să mai observe doar că tabloul lui Sky Maiden nu dispăruse de pe perete și că, pe parchet, se mai zăreau dărele lăsate de mobila grea.

— În afară de combina și celelalte aparate audio-video am donat restul Armatei Salvării.

— Și de ce ai păstrat aparatura?

— Fiindcă uneori îmi place să ascult muzică sau să mă uit puțin la televizor.

Îl privi cu o expresie chinuită.

— Nu te-am întrebat de ce ai păstrat aparatura, ci de ce ai renunțat la toată mobila ta?

— Pentru că nu se potrivește în casa nouă. Poate că în lift nu apăsase pe butonul pe care trebuia și era acum la alt etaj. Sau poate ațipise și acum avea doar un vis ciudat, își mai zise în gând.

— Ce casă nouă?

— Casa NOASTRĂ nouă. Cea pe care ne-o construiește *Sierra Construction*. Tocmai am cumpărat terenul, dar întâi să vezi dacă îți place. Își simți picioarele ca de gumă, chiar dacă mintea absorbea cu nesaț fiecare noutate auzită din gura lui. Îl luă de mână și-l trase ușor

lângă ea.

— Dar ce s-a întâmplat cu bărbatul care hotărâse să nu se însoare niciodată?

— S-a îndrăgostit.

— Când?

— Cred că din prima noapte când te-am cunoscut, la spital, doar că mi-a trebuit puțin timp până să-mi dau seama. Deborah trase adânc aer în piept, dar nici asta n-o ajută. Se mai simțea încă amețită, de parcă s-ar fi dat într-un carusel de prea multe ori.

— Văd că acum recuperezi timpul pierdut, zise ea pe un ton sec.

El o luă în brațe și o lipi de pieptul lui, ca s-o știe în siguranță.

— Nu aveam de gând să-ți spun la spital și nici în seara asta. Voiam să te duc la un restaurant, să cinăm romantic la lumina lumânărilor și asta încă de duminica trecută, când ne-am întors de la cabană. Voiam apoi să te aduc aici și să-ți arăt că m-am descotorosit de mobilă. Dar a apărut Stan și a mai venit și epidemia de gripă, și mi-au dat planurile peste cap. Și în seara asta nu am mai putut aștepta.

— Da, am observat. Și toată lumea din spital de altfel.

Privirea și buzele lui lărgite într-un zâmbet luminos nu trădau nici urmă de regret pentru ceea ce făcuse.

— Și, atunci, când te căsătorești cu mine? Ea se dădu un pas înapoi.

— Nu-mi vine să cred că îți spun asta, dar nu cred că mă voi mărita cu tine.

Se avântă în urma ei și o prinse în brațe, luând-o pe sus. Când intrară în dormitor, Deborah putu să observe că Armata Salvării nu-i luase și patul.

— Ce vrei să faci? îl întreabă când o așeză pe pat. Îți spun că nu mă mărit cu tine și tu mă arunci în pat?

— Este evident că ești extenuată și de aceea nu gândești prea clar. După un somn bun o să-mi dai răspunsul corect. Mâine de dimineață. Ridicându-se, îi puse o mână în piept.

— Stai jos, Phoenix! El îi luă mâna și se așeză.

— Explică-mi atunci.

— Credeam că vreau să mă ceri în căsătorie mai mult decât orice pe lume, dar n-o să mergă.

— De ce nu?

— Te-am crezut când mi-ai spus că mă iubești, dar nu cred că ai deplină încredere în mine.

— Să am încredere? Dar bineînțeles că am. Doar te iubesc.

— Dragostea și încrederea nu se pot confunda.

— Și de ce ai impresia că nu am încredere în tine? Ți-am arătat din personalitatea mea mai mult decât am arătat vreodată cuiva. Ți-am povestit lucruri pe care nimeni altcineva nu le-a mai auzit din gura mea. Cum se numește asta, dacă nu-i încredere?

— Și, atunci de ce nu m-ai plictisit și pe mine cu una dintre glumele tale stupide?

El clipi, uluit de vehemența tonului, dar mai ales de sensul cuvintelor ei.

— Cum?

— Ai spus că faci glume doar pe seama acelor la care ții. Asta înseamnă poate că ești îndrăgostit de mine, dar nu ții cu adevărat la mine. Phoenix sări de pe pat și începu să măsoare camera cu pași mari. Apoi îi zise, aruncându-și exasperat mâinile în sus:

— Nu-mi vine să cred, dar se pare că m-am îndrăgostit de o femeie nebună.

— Știu că poate părea ciudat, dar sunt îngrijorată că nu ești tu însuși alături de mine. N-o să putem trăi mult timp unul alături de celălalt dacă o să încerci să te porți

frumos, în loc să fii tu însuși.

— Exact ce spuneam: ai înnebunit! Își vârî adânc pumnii în buzunarele blugilor. Scotocind după ceva și scoase, în cele din urmă, o cutiuță de catifea. Întorcându-se lângă pat, se așază și îi luă mâna lui Deborah. I-o deschise și îi puse cutiuța în palmă.

— Hai, deschide-o!

— Nu ai ascultat absolut nimic din ce ți-am spus? NU CRED CĂ TREBUIE SĂ NE CĂSĂTORIM!

— Ba te-am auzit, dar deschide-o totuși!

— Phoenix!

— Deborah, deschide cutia când îți spun!

— N-o să-mi pun pe deget verigheta ta, Phoenix. Cel puțin nu până lămurim lucrurile.

— Spune-mi că după ce te uiți la inel, ești de acord să stăm de vorbă.

Cum nu se putea gândi la un motiv de refuz, deschise cutia. O puzderie de fluturi mici și mătăsoși își luară zborul dinăuntru, căzându-i în poală sau împrăștiindu-se pe pat. Ridică unul și se uită lung la el, apoi se aruncă în brațele lui Phoenix.

— Mă iubești într-adevăr. El clătină dojenitor din cap și mătură fluturașii de pe pat, scoțând din cutia uitată pe pat inelul de logodnă. Apoi o așază pe pat și îi zise:

— Asta încercam și eu să-ți spun. Nu ai de gând să-ți pui inelul odată?

— Nu, pune-mi-l tu. După ce îi trecu inelul pe deget, Phoenix îi sărută mâna și apoi gura.

— Ei, și acum, te măriți cu mine?

— Da.

— Și vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți?

— Asta ți-o garantez.

SFÂRȘIT

Privirea pătrunzătoare a lui
Phoenix, care te invita la pat, poate
să topească și calota polară...

O farsă a unei prietene l-a trimis
sîngerînd la spital, la Urgență, dar
Phoenix Sierra uită de durere cînd
doctorița Deborah Justin vine să-i
îngrijească mîna rănită.

Deborah se luptă să aibă o
atitudine profesională, dar ochii
cenușii, pătrunzători, ai lui Phoenix
sint firea romantică de sub fațada
serioasă și o atrag pe mîndra și
frumoasa femeie să-și încerce șansa
cu un străin, să se lase în voia
simțurilor ei.

Vrăjit de o voce senzuală,
fierbinte, într-o noapte rece, Phoenix
vrea să se piardă în părul arămiu al
lui Deborah și să descopere fericirea
pe care nu a cunoscut-o niciodată
inima lui de nomad.